

„Egymás terhét hordozzátok,
úgy töltsétek be Krisztus törvényét”

AZ EVANGÉLIUM
A GALÁCIABELIEKHEZ ÍRT
LEVÉLBEN

BIBLIA-TANULMÁNYOK ■ 2017/3.

„Egymás terhét hordozzátok,
úgy töltsétek be
Krisztus törvényét”

AZ EVANGÉLIUM
A GALÁCIABELIEKHEZ ÍRT LEVÉLBEN

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2017

A tanulmányokat összeállította:
Egerváriné Árvai Márta, Vankó Zsuzsanna

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le

A Keresztény Advent Közösség megbízásából kiadja:

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

Telefon/fax: 06-1/267-3947 ■ 06-20/379-6020

megrendeles@bikkiado.hu ■ www.bikkiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor

Sorozatszerkesztő: Vankó Zsuzsanna

Nyomtatás: Kvadrát Print ■ Mobil: +36-30/280-6656

info@kvadratprint.hu ■ www.kvadratprint.hu

ISBN 978-615-5260-58-2

ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés.....	7
I. tanulmány ■ július 1. A hiteles evangélium, és az ellenség által hamisított „más evangélium”	8
II. tanulmány ■ július 8. Miért lehetetlen megigazulni, üdvözülni a törvény önerőből való megtartása által?	19
III. tanulmány ■ július 15. Mit kell megérteniük azoknak, akik üdvözülni szeretnének, mégis „átok alatt” vannak?	27
IV. tanulmány ■ július 22. Ki lett „átokká”, hogy megszabadítsa az embert a „törvény átkától”?	36
V. tanulmány ■ július 29. Mi a megigazulás egyetlen lehetséges útja? Mit jelent „hinni Jézus Krisztusban”?	54
VI. tanulmány ■ augusztus 5. Hogyan nyerhetjük el a Szentlélek munkálkodását a szívünkben?	65
VII. tanulmány ■ augusztus 12. Miként lett Ábrahám igazzá, és kik Ábrahám fiai?	76
VIII. tanulmány ■ augusztus 19. Ki által és kikben teljesedik be az Ábrahámnak adott ígélet: „Megáldatik a te magodban a Föld minden népe”?	85

IX. tanulmány ■ augusztus 26.	
Mi a törvény szerepe az üdvösség művében?	97
X. tanulmány ■ szeptember 2.	
Az Ó- és Újszövetség egymáshoz való viszonya	106
XI. tanulmány ■ szeptember 9.	
Mit jelent megállni az evangélium által elnyert szabadságban?	115
XII. tanulmány ■ szeptember 16.	
Mit jelent „Lélek szerint járni” a „test ellenében”?	123
XIII. tanulmány ■ szeptember 23.	
Hogyan töri le az emberek közötti korlátokat a Krisztusba vetett hit?	133
XIV. tanulmány ■ szeptember 30.	
„Isten Izráele” – az Isten népéhez tartozás jelei	143
Igék minden napra	
Július	154
Augusztus	155
Szeptember	156

BEVEZETÉS

Ebben a negyedévben a *Galáciabeliekhez írt levél* lesz Bibliatanulmányaink tárgya. Nem versről versre haladva tanulmányozzuk azonban Pál apostol levelét, mint néhány évvel ezelőtt. Ezúttal arra összpontosítjuk figyelmünket, hogy milyen örök érvényű kijelentéseket tesz az apostol a hit általi megigazulásról mint az üdvösség egyetlen lehetséges útjáról.

Gyülekezeteink nagy szükséglete ez. Ellen G. White megállapítása szerint „gyülekezeteink haldokolnak, mert nélkülözik a hit általi megigazulásról és az ezzel rokon igazságokról szóló tanításokat” (*Az evangélium szolgálói*, 301. o.). A laodiceai korszakban élőknek szóló üzenet (Jel 3,14–22) arra figyelmeztet, hogy sokan nincsenek tudatában langyos, halófélben lévő állapotuknak, és annak, hogy Krisztus így nem vallhatja meg őket az Atya és az angyalok előtt főpapi közbenjáró szolgálatában. A Jézus Krisztus által számunkra felajánlott gyógyszer pedig nem más, mint a hit általi megigazulás evangéliumának megértése, s ennek nyomán valódi hit- és szeretetszövetségben járás Krisztussal (lásd Jel 3,18).

Ezért a hit általi megigazulásra vonatkozó tanítást emeljük ki a *Galáciabeliekhez írt levélből*, azonban fontos megismernünk a levél keletkezésének hátterét és körülményeit is. Értенünk kell, mi-
ben állt a galáciabeliek hitehagyása, mert ebben a szövegösszefüggésben válik világossá a levél számos kijelentése.

A hiteles evangélium, és az ellenség által hamisított „más evangélium”

*„Tudtotokra adom pedig, atyámfiaim, hogy az az evangélium,
amelyet én hirdettem, nem ember szerint való.
Mert én sem embertől vettem azt, sem nem tanítottak arra,
hanem Jézus Krisztus kijelentése által.” (Gal 1,11–12)*

1 Hogyan foglalta össze az evangéliumot Pál apostol a levél bevezetésében? A galáciaiak iránti féltő aggodalom hogyan tükröződik a nekik írt levélben?

- „Pál, apostol (nem emberektől, sem nem ember által, hanem Jézus Krisztus és az Atya Isten által, aki feltámasztotta őt a halálból) és a velem levő összes atyafiak, Galácia gyülekezeteinek: Kegyelem néktek és békeség az Atya Istentől, és a mi Urunk, Jézus Krisztustól, aki adta önmagát a mi bűneinkért, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból, Isten és a mi Atyánk akaratára szerint. Akinek dicsőség örökkön örökké! Ámen.” (Gal 1,1–5)
- „Féltelek titeket, hogy hiába fáradoztam körülöttetek... Gyermekeim! Kiket ismét fájdalommal szülök, míglen kiábrázolódik bennetek Krisztus.” (Gal 4,11–19)

Emeljük ki az idézett igékből azokat a kijelentéseket, amelyek az evangélium üzenetének lényegét érintik!

A levél bevezetéséhez a következő gondolatokat fűzte Ellet J. Waggoner *Az örömhír* c. könyvében: „Isten békességet és kegyelmet adott nekünk, igazságot és megváltást hozott minden ember számára – neked is és nekem is. Ne úgy olvassuk ezt, mint csupán egy rövid üdvözlési formát, vagy csak afféle odavetett üdvözlést, amely bevezeti a gondolatsort, hanem úgy tekintsük, mint teremtő igét, amely személyesen nekünk hozza el Isten minden értelmet meghaladó békességének áldásait.” (Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadó, Budapest, 2009, 14. o.)

Pál és Barnabás első missziós körútjukon főként a dél-galáciai városokban hirdették az evangéliumot. Amikor egy városba megérkeztek, először mindig a zsinagógát keresték fel, hogy a zsidók részére közvetítsék a Messiásról szóló próféciák alapján a megváltás örömhírét. Üzenetük mindenütt meghasonlást okozott, mivel mind a zsidó hívők, mind a pogányok közül sokan csatlakoztak hozzájuk, míg mások ellenálltak. Ez a meghasonlás odáig fajult, hogy az ellenséges zsidók a következő városokba is utánuk mentek, és a sokaságot fellázítva ellenük, Listrában megkövezték Pált. Miután Isten megőrizte életét, és megerősítette őt, még további városokat kerestek fel, majd visszatértek Listrába is, ahol a felbőszült tömeg által megfélemlített új megtérteket bátorították.

Következő misszióútjain az apostol újra végiglátogatta a galáciai gyülekezeteket, hogy hitben erősítse őket. Nagy szükségük is volt ezekre a látogatásokra, hiszen továbbra is küzdeniük kellett a külső támadások és a gyülekezetben felbukkanó hamis tanok ellen. Az Ige beszámolója szerint ezeknek a gyülekezeteknek a létrejötte sok küzdelemmel, testi-lelki szenvedéssel járt, az apostolok mégis nagy örömmel számoltak be arról, hogy „mily nagy dolgokat cselekedett Isten övelük, és a pogányoknak kaput nyitott a hitre” (Ap csel 14,1–3. 27; 16,5–6; 18,23).

Amikor Pál apostol híreket hallott a galáciai gyülekezetekben elterjedő hamis tanokról, aggodalommal gondolt azokra a hívőkre,

akik szolgálata során megtértek. Sok személyes fáradozás, szenvedés, imádság kísérte ezeknek a gyülekezeteknek a létrejöttét, és most ezt a munkát kezdték tönkretenni a hamis tanítók. Mivel Pál ezúttal nem tudta személyesen felkeresni őket, levele által fejezi ki irántuk érzett szeretetét, és foglalja össze az evangélium tiszta tanítását a hamissal szemben.

Gondoljuk át, hogy nekünk vannak-e ilyen féltve őrzött testvéreink, akikért sokat tettünk, akikért aggódunk? Mit teszünk azért, hogy megmaradjanak az igazságban, sőt egyre inkább erősödjön a hitük?

2 Miben állt az ellenség ravasz befolyása és támadása Krisztus evangéliumával szemben? Van-e ma is hasonló veszély a kereszténységen belül?

- „Csodálkozom, hogy attól, aki titeket Krisztus kegyelme által elhívott, ily hamar más evangéliumra hajlotok. Holott nincs más; de némelyek zavarnak titeket, és el akarják ferdíteni Krisztus evangéliumát.” (Gal 1,6–7)
- „Mi nem olyanok vagyunk, mint sokan, akik meghamisítják Isten igéjét; hanem tisztán, sőt szinte Istenből szólunk Isten előtt, Krisztusban.” (2Kor 2,17)
- Vö. 2Kor 11,13–15; 2Pt 2,1

.....

.....

.....

Sátán mindig arra törekedett, hogy Isten igazságát meghamisítsa – nem nyílt istentagadással vagy egyértelmű tévedésekkel, hanem féligazságokkal, Isten igéjére hivatkozva. Ilyen módszerekkel azok közül is sokakat el tud hitetni, akik vágyanak az igaz életre és az üdvösségre.

Figyeljük meg az Ige kifejezéseit:

– „Más evangélium”: tehát szintén „örömhírt” akar közölni, de nem azt, amely a krisztusi megváltás és a hitből való engedelmeség eredménye. Az üdvösséget ígéri, de más úton: akár saját cselekedetek, bizonyos külsőségek megtartása, akár cselekedetek nélküli „hit” által. Napjainkban számtalan nézet terjed az üdvösség elérésének útjáról, sokan már azt vallják, hogy minden vallás ugyanabba az irányba törekszik, csak más úton éri el a célt. (Más néven nevezik Istent, más hagyományaik vannak, mást tartanak igazságnak.) A Szentírás világosan kijelenti, hogy nincsen más út: „Mondta néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam.” (Jn 14,6) „Nincsen senkiben másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.” (Ap csel 4,12)

– „Elferdítik Krisztus evangéliumát”: Krisztusra hivatkoznak, de nem az Ő lelkületével, nem a teljes igazság üzenetét közvetítik.

– „Meghamisítják Isten Igéjét”: a Bibliából idéznek (ahogyan Sátán is tette Jézus megkísértésekor), de összefüggéseiből kiragadva, önkényesen értelmezve tárják az emberek elé.

Az első keresztény korszakban tehát az ellenség már nagy erővel indított támadást belülről is, nem csak a külső üldöztetéssel kellett megküzdeniük a hívőknek. Mít tapasztalunk napjainkban? Melyik módszer által ér el Sátán nagyobb eredményt?

3 Mi volt a lényege annak a hamis tanításnak, amely Galáciában is újból megjelent és elterjedt?

- **„Némelyek pedig, akik Júdeából jöttek alá, így tanították az atyafiakat: Ha körül nem metélkedtek Mózes rendtartása szerint, nem üdvözülhettek.” (Ap csel 15,1)**

.....
.....

A zsidó-keresztény tanítók nem tudták elfogadni, hogy a pogányok közül megtértek ugyanúgy Isten gyermekei akkor is, ha a körülmételkedést nem gyakorolják. Ezenkívül az ószövetség áldozati rendszerrel kapcsolatos előírásait, ünnepeit is rájuk akarták kényszeríteni, holott ezek mind csak előképei voltak a Krisztusban megvalósult megváltásnak. Ezek a zsidó-keresztények, bár elfogadták, hogy Jézus a megígért Messiás, mégis az üdvösség feltételévé tették a külsőségek megtartását és a hagyományokhoz való ragaszkodást. Küldetésüknek tartották, hogy a pogányok közül megtért keresztény gyülekezeteket is meggyőzzék, ezért üzenetükkel sorra látogatták az újonnan alakult közösségeket.

„Az apostol kérte a galáciaiakat, hogy forduljanak el a hamis tanítóktól, akik tévútra vezették őket, és térjenek vissza ahhoz a hithez, amelyet az isteni jóváhagyás félremagyarázhatatlan bizonyítékai kísértek. Azok a férfiak, akik megkísérelték eltéríteni őket az evangéliumi hittől, képmutatók, szívrük megszenvedetlen, életük romlott. Vallásosságuk csak ceremóniák sorozata, amelyek betartása által akarják elnyerni Isten tetszését. Nem óhajtottak olyan evangéliumot, amely megköveteli az Ige iránti engedelmisséget: »Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja Isten országát.« (Jn 3,3) Úgy érezték, hogy az ilyen tanításon alapuló vallás túl nagy áldozatot követel, ezért ragaszkodtak tévelygéseikhez, megcsalták önmagukat és másokat.

A szív és az élet szentségét vallási formaságokkal helyettesíteni ma is éppoly kívánatos a megtéretlen ember számára, mint volt az izraelita tanítók napjaiban. Ma ugyanúgy, mint akkor, vannak hamis lelki vezetők, akiknek a tanait sokan követik.

Sátán el akarja téríteni a lelkeket a Krisztusba vetett hit üdvreménységétől, és az Isten törvényei iránti engedelmeségtől. Az ősellenség kísértéseit minden korszakban azok előítéleteihez és hajlamaihoz alkalmazta, akiket el akart csábíta-

ni. Az apostoli korszakban rábírta a zsidókat, hogy a ceremoniális törvényt magasztalják fel, Krisztust pedig vessék el. Korunkban arra készítet hitvalló keresztényeket, hogy Krisztus tiszteletének ürügye alatt az erkölcsi törvényt vessék meg; tanítsák azt, hogy parancsait büntetlenül áthághatják. Isten minden szolgájának kötelessége tehát, hogy a hithamisítókkal szemben határozottan lépjen fel, és az igazság Igéje alapján bátran felfedje tévelygéseiket.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Hitehagyás Galáciában c. fejelet)

4 Milyen figyelmeztetéseket találunk az Igében a hamis tanítások és torz vallási gyakorlat veszélyeire nézve?

- **„Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek emberek parancsolatai.”** (Mt 15,8–9)
 - **„Jézus felelván, mondta nékik: Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket... És sok hamis próféta támad, akik sokakat elhíttetnek... Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhíttessék, ha lehet, a választottakat is.”** (Mt 24,4–24)
 - **„Akiknél megvan a kegyesség látszata, de megtagadják annak erejét... Lesz idő, amikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert vizket a fülüket. És az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mesékhez odafordulnak.”** (2Tim 3,5; 4,3–4)
-
-
-

Az ige nyilvánvalóvá teszi, milyen forrásból táplálkoznak ezek a torzulások:

- emberi hagyományok Isten rendelései helyett,
- hamis jelek és csodák, amelyek nyilvánvalóan sátáni hamisítványok,
- a kegyesség látszata, a külsőségek előtérbe helyezése lelki tartalom nélkül,
- az igazság keresése helyett „mesék”, az emberek kíváncsiságát és kívánságait tápláló, érzelmeikre ható beszédek, irodalom vagy élmények.

„Krisztus előre megmondta, hogy hitetők lépnek fel, akiknek befolyása által a gonoszság megsokasodik és a szeretet sokakban meghidegül (Mt 24,12). Intette a tanítványokat, mert a hitetők miatt nagyobb veszély fenyegeti a gyülekezetet, mint üldöző ellenségeik részéről. Pál is ismételten óva intette a hívőket az álnok tanítóktól. Elsősorban ettől a veszélytől óvakodjanak, mert ha befogadják a hamis tanítókat, a tévelygésnek nyitnak kaput. Az ellenségnek lehetővé teszik, hogy az újonnan megtértek lelki ítélőképességét elhomályosítsa, és bizalmukat megrendítse. Krisztus a zsinórmérték, akihez szabva kell megvizsgálni az előadott tanokat. Mindazt, ami a Megváltó tanaival nem egyezik, utasítsák vissza. A bűnért megfeszített, halottaiból feltámadt és mennybe felszállt Krisztus – ez az üdvösség tudománya, amelyet el kell sajátítaniuk és tanítaniuk kell.

Isten Igéjének intelmei a keresztény gyülekezetet minden oldalról fenyegető veszélyekre nézve ma is érvényesek. Miként az apostolok idejében sokan igyekeztek a Szentírásba vetett hitet hagyományok és bölceletek által aláásni, úgy igyekeznek az igazság örök ellensége ma is az érzékeknek hízogó »magasabb kritika« irányzatával, a fejlődéselmélettel, spiritizmussal, teozófiával és panteizmussal tiltott útra csábítani a lelkeket. Sokak szemében a Biblia olaj nélküli lámpa, mert bölceleteikkel hely-

telen irányba terelték gondolataikat. A »magasabb kritika« feltevéseken alapuló, részletező és felépítő módszere megkísérli lerombolni a Bibliába mint isteni kinyilatkoztatásba vetett hitet. Meg akarja rabolni Isten Igéjét attól az erejétől, hogy embereket befolyásoljon, felemeljen és megihlessen.

Jézus követője is találkozni fog az »okoskodó beszédekkel«, amelyektől az apostol óvta a hívőket. Találkozni fog a spirituálisták magyarázataival, azonban ne fogadja el ezeket! Szavát csupán a Szentírás örök igazságainak határozott megerősítésére használja fel, tekintetét Krisztusra irányítsa, szilárdan haladjon az előírt úton, és száműzzön minden olyan eszmét, amely nincs összhangban Jézus tanaival. Isten igazsága legyen elméledésünk és gondolkodásunk tárgya. A Bibliát tekintésük Isten Szavának, amely közvetlenül szól hozzánk. Így megtaláljuk az isteni igazságot.

Isten ismerete, ahogyan Krisztusban megnyilatkozott – ez az a tudomány, amelyet mindenkinek ismernie kell, aki üdvösségre vágyik. Ez az az ismeret, amely a jellem átalakulását eredményezi. Ha beengedjük az életünkbe, újjáalakítja lelkünket Krisztus képmására. Ennek az ismeretnek a befogadására hívja meg Isten a gyermekeit, e nélkül minden egyéb csak hiúság és semmiség.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Rómából írt levelek c. fejj.)

5 Mi segíthet abban, hogy felismerjük a hamis tanításokat? Milyen felhívásokat találunk az Igében arra nézve, hogy mindent megvizsgáljunk? Igazolhatja-e bármiféle emberi tekintély vagy természetfeletti jelenség a Bibliától eltérő tanokat?

- **„De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok! Amint előbb mondtuk, most ismét mondom: Ha valaki néktek hirdet valamit azon kívül, amit elfogadtatok, átok legyen!**

Mert most embereknek engedek-e, avagy Istennek? Vagy embereknek igyekszem-e tetszeni? Bizonyára, ha még embereknek igyekezném tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék." (Gal 1,8–10)

- „Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-é, mert sok hamis próféta jött ki a világba.” (1Tim 4,1)
-
-
-

Keressünk még igéket, amelyek a különféle tanítók és tanításaik megvizsgálására hívnak fel bennünket!

Egyedül a Szentírás komoly tanulmányozása, valamint a végidőre adott prófétai tanácsok komolyan vétele óvhat meg bennünket a szélsőséges tanoktól, és segíthet másokat is megmenteni a tévelygésekből.

„Ebben a veszedelmes időben nem szabad mindent elfogadni, amit emberek igazságként tárnak elénk. Még ha tudomásunk szerint Isten által megbízott hivatásos tanítók jelentik is ki, hogy üzenetük van Istentől, igen helyes gondosan tudakozódnunk. Isten útbaigazítást ad nekünk, hogyan vizsgáljuk meg, mi az igazság. Az Úr prófétája így szól: »A törvényre és a bizonyágtételre hallgassatok! Ha nem ekként *(ezzel összhangban)* szólnak, akkor nincs *(Istentől jövő)* világosságuk.« (Ésa 8,20) [A mi Bibliánkban tanításnak fordított eredeti szó a tóra, amely törvényt jelent, és az írott kinyilatkoztatás jelölésére is szolgál.]

Ezekben az utolsó napokban mindenkinek küzdenie kell a hitért, amely egykor a szenteknek adatott (Júd 3). A tévelygés minden változata megnyilvánul Sátán titokzatos munkája

nyomán. Lesznek hamis álmok és hamis látomások, amelyekben lesz némi igazság, de mégis elvezetnek az igazság fundamentumaitól. Egyesek azt fogják vallani, hogy minden gondolatuk és érzésük a Szentlélek készítéséből való, és amikor valaki a Szentírásra alapozva érvel velük, akkor kijelentik, hogy ők valami annál megbízhatóbbal rendelkeznek.

»Sőt közületek is támadnak férfiak, akik fonák dolgokat beszélnek és maguk után vonják a nyáját.« (Ap csel 20,30) Mindig emlékeztetek rá, hogy ilyen jellegű próbák nemcsak kívülről fenyegetnek, hanem belülről, a saját sorainkból is. Csak az Istennek való teljes odaszentelődés által lehetünk biztonságban.» (Ellen G. White, 27. kézirat, 1894)

„Hitehagyások történtek, és az Úr azért engedte meg ezeket a múltban, hogy megmutassa, milyen könnyen félrevezethető a nép, ha emberi szavakra támaszkodik ahelyett, hogy a nemes béreabeliekhez hasonlóan a hívők maguk kutatnák az Írásokat, utánajárva az igazságnak. Isten azért engedte meg a hitehagyást, hogy figyelmeztessen: mindez a jövőben is meg fog történni.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, 2. köt., 394. o.)

6 Mi a legfőbb különbség a Biblia vallása és minden más vallás között?

- „Tudtotokra adom pedig, atyámfiai, hogy az az evangélium, amelyet én hirdettem, nem ember szerint való. Mert én sem embertől vettem azt, sem nem tanítottak arra, hanem Jézus Krisztus kijelentése által.” (Gal 1,11–12)

.....
.....
.....

Az igaz kereszténység alapja Isten kinyilatkoztatása, a Biblia. Nem emberek mondják meg, hogy kicsoda Isten, hanem Ő maga mutatkozik be. Ugyanígy nem ember szabja meg az üdvösség útját, hanem Isten. Ő mondja meg, mi a helyes, igaz élet útja, és mi a bűn. Nem ránk van bízva az ítélet sem, ez is Isten hatáskörébe tartozik. Az emberek által létrehozott vallások, még ha keresztény köntösben jelennek is meg, nem ismerik el az emberi természet romlottságát, önző vágyait. Emberi megoldásokat kínálnak ahelyett, amit Jézus Krisztus tett és tesz értünk, ha elismerjük tehetetlenségünket és elfogadjuk újjáteremtő munkáját. A hamis vallások nem Istent dicsőítik meg, és hamis reménységet ébresztenek követőikben. Ezért is olyan fontos, hogy személyesen győződjünk meg az Ige kijelentései alapján minden igazságról, és semmilyen emberi tekintély ne tévesszen meg bennünket.

„Mindenkinek van lehetősége az igazság megismerésére (Jn 8,31–32). Amikor valaki az igazságot közvetlenül Istentől kapja, akkor sem rendül meg a bizalma, ha tízezerszer tízezer neves tudós sem ismeri el igazságként, és ellene van. Az igazságnak a Kősziklára kell épülnie.” (Ellet J. Waggoner: *Az örömhír*, 31. o.)

*Az e heti adomány az Útjelző Alapítvány által fenntartott
internetes televízió működését támogatja.*

*– Hozzájárulás a közösség szellemiségében szerkesztett
Light Channel Magyarország (www.vilagossagot.hu)
internetes televízió működési költségeihez.*

Miért lehetetlen megigazulni, üdvözülni a törvény önerőből való megtartása által?

„Az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által.” (Gal 2,16)

1 Mit szeretne mindenekelőtt tudatosítani Pál apostol, amire ismételten visszatér levelében? Hogyan jelent meg már az ószövetségi írásokban ez az igazság?

- **„Mi, természet szerint zsidók, és nem pogányok közül való bűnösök, tudva azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből, és nem a törvény cselekedeteiből. Mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem.” (Gal 2,15–16)**
- **„Mindnyájan olyanok voltunk, mint a tisztátalan, és mint megfertőztetett ruha minden mi igazságaink.” (Ésa 64,5, vö. Zak 3,1–4)**

.....
.....

A zsidó szertartási, ceremóniális törvények körüli vita nem részletkérdés volt, hiszen egyes tanítók az üdvösség feltételévé tették ezeket a tanokat. Ugyanakkor érintette a vita azt az örök érvényű igazságot, hogy az embert a saját érdeme, Isten törvényeinek legpontosabb betöltése sem teheti szentté. Csak Isten megváltó kegyelme által szabadulhatunk meg önző gondolkodásunktól, és fogadhatjuk be Krisztus igazságát. Pál apostol a galáciai hívőknek – és minden kereszténynek, bármely korban él – ezt az igazságot fejtette ki részletesen levelében.

Sajnos az emberben minden időben erősen élt az önérvényesítés vágya, ebből eredően egyre inkább teljesítményközpontú a gondolkodásunk. Nagyon nehéz elfogadni azt, hogy nem leszünk értékeesebbek, másoknál nagyobbak, ha több jót teszünk. Krisztus egyértelmű kijelentése szerint magunktól képtelenek vagyunk bármilyen önzetlen cselekedetre: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” Ez azt is jelenti, hogy soha nem a mi érdemünk, ha sikerül legyőzni önmagunkat és Isten szeretettörvénye szerint élünk. „Kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.” (Eféz 2,8–9)

2 Mi az oka annak, hogy az „Isten törvényében gyönyörködő” ember sem képes önmagától a jó cselekvésére?

- **„Tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekszem, melyet akarok, hanem a gonoszt cselekszem, amelyet nem akarok. Gyönyörködöm Isten törvényében a belső ember szerint, de látok egy másik törvényt a tagjaimban, mely ellenkezik az elmém törvényével, és rabul ad a bűn törvényének, amely van az én tagjaimban.” (Rm 7,18–23)**
-
-

Vegyük komolyan a Biblia figyelmeztetéseit az emberi természet mély és erős lehúzó erejével kapcsolatban! Ha valaki őszintén megtért, és szívében, „belső emberében” már az igazság őszinte csodálata és az engedelmesség készsége is megszületett, akkor is képtelen önmagától a jó cselekvésére. Pál apostol is átélte ezt a belső küzdelmet, ami természetesen, újra meg újra a mennyei erőforráshoz kell hogy vezessen bennünket. Nehéz elfogadni, amit itt az apostol megfogalmazott: „tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó”. Nekünk szüntelenül Krisztusra van szükségünk, hogy a bennünk lévő „bűn törvénye” felett győzni tudjunk, és Isten akaratát cselekedhessük. Ezért írja Pál apostol, hogy Isten az, aki munkálni fogja bennünk az „akarást és a véghezvitelt” is. Jézus is ugyanerről beszélt, amikor arra figyelmeztette övéit, hogy kitarátóan imádkozzanak, mert „a lélek ugyan kész, de a test erőtelen”.

„Isten Lelke az embernek adott erők és képességek által munkálkodik. Önmagunktól nincs erőnk, hogy szándékainkat, vágyainkat és hajlamainkat összhangba hozzuk Isten akaratával. Ha azonban készek vagyunk arra, hogy készségessé tegyen bennünket, akkor az Üdvözítő elvégzi ezt helyettünk.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Rómából írt levelek c. fej.)

„Naponta megtanulhatjuk és megérthetjük, hogy önmagunkban nem bízhatunk. Erős hittel kell megragadnunk Isten ígéreteit. Szükségünk van arra, hogy a Szentlelket kérjük annak teljes tudatában, hogy mi nem tudunk segíteni saját magunkon. S ha a Szentlélek munkálkodik bennünk, már nem fogjuk énünket dicsőíteni, akkor a parancsolatot megtartó néppé leszünk. Az, hogy lelkünk megmentését rábizzuk Istenre, azt jelenti, hogy hit által kell élnünk és járnunk, nem bízunk énünkben és nem dicsőítjük, hanem hitünk szerzőjére és bevégzőjére, Közbenjárónkra, Jézusra tekintünk. A Szentlélek a töredelmes szívben elvégzi munkáját, de sohasem tud dolgozni az önhitt, önelégült lélekben. Az

ilyen ember saját okoskodásával akarja megjavítani önmagát. Belép saját lelke és a Szentlélek közé. A Szentlélek viszont akkor fog dolgozni, ha az énünk nem lép közbe.” (Ellen G. White: „A Szentlélek eljő reátok”, 93. o.)

3 Miért olyan nagy a veszélye a visszaesésnek, miután megismertük Krisztus igazságát? Mit jelent „felépíteni újra, amit lerontottunk”?

- **„Ha pedig Krisztusban keresve a megigazolást, mi magunk is bűnösöknek találatunk, talán Krisztus bűnnek szolgája-e? Távol legyen. Mert ha amiket lerontottam, azokat ismét föl-építem, önmagamot teszem bűnössé.”** (Gal 2,17–18)
-
-

Noha a megtérésünkkel eltemettünk Krisztussal és meghaltunk vele együtt, ez az állapot azonban csak hit által lehet tartósan a miénk, akkor, ha Krisztusban maradunk. Amikor levesszük a tekintetünket Krisztusról, a testi, megromlott természet visszaveszi az uralmat, a régi gondolkodásmód azonnal feléled. Ezért kell megértenünk, hogy a testi természet csak feltételesen halott. Noha tökéletes vereséget szenvedett, ismét újjáéledhet, mihelyt meggyengülünk a hitben. A keresztyén életben ezért mindvégig küzdenünk kell annak veszélye ellen, hogy mintegy „rutinból” cselekedjünk, elfeledve Krisztusra utaltságunkat. Ha egyszer már megtagadtuk önmagunkat, és megértettük, hogy egyedül nem győzhetünk, ne építsük fel újra a hamis önbizalmat, ne támaszkodjunk saját tudásunkra, eddigi tapasztalatainkra.

„A magabizás veszélye fenyegeti azokat, akik elfogadva Krisztust, meggyőződésük ébredésekor ezt mondják: most

már meg vagyok mentve. Szem elől tévesztik, hogy gyengék, és hogy állandóan mennyei erőre van szükségük. Nem készültek fel Sátán cselfogásaira, és a kísértésekre sokan Péterhez hasonlóan a bűn örvényébe esnek. Pál apostol így figyelmeztet: »Aki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék.« (1Kor 10,12). Csak akkor vagyunk biztonságban, ha sohasem önmagunkban, hanem állandóan Krisztusban bízunk.» (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A farizeus és a vámszedő imája c. fejj.)

4 Mi mindent foglal magában az, hogy „meghaltunk a törvénynek”?

- „Mert én a törvény által meghaltam a törvénynek, hogy Istennek éljek.” (Gal 2,19)
- „Ezenképpen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztusban. Mert a bűn rajtatok nem uralkodik, mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt.” (Rm 6,11–14)

A törvény kimondja: a bűn zsoldja a halál. Krisztus azonban kegyelme által – ha az Ő áldozatát magamra nézve elfogadom, személyes Megváltómnak tekintem – megszabadít, bűneimet azok közé számítja, amelyekért meghalt, s igaz életét, amely nem volt az enyém, nekem adja. Krisztus valósággal szabaddá tesz a bűntől, amire a törvény nem képes. Ezért, ha meghalunk a törvénynek, akkor meghalunk a bűnnek is. Akkor halunk meg a törvénynek, ha befogadjuk azt, aki végtelen szeretetéből meghalt értünk a kereszten, hogy a törvény által megkívánt igazságos ítélet érvényesüljön. Továbbá akkor, ha mély szeretetközösségbe jutunk Krisztussal, aki ezt értünk megtette.

Ha meghalok a törvénynek, akkor többé nem abban bízom, hogy annak betartása által üdvözülhetek. A saját igazságában hívő farizeus (mint amilyen például Pál volt megtérése előtt) és az önigazult laodiceai hívő számára is ez a megtérés útja: amikor már a saját igazságunkat és minden teljesítményünket „kárnak és szemétnek” tudjuk ítélni, amikor nem a törvényből keresünk megigazulást, sőt eljutunk odáig, hogy kimondhatjuk, *„nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által”* (Fil 3,9). Mindezek alapján az is nyilvánvaló, hogy nem a törvény „hal meg”, válik érvénytelenné, sőt inkább meg kell elevenednie Krisztus által bennünk.

5 Krisztus áldozatának megértése hogyan segíthet abban, hogy valóban meghaljunk a bűnnek?

- **„Krisztussal együtt megfeszítetttem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.”** (Gal 2,20, vö. Rm 6,1–11)
-
-
-

Ha megismerjük és elfogadjuk hitben Krisztus megmentő szeretét, felébreszti bennünk a bűngyűlöletet, és lényünk teljes átadására késztet. Ezt az önátadást életünk során naponta meg kell tennünk, hogy valóban élhessen bennünk Krisztus, és formálhassa jellemünket.

„A maga erejével senki sem szabadulhat meg énjétől; csupán hozzájárulhatunk ahhoz, hogy Krisztus elvégezze ben-

nünk ezt a munkát. Mondjuk el hát szívünk mélyéből: Uram, vedd a szívemet, mert én magam nem tudom odaadni! A szívem a Tied, tartsd meg tisztán, mert én nem tudom megőrizni! Ments meg akkor is, ha ellenállok; ha gyenge vagyok; ha Téged nem tükrözlek! Alakíts, formálj, emelj fel abba a tiszta, szent légkörbe, ahol szereteted gazdag árja átjárhatja lelkem!

Énünket nemcsak keresztény életünk kezdetén kell megtagadnunk. A menny felé tett minden lépésünkön újra és újra meg kell ezt tennünk. Minden jó cselekedetünk rajtunk kívül álló erő függvénye. Ezért állandóan Isten felé kell fordítanunk szívünket, mélységes, töredelmes bűnbánattal és alázattal. Csak akkor lehetünk biztonságban, ha énünket megtagadjuk, és Krisztusra támaszkodunk.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A farizeus és a vámszedő imája c. feje.)

„Isten arra hív bennünket, hogy űzzük ki szívünkből az ént; így a Szentlélek akadálytalanul beléphet oda. Hagyjunk fel azzal, hogy magunk próbáljuk elvégezni a munkát! Kérjük Istent, hogy dolgozzék bennünk és általunk, míg elmondhatjuk az apostol szavait: »Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.«” (Ellen G. White: *„A Szentlélek eljő reátok”,* 51. o.)

6 Milyen figyelmeztetés kapcsolódik a fentiekhez, és mi ennek a jelentősége?

- **„...ha a törvény által van az igazság, tehát Krisztus ok nélkül halt meg.”** (Gal 2,21)

.....

.....

Pál itt összefoglalja és egyben lezárja az eddigieket. Amint a korábbiakból kiderült, nyilvánvaló, hogy a megigazulás forrása csak

is az a valaki lehet, aki képes a maga igazságában részesíteni bennünket. A törvény erre nyilvánvalóan képtelen, ugyanis a természetünket nem változtathatja meg, csupán közvetíti Isten kívánalmait a tökéletességre vonatkozóan. Mi azonban nemhogy engedelmeskednénk neki, hanem annál inkább ellenszegülünk, minél jobban rámutat bűnösségünkre – ez is emberi természetünk sajátossága (vö. Rm 7,7–11).

Ahhoz, hogy átfomálódhassunk, Istenre van szükségünk, aki Krisztusban egészen közel került hozzánk, és képes bennünk lakozva irányítani gondolatainkat, továbbá cselekedni bennünk az igazságot.

Mivel oly könnyen elfeledkezünk a fentiekről, az apostol egyértelművé teszi: amennyiben az Istennel fenntartott élő kapcsolat nélkül, akár saját tapasztalatainkban bizakodva akarunk „jók lenni”, ezzel azt jelentjük ki, hogy nem volt szükség Krisztus halálára, hiszen mi magunk is képesek vagyunk igazakká válni. A másik véglet, amikor a törvény előírásait enyhíteni vagy figyelmen kívül hagyni akarjuk, mintegy bűnösségünk tudatát csökkentve ezzel. Egyik és másik esetben is azt sugalljuk, hogy Krisztus ok nélkül halt meg. Pál mindkét végletre ezt válaszolja: nem, Krisztus nem halt meg hiába, és ha Őbenne bizakodunk, ha keressük vele az élő kapcsolatot, akkor bizonyára részesülünk Isten igazságában, ahogyan azt megígérte. Isten nem a saját jóságunk miatt fogad el minket, nem a „teljesítményünket” ismeri el, de bűnösségünk súlyát sem akarja csökkenteni. Azért fogad el bennünket, mert Krisztus odaadta magát nekünk és értünk, és a helyettes áldozat elegendő volt arra, hogy a törvény kívánalmait betöltse. Ezt követően már csak el kell fogadnunk a felkínált kegyelmet, és rábizni magunkat Istenre, a többit pedig Ő végzi el bennünk.

Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja.

– Hozzájárulás a rászorulóknak anyagi vagy természetbeni támogatásához.

Mit kell megérteniük azoknak, akik üdvözülni szeretnének, mégis „átok alatt” vannak?

„Akik a törvény cselekedeteiből vannak, átok alatt vannak, minthogy meg van írva: Átkozott mindenki, aki meg nem marad mindazokban, amelyek megírattak a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje. Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert az igaz ember hitből él. A törvény pedig nincs hitből, hanem amely ember cselekszi azokat, élni fog azok által.” (Gal 3,10–12)

1 Mit jelent ez a kifejezés: „akik a törvény cselekedeteiből vannak”? Milyen kifejezéssel jelöli még Pál apostol ugyanezt a vallási magatartást, törvényhez való viszonyulást?

- **„Akik törvény cselekedeteiből vannak, átok alatt vannak...”**
(Gal 3,10)
 - **„Izráél..., mely az igazság törvényét követte, nem jutott el az igazság törvényére. Miért? Mert nem hitből keresték, hanem mintha a törvény cselekedeteiből volna...”** (Rm 9,31–32)
 - **„A zsidóknak zsidóvá lettem, hogy zsidókat nyerjek meg, a törvény alatt valóknak törvény alatt valóvá, hogy a törvény alatt valókat megnyerjem.”** (1Kor 9,20)
-
-

A „törvény cselekedeteiből valók”, avagy a „törvény alatt valók” kifejezés azt a vallási felfogást és gyakorlatot jelöli, amikor az ember úgy véli, hogy nagy odafigyeléssel és erőfeszítéssel Isten minden parancsolatát megtarthatja, ezáltal pedig érdemet, jogot szerezhet az üdvösségre.

1Kor 9,20-ban egyértelműen a zsidó vallási gyakorlatot jelöli Pál apostol a „törvény alatti” kifejezéssel. Bármely keresztény ember és keresztény közösség is kerülhet azonban „törvény alatti” állapotba. Ebben az állapotban van mindenki, aki elméletileg jól ismeri a kinyilatkoztatott törvényt, az igazságát is elismeri, törekszik megvalósítani, de szíve és jelleme nincs tényleges összhangban vele, mégis reméli, hogy ezen az úton üdvösséget szerezhet. Kifejező a „törvény alatti” meghatározás, mert az ilyen ember – akár zsidó, akár keresztény – belül nincs egy szinten a törvénnyel, hanem önerőből engedelmeskedni akarva neki, mintegy „görnyed a súlya alatt”. Kívánná, akarná megtartani a törvényt, de nem tudja megszüntetni az ellenségeskedést önös kívánságai és a törvény között. Tart Isten ítéletétől, de a vele való szeretetközösséget nem ismeri.

Isteni kegyelem, a Szentlélek általi belső megvilágosodás szükséges ahhoz, hogy az ember kiszabaduljon ennek a gondolkodásmódnak, ennek a vallási „igának” a fogságából. Bizonyossága ennek az, hogy az ortodox judaizmus (az összes vallási előírást szigorúan betartani igyekvő zsidó vallásosság) például mind a mai napig a vallási törvények szövevényes rendszerének a megtartásával igyekszik eljutni az üdvösségre. Az élet minden területét átfogó szabályrendszerük a Tóra rendelkezésein kívül magában foglalta az ezek értelmezésére és alkalmazására létrehozott rabbinikus előírások, szabályok sokaságát is.

A középkori egyház is hasonló vallásosságot képviselt keresztény változatban. Luther Márton személyes tapasztalatként élte meg a „törvény alatti” keresztény vallás fogságából való kiszabadulást, és kezdte hirdetni a hit általi megigazulás jó hírét: „Bizonyos, hogy én minden erőm latba vetésével törekedtem arra, hogy saját jó cselekedeteim révén nyerjem el az Isten előtti igazságot. Ezért nem ettem, nem ittam, s nem aludtam... Rettegtem a haragvó Isten ítéletének napjától és a

kárhozattól... Krisztust nem láthattam, mert... arra tanítottak, hogy bűnbocsánatot és üdvösséget egyedül saját jó cselekedeteink révén remélhetünk... »Isten igazsága« – ez az ige régebben úgy hatott szívemre, mint valami mennydörgés..., mert azonnal arra gondoltam..., hogy ha Isten igazságos, akkor büntetnie kell.” (Idézi Virág Jenő: *Dr. Luther Márton önmagáról*, Ordass Lajos Baráti Kör, Budapest, 1988, 62. o.) A középkori vallásosságot jellemezve ezt írja: „Arra tanították az embereket..., hogy a maguk cselekedeteiben bizakodjanak. Ebből ered a közös gyónás elmondásakor ez a szószékről a gyülekezet felé hangzó kijelentés: »Uram, Istenem, tarts életben, amíg bűneimet levezekelem, és életemet megjobbítom!«” (*Schmalkaldeni cikkek. Az Evangélikus Egyház Hitvallási Iratai*, 2. köt., Evangélikus Egyetemes Sajtóosztály, Bp., 1957, 28. o.)

Vajon ma is, minket is fogságába ejthet az a téves vallásosság, amely a törvény önerőből való megtartása útján véli megszerezni az üdvösséget?

2 A Tóra* melyik kijelentését idézi Pál apostol Gal 3,10-ben? Mit foglal magában, miben áll az „átok”, ami a törvényszegés következményeként hárul az emberre? Melyik az a másik kijelentés, amit ugyancsak a Tórából idéz az apostol a 12. versben? Hogyan világítanak rá ezek az igék arra, hogy a törvény önerőből való megtartása útján lehetetlen elnyerni az üdvösséget?

- **„Átkozott, aki nem tartja meg e törvény ígéit, hogy cselekedje azokat!”** (5Móz 27,26; vö. 5Móz 27,1–4.8.11–13)
- **„Mert a bűn zsoldja halál...”** (Rm 6,23)
- **„Tartsátok meg azért az én rendeleteimet és az én végzéseimet, amelyeket ha megcselekszik az ember, él azok által. Én vagyok az Úr.”** (3Móz 18,5)

* Héber szó, jelentése: törvény. Mózes öt könyvére a Tóra szóval hivatkoznak az izraeliták a mai napig is.

Isten örök, egyetemes erkölcsi törvénye abszolút igazság, nem lehet vele alkudozni, nem lehet csak félig, csak részben betartani. A következmények ugyanis bizonyosak, mint a természeti törvények. Bármely törvényszegés, illetve egyetlen törvényszegés is boldogtalanságot és szenvedést von maga után (magunkra és másokra vonatkozóan), a vége pedig az örök halál. A törvény megtartása viszont életet (boldog, teljes életet) jelent és örök életre tesz alkalmassá, csak hogy a megtartásnak teljesnek, hiánytalanoknak kell lennie, egyetlen törvényszegés nélkül. Ilyen törvénytartásra – megromlott természete folytán – viszont nem képes az ember. Ezért mindenképpen „átok” alá kerül, hiába igyekszik és reménykedik abban, hogy egyszer csak tökéletesen meg tudja tartani majd a törvényt, és ezen az úton kiérdemli, elnyeri az üdvösséget.

„Isten törvénye ugyanolyan szent, mint Ő maga. Akaratának megnyilatkozása, jellemének tükröződése, isteni szeretetének és bölcsességének kifejezése. A teremtés összhangja attól függ, hogy az összes lény és dolog, az étellel rendelkezők és az élettelenek, a Teremtő törvényével tökéletesen összhangban legyenek. Isten törvényeket hozott, amelyek nemcsak az élőlények összességét, hanem a természet működését is uralják. Isten a világegyetemben mindent változhatatlan törvényeknek vetett alá, amelyek semmiképpen nem mellőzhetők.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 1890, 32–33.)

3 Kik gondolták magukról Jézus korában, hogy nincsenek „átok alatt”, mivel a törvény minden parancsolatát megtartják?

- „[Az idősebb fiú a tékozló fiú példázatában] mondta atyjának: **Ímé ennyi esztendőttől fogva szolgálok néked, és soha parancsolatodat át nem hágtam...**” (Lk 15,29)
- „Némelyeknek pedig, akik elbizakodtak magukban, hogy **ők igazak, és a többieket semmibe sem vették, ezt a példázatot...**

mondta [Jézus]: Két ember ment fel a templomba imádkozni, az egyik farizeus, és a másik vámszedő. A farizeus megállván, ily módon imádkozott magában: Isten! Hálát adok néked, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek, ragadozók, hamisak, paráznák, vagy mint ím e vámszedő is. Böjtölök kétszer egy héten, dézsmát adok mindenből, amit szerzek." (Lk 18,9–12)

- „Ímé hozzá jövén egy ember, mondta néki: Jó mester, mi jót cselekedjem, hogy örök életet nyerjek? Ő [Jézus] pedig mondta néki: ...Ha be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat. Mondta néki: Melyeket? Jézus pedig mondta: Ezeket: Ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, hamis tanúbizonyúságot ne tégy! Tiszteld atyádat és anyádat, szeresd felebarátodat, mint magadat. Mondta néki az ifjú: Mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva..." (Mt 19,16–20)
-
-
-

A tékozló fiú bátyja és a templomban imádkozó farizeus alakjában a tipikus zsidó vallásos gondolkodást és magatartást ábrázolta Jézus. A gazdag ifjú állítása önmagáról, hogy ő Isten minden parancsolatát megtartotta, előben szemlélteti ugyanezt. A törvény mibenlétéről, a benne foglalt erkölcsi kívánalmakról való felszínes felfogásuk következtében hamis üdvbizonyosságuk volt. A törvényben ők csak a tiltó korlátokat látták, továbbá a törvénytartást vagy törvényszegést csak a külsőleg látható cselekedetekben látták.

Nem eshet meg velünk is, hogy például egy úrvacsora előtt, futólag végiggondolva az előző negyedévet, így szólunk magunkban?: Nem is tudom igazán, hogy mit kéne rendeznem Krisztussal, úgy hiszem, nagyjából rendben van most az életem, igyekeztem megtartani Isten parancsolatait...

4 Valóban megtartották a törvény minden parancsolatát a példázatban szereplő személyek és a gazdag ifjú? Mit jelent igazán megtartani a törvény parancsolatait?

- „Ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyek országába.” (Mt 5,20)
- „Nem azok igazak Isten előtt, akik a törvényt hallgatják, hanem azok fognak megigazulni, akik a törvényt betöltik... A törvény betöltése a szeretet.” (Rm 2,13; 13,10)
- „Ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egész megrontásában bűnös. Mert aki ezt mondta: Ne paráználkodj, ezt is mondta: Ne ölj! És ha nem paráználkods, de ölsz, törvényszegővé lettél. Úgy szóljatok és úgy cselekedjete, mint akiket a szabadság törvénye fog megítélni. Mert az ítélet irgalmatlan aziránt, aki nem cselekszik irgalmasságot, és dicsekedik az irgalmasság az ítélet ellen.” (Jak 2,10–13)
- „[Jézus] teljes volt kegyelemmel és igazsággal... [Kijelentette:] Én vagyok... az igazság.” (Jn 1,14; 14,6)

.....

.....

Helytállónak bizonyul az előző három szereplő idézett önértékelése, a fenti igék mércéjével összevetve? A törvény betöltésén azt érti a Szentírás, ha valaki maximálisan teszi a pozitív oldalon annak az ellenkezőjét, amit a Tízparancsolat parancsolatai tiltanak. A Tízparancsolat valamennyi tiltó parancsolata az önzés érvényesítése elé emel korlátot, e parancsolatok betöltése tehát nem más, mint „...a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és igaz hitből való szeretet” (1Tim 1,5). A törvény betöltését egyetlen valaki valószínűsítette meg maradéktalanul: az emberré lett Isten Fia. Ő valóban elmondhatta magáról, hogy „minden igazságot betöltött” (Mt 3,15; 5,17).

Betöltötte vagy megszegte a törvényt a tékozló fiú bátyja, a templomban imádkozó farizeus és a gazdag ifjú eszerint?

„Ez a főember [a gazdag ifjú] nagyra becsülte saját igazságosságát... Állítása, hogy megtartja Isten törvényét, tévedés volt. Megmutatta, hogy bálványa a gazdagság. Nem tarthatta meg Isten parancsolatait, míg a világ volt az első érzelmeiben... Jobban szerette Isten ajándékait, mint magát az Adományozót... A törvény iránti engedelmesség nemcsak jogszerű, hanem áthatja az életet és kifejezésre jut a jellemében. Isten saját jellemének mértékét állítja mindenki elé, aki országának alattvalója akar lenni.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Egy fogyatkozásod van” c. fejj.)

Mennyire ehhez a mércéhez szabottan kell tehát nekünk is „megpróbálnunk”, megvizsgálnunk magunkat például az úrvacsora előtt is. A fenti igékkel és Jézus Krisztus életpéldájával összevetve kell megállapítanunk, hogy törvény-megtartó tanítványok, avagy törvénszegő bűnösök vagyunk-e Isten ítélőszéke előtt, ahol abszolút mérce az erkölcsi törvény.

5 Mire döbrent rá a megtérésekor Pál apostol is, noha „a törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen volt”?

- „Körülmetéltetem nyolcadnapon, Izrael nemzetségéből, Benjámin törzséből való vagyok, zsidókból való zsidó, törvény tekintetében farizeus... A törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen voltam.” (Fil 3,5–6)
- „Mit mondunk tehát? A törvény bűn-e? Távol legyen, sőt inkább a bünt nem ismertem, hanem csak a törvény által, mert a kívánságról sem tudtam volna, ha a törvény nem mondaná: Ne kívánd!... Én pedig éltem régen a törvény nélkül, de ama parancsolatnak eljövételével felelevenedett a bűn. Én pedig

meghaltam, és úgy találtatott, hogy az a parancsolat, mely életre való, nekem halálomra van... Tehát a jó nekem halálom lett? Távol legyen, sőt inkább a bűn az, hogy megtegyék a bűn, mely a jó által nekem halált szerez, hogy felette igen bűnös legyen a bűn a parancsolat által.” (Rm 7,7–13)

.....

.....

.....

Megtéréséig Pál apostol is „feddhetetlennek” tartotta magát „a törvénybeli igazság tekintetében”, noha a valóságban törvény alatti állapotban volt. Ő is a parancsolatok külső megtartása alapján vélte úgy, hogy jogosult az üdvösségre. A tizedik parancsolatot megértve világosodott meg előtte, hogy nem megtartója a törvénynek, hanem a törvény halálos ítélete alatt van. Nehéz tapasztalat volt ez számára, mert eddig élőnek gondolta magát, most pedig bűneiben halottnak látta magát. A törvénynek ez a szerepe valójában jótékony, még ha lesújtja is az embert, mert csak az ilyen értelemben vett halálon át vezet az út az életre.

„[Pál] arra akar utalni, hogy amikor ránézve vagy önála halott volt a bűn... Kérdés, hogy melyik volt az az idő, amikor a törvény nem ismerése... folytán elbizakodottan életet tulajdonított magának? Mert az biztos, hogy gyerekkorától fogva a törvény tudományában nevelkedett, az azonban a betű teológiája volt, amely nem alázza meg a maga tanítványait... Távollevőnek mondja tehát a törvényt, amely bár szemei előtt lebegett, mégsem illette meg őt az Úr ítéletének komoly megérzésével.” (Kálvin: *A Rómaiakhoz írt levél magyarázata*, Kálvin Kiadó, Bp., 137–138. o.)

A tizedik parancsolat valóban megvilágosító. Azt tartalmazza, azt kívánja, amit Zakariás könyve így foglal össze: „Egymás ellen még szívetekben se gondoljatok gonoszt!” (7,10) Ki meri azt mondani, hogy sohasem szegte meg minimum ezt a parancsolatot?

6 Mit állít Pál apostol „a törvény megtartásából származó igazság” mellé mint a megigazulás, az üdvösség egyetlen lehetséges útját az ember számára?

- **„Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert »az igaz ember hitből él«. A törvény pedig nincs hitből, hanem amely ember cselekszi azokat, élni fog azok által.”** (Gal 3,11–12)
 - **„Ímé, felfuvalkodott, nem igaz benne az ő lelke, az igaz pedig az ő hite által él.”** (Hab 2,4)
-
-

Amikor az Úr kijelenti Habakuk próféta által, hogy „az igaz ember hitből él”, akkor közvetve azt mondja ki: más úton, „a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt” – magyarázza Pál apostol. A törvény önerőből való megtartása által senki sem tud eljutni az Isten előtt érvényes igazság szintjére. Még ha látszólag megtartja is a törvényt, „a lelke felfuvalkodott, nem igaz őbenne”, amint ez lelepleződik Jézus példázataiban a tékozló fiú bátyja és a templomban imádkozó farizeus esetében, valamint a gazdag ifjúnál is. A hit teljes bizalmat jelent Isten iránt: az ember alázattal elismeri az erkölcsi törvény kárhoztatását, és – egyetlen lehetőségként – kegyelemért, segítségért folyamodik a szabadító Istenhez. A hit Istennek való teljes önátadás, ráhagyatkozás. Először az ember lelke hajol meg az igazság előtt, és ennek nyomán kéri Istent, hogy formálja, amennyire csak szükség van rá, hogy teljes lelkével, jellemében és cselekedeteiben is igazgá lehessen.

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

– Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál megjelentetett kiadványok és a kiadó működési költségeihez.

Ki lett „átokká”, hogy megszabadítsa az embert a „törvény átkától”?

„Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká lévén értünk, mert meg van írva: Átkozott minden, aki fán függ.” (Gal 3,13)

1 Hogyan ír a Szentírás arról, hogy a törvény „átka”, avagy kárhoztatása igen komoly dolog, ezért az embernek nem lehet nyugta addig, míg fel nem szabadul alóla?

- „Minden cselekedetet Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal együtt, akár jó, akár gonosz legyen az.” (Préd 12,16)
- „Még ha lúgban mosakodnál is, vagy szappanodat megsokásítanád is, feljegyezve marad álnokságod előttem, mondja az Úr Isten.” (Jer 2,22)
- „Ímé, felíratott előttem, nem hallgatok, csak ha előbb megfizetek... Vétkeitekért és atyáitok vétkeiért mind együtt, szól az Úr.” (Ésa 65,6–7)
- „A bűn zsoldja halál.” (Rm 6,23)

.....

.....

Az emberi cselekedetek mennyei dokumentálása tévedhetetlenül pontos és hiánytalan. Az ezekre vonatkozó törvénykezés is pártat-

lan és tökéletesen igazságos lesz a vég idején. Egyetlen törvényszegés sem merül feledésbe, sem el nem évül. A bűn olyan, mint egy önmagában halált hordozó vírus, ezért minden törvényszegésnek egy következménye, büntetése van: a halál. Mégpedig a végérvényes halál, az elveszés, a semmivé válás, amit a Szentírás második halálnak nevez (Rm 6,23-ban az örök élet és az örök halál áll szemben egymással).

Ha valóban felfognánk, mit jelent a törvényszegés átka, ha komolyan vennénk, hogy elkövetett bűneink miatt az örök halál ítélete alatt vagyunk mindannyian (vö. Eféz 2,1) – amit Isten csak kegyelemből függesztett fel a földi élet próbaidejére –, akkor legfőbb életcélként keresnénk a törvény átka alóli szabadulás lehetőségét.

2 Hogyan kell megállniuk számadásra Isten ítélőszéke előtt azoknak, akik életük végéig elmulasztják eltávolítani magukról a „törvény átkát”?

- „Láttam egy nagy fehér királyiszéket, és a rajta ülőt, akinek tekintete elől eltűnt a föld és az ég, helyük sem találtatott. Láttam a halottakat, nagyokat és kicsiket, Isten előtt állni, könyvek nyitattak meg, majd egy más könyv nyitattott meg, amely az élet könyve, és megítéltettek a halottak azokból, melyek a könyvekbe voltak írva cselekedeteik szerint. A tenger kiadta a halottakat, akik benne voltak, a halál és a sír* is kiadta a halottakat, akik náluk voltak, és megítéltettek mindnyájan cselekedeteik szerint. A sír és a halál pedig a tűztóba** vettetett. Ez a második halál, a tűztó. Ha valaki nem találtatott beírva az élet könyvébe, a tűztóba vettetett.” (Jel 20,11–15)

* Az itt szereplő görög szó a héber *seol* megfelelője, amely sírt jelent.

** Az eredeti görög kifejezés leginkább megfelelő fordítása.

Jelenések könyve 20. fejezetében arról az ítélethirdetésről van szó, amely a kegyelmet visszautasítókat érinti az ezeresztendősi időszak végén. A kép, amely itt élénk tárul, döbbenetes, megrázó. A kárhozottak számára Isten – aki a fehér trónon ül – félelmetesnek tűnik. Azzal szembesülnek, hogy az ellen vétkeztek, „akinek a tekintetétől eltűnik a föld és az ég”. Az ítélet tárgyilagos, a megmáshíthatatlan tényekkel szembesíti őket a „könyvek” alapján, amelyek megörökítették cselekedeteiket. Borzasztó súlya van ennek, hiszen ezzel nem lehet vitatkozni, a szembenézés pedig elkerülhetetlen. A prófécia hangsúlyozza, hogy a törvényszegők közül, akik nem rendezték bűneiket Istennel, senki nem menekülhet el az ítélszék elé idézéstől. Nagyok és kicsik egyaránt feltámadnak a második feltámadáskor, és büntetésük előtt szembesülniük kell annak indoklásával, bármikor fejezték is be az életüket. Lehetetlen nem elismerniük az ítélet igazságosságát. A kárhozottak büntetésének a legérzékenyebb, legfájdalmasabb része ez. Ehhez képest már kegyelem, hogy ezt követően végleg elvesznek, megsemmisülnek.

A tűztőről már Keresztelő János is szólt, amikor azt tanította, hogy a végítéletnél „a polyvát megégetik olthatatlan tűzzel” (Mt 3,12). Jézus is említette „a konkoly tüzes kemencébe vetését” (Mt 13,30.41–42), továbbá szólt „az ördög és angyalai számára készített tűzről” (Mt 25,41), valamint „a gyehenna tűzéről” (Mk 9,47–48). (Ezekkel a könnyen félreérthető igékkel, továbbá az „örök gyötrellem vagy második halál” kérdéssel kapcsolatban lásd a tanulmány végén lévő függelék.)

Jelentősegteljes, hogy a tűztóban való elveszést második halálnak nevezi az Írás, azaz végérvényes, teljes, örök elveszésnek mondja. Utoljára a sir és a halál is belevettetnek a tűztóba, tehát ezek sem lesznek többé, miután a bűn és a bűnösök örökre megsemmisültek, a bűn szerzőjével együtt.

3 Miért nem tehetette a kegyelmes Isten azt, hogy minden további nélkül feloldja az embert a „törvény átka” alól, noha szánta és megmenteni kívánta? Miért volt szükség „váltságdíjra” ahhoz, hogy az ember felmentést kapjon a „bűn zsoldja halál” törvénye alól? Mi indította az Atyát és a Fiút arra, hogy módot találjanak a bűnüket megbánó emberek törvény átka alóli felszabadítására?

- **„Ha kegyelmet nyer a gonosz, nem tanul igazságot, az igaz földön is hamisságot cselekszik, és nem nézi az Úr méltóságát.”**
(Ésa 26,10)
 - **„Isten könyörül rajta, és ezt mondja: Szabadítsd meg őt, hogy ne szálljon a sírba, váltságdíjat találtam!”** (Jób 33,24)
 - **„Úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy ha valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”** (Jn 3,16)
-
-
-

Ha Isten minden további nélkül csak elnézte volna az ember törvényszegéseit, és fedezet, váltságdíj nélkül bocsánatot ad, elengedve a büntetést, akkor ezzel még könnyelműbb vétkezésre bátorított volna, kiirthatatlanná téve a bűnt a világmindenségben.

„A törvényszegés az egész világot veszedelembe, halálos ítélet alá sodorta. A mennyben azonban hang hallatszott: »váltságdíjat találtam.«” (Ellen G. White, 22. levél, 1900)

Isten meghökkenítő és megrendítő megoldást talált: a bűnösöket nem hagyja büntetlenül, de Ő veszi magára, Ő szenved el a büntetést az ember helyett. Így igazsága és igazságossága szilárd, rendít-

hetetlen marad, miközben ingyen bocsánatot ad a bűnösnek, azaz a legmesszemenőbb kegyelmet gyakorolja iránta.

Mintha csak így szólna Isten hozzánk: Szánlak, könyörölni akarok rajtad, de csak egyféleképpen tehetem ezt: Én veszem magamra, én szenvedem el helyetted a bűn büntetését. Így válhatlak ki a törvény jogos ítélete alól.

Az Atya odaadta Fiát, hogy magára vegye az ember bűneit, és végre is hajtotta rajta a törvény jogos ítéletét. Krisztus pedig vállalta a helyettesítést, elszenvedte az emberi bűnök igazságos büntetését. Áldozatvállalásuk és szenvedésük nagysága között nem lehet különbséget tenni.

„Azért volt szükség elfedezésre, hogy az isteni törvény és kormányzat fennmaradhasson... Bűnbocsánatról van szó, de maga a törvény változhatatlan, örök, akárcsak Isten trónja. Isten törvénye nem lehet sem gyengébb, sem erősebb. Amilyen örökké volt, olyan ma is. Egyetlen elvét sem lehet felfüggeszteni vagy megváltoztatni.” (Ellen G. White, 163. kézirat, 1897)

4 Miért egyedül Isten Fia adhatott váltságdíjat értünk azáltal, hogy „átokká” lett helyettünk?

- „Láttam annak jobb kezében, aki a királyiszékben ül, egy könyvet, amely be volt írva belől és hátul, és le volt pecsételve hét pecséttel. Majd láttam egy erős angyalt, aki nagy szóval kiáltott: Ki volna méltó arra, hogy felnyissa a könyvet, és felbontsa annak pecsétjeit? És senki, sem mennyen, sem földön, sem föld alatt, nem tudta a könyvet felnyitni, sem ránézni. Én azért igen sírok, hogy senki nem találtatott méltónak a könyv felnyitására és elolvasására, [még] a ránézésre sem: [Ekkor] egy a Vének közül mondta nékem: Ne sírj, imé győzött a Júda nemzetségéből való oroszlán, Dávid gyökere, hogy felnyissa a könyvet és felbontsa annak hét pecsétjét.” (Jel 5,1–5)

- „[Jézus Krisztus kijelentése:] Azért szeret engem az Atya, mert leteszem az életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el éntőlem, hanem én teszem le azt magamtól. Van hatalmam letenni, és van hatalmam ismét felvenni. Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól.” (Jn 10,17–18)
- „Jézus nagy szóval kiáltva mondta: **Atyám, a te kezembe teszem le az én lelkemet! És ezeket mondván, meghalt.**” (Lk 23,46)

.....

.....

János apostol azt élte át eleven erővel látomásában, hogy az Atya által alkotott megváltási terv olyan helyettes áldozatra épül, amelyre csak egyetlenegy valaki vállalkozhatott az egész világ-mindenségben. Ha Ő, ez az egyetlenegy nem azonosította volna magát önként a tervvel, ha nem lett volna kész – kimondhatatlan áldozat árán – a megvalósítására, akkor semmi lehetőség nem létezne az emberiség megmentésére. Akkor a reménytelen elveszettség lenne mindannyiunk sorsa.

A 17. századi angol költő, John Milton így ír erről *Elveszett paradicsom* c. művében:

„Ezzel nincs vége: az ember engedetlen,
 megtöri en-hűségét, vétkezik
 az Egek felsőbbsege ellen, amint
 istenné lenni tör, s mindent veszít...
 Így semmije se marad hitszegését
 engesztelni – veszni szemeltetett!
 halnia kell magának és nemének!
 Haljon ő vagy az igazság! Hacsak
 nem akad más, ki őhelyette önként
 váltságot adna – halálért halált...
 »De hol van ily szeretet, Égiek?
 Mellyőtök lesz halandó, hogy az ember

bűnét megváltsa, és ártatlanul
mentse a bűnöst? Ily önáldozó
jóság a Mennyekben kinél lakik?»

Kérdezte. Álltak néma angyalok.
Csönd lett az Égben. Nem akadt az ember
mentésére szószóló, még kevésbé,
aki merné fejére venni a
halált, s váltságot adni emberért.
Így hát az ember-nem el kéne vessen,
megváltatlan pokolra és halálra
ítélve, ha az Istennek Fia,
kiben a szeretetnek telje él,
közbenjárását nem újítja így:

Áldás emberre, hogy ekképp jön: az
segélyét nem keresheti, hiszen
meghalt immár a bűnben, elveszett;
nem áldozhat magáért, nem vezekelhet,
adós lévén... Itt vagyok íme én!
Magam ajánlom érte föl magam:
életért éltet!...”

(Jánosy István fordítása)

Miért egyedül Isten emberré lett Fia „fizethette meg a váltságdíjat” értünk? Csakis olyan valaki tehetette ezt, akinek élete van önmagában, aki önként teszi le azt, amikor az ember bűnének büntetését elszenvedi. Az ugyanis igazságtalanság és az Atya erkölcsi lényével összeegyeztethetetlen dolog lett volna, ha elfogadja olyan valakinek a felajánlását, hogy elszenvedi a halált az ember helyett, akinek az élete Tőle függ, akinek az életét úgy kellett volna elvenni. Az Atya mellett csak másik isteni személy rendelkezik önmagában való, halhatatlan étellel (lásd Jn 5,26, vö. 1Tim 6,16). Jézus hangsúlyozta, hogy önként teszi le az életét, nem másvalaki veszi

el tőle. Jézus utolsó felkiáltása a kereszten – „Atyám, a te kezébe teszem le az én életemet”* (Lk 23,46) – döntést fejezett ki. Halandó mivoltában érezte, hogy halála perceken belül bekövetkezik, és tudatosan úgy döntött, nem veszi vissza isteni hatalmát, amelyet – míg öntudata volt – megtehetett volna, hanem kiszolgáltatja magát a halálnak. Tudta, hogy „a föld gyomrába” kerül (Mt 12,40), és újból élni csak akkor fog, ha az Atya, aki most elfordult tőle, feltámasztja Őt, az élet leheletét adva néki. Sátán is tudta, hogy Jézus utolsó öntudatos percében is visszavehetné önmagában halhatatlan isteni életét, ezért kísértette a tömeg gúnyolódása által arra, hogy „szálljon le a keresztről” (Mt 27,42).

Az ember bűnei büntetésének átvállalásához határtalan bizalomra volt szükség, az igazságos Atya iránt. Az Atyának olyan ismeretere volt szükség, amely bizonyosságot ad abban, hogy Ő az ellenkező látszat ellenére sem, semmiképpen sem tagadhatja meg igazságos lényét. Ezért a helyettes halál elszenvedése után kétségtelenül kihozza Őt annak fogságából. Határtalan bizalomra volt szükség az Atya bölcsessége iránt is, abban a vonatkozásban, hogy az általa elgondolt megváltási terv, minden ellenkező látszat ellenére, bőséges gyümölcsöt terem majd, emberek tömegének teszi lehetővé az örök élet elnyerését, és örökre kiiktatja a bűnt a világmindenségéből.

Mindezekon felül pedig határtalan szeretetre volt szükség az elveszett ember iránt ahhoz, hogy Jézus a kereszthalálig kitartson az ember bűne szégyenének és büntetésének hordozásában – némán, tiltakozás nélkül, mintha Ő követte volna el ezeket a bűnöket.

Ellen G. White így ír erről: „[A Getsemáne-kertben] Krisztus... lelke megtelt rettegéssel, mert tudta, hogy esetleges veresége Istentől való elválasztását jelentené. Sátán azt sugallta az Úrnak, hogy ha vállalja a kezességet a bűnös világért, ak-

* Az eredeti szövegben a *pneuma* szó szerepel, amely az élet leheletét jelenti. Ám ha az élet lehelete távozik, a lelki jelenségek is azonnal kialszanak.

kor örökre elszakad Istentől, ezáltal azonosulna Sátán királyságával, és soha többé nem lehetne közösségben Istennel... Jézus... emberi lényé háromszor riadt vissza... az utolsó, minden ténykedését megkoronázó áldozattól. Lélekben az emberi nemzetség egész története még egyszer elvonult a világ Megváltójának szeme előtt. Látja, hogy a törvény megszegőinek el kell veszniük, ha magukra hagyja őket. Látja az emberek tehetetlenségét. Látja a bűn hatalmát. Az elkárhozott világ jajkiáltásai és panaszkodásai szíve mélyéig hatolnak. Látja a világ fenyegető végzetét, és meghozza döntését: Megmenti az embereket a kárhozattól, bármibe kerül is ez neki! Elfogadja vérrel való megkeresztelését, hogy általa az elkárhoztatásra szánt milliók örök életet nyerhessenek!" (*Jézus élete*, Getsemáne c. feje)

5 Mit jelent az, hogy Krisztus „átokká lett értünk”?

- „Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká levén érettünk, mert meg van írva: Átkozott mindenki, aki fán függ...” (Gal 3,13, vö. 5Móz 21,22–23)
- „Két rablót is megfeszítettek velem, egyet jobb és egyet bal keze felől. Beteljesedett az írás, amely azt mondja: 'a bűnösök közé számláltatott'.” (Mk 15,27–28, vö. Ésa 53,12)
- „Mindnyájan mint juhok eltévelyedtünk, ki-ki a maga útjára tért, de az Úr mindnyájunk vétkét őreára vetette.” (Ésa 53,6)
- „Azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.” (2Kor 5,21)

.....

.....

Pál apostol 5Móz 21,22–23-at idézve szól arról, hogy Jézus „átokká lett érettünk”. Ezen a helyen arról van szó, hogy ha vala-

kit kivégeznek, mert halálbüntetéssel járó bűnt követett el, és utána felakasztják holttestét, ez azt hirdeti, hogy Isten átka van az ilyen bűnösön: „mert átkozott Isten előtt, aki a fán függ”. Az átok ilyen módon való deklarálása után mielőbb, mindenképpen még aznap el kellett temetni a holttestet. „A felakasztás a kivégzés után történt. Az a gyalázatos büntetés, hogy az embert élve szegeztek a keresztre és napokig hagyták kínlódni, római találmány volt. A régi Izráelben a kivégzés [fő módja]... a megkövezés volt. A felakasztást a kivégzés után megszegyenítésül és elrettentésül alkalmazták. Lásd: Józsué 10,26.” (Joseph H. Hertz: *Mózes öt könyve és haftárák, Deuteronomium, 267. o.*)

„Krisztus a kereszten »átokká lett értünk«, ez magyarázza az Istentől való elhagyatottság fájdalmas kiáltását... A megfeszített Krisztusról több helyen is azt olvashatjuk, hogy »fára függesztették« (Ap csel 5,30; 1Pt 2,24), ami annyit jelent, hogy isteni átokkal sújtva halt meg... Hogyan lehetséges, hogy Isten felkentje egy fán függ ahelyett, hogy a királyi trónon ülne...? Ez egyszerűen felfoghatatlan volt... Az a körülmény, hogy Jézus egy fán függve halt meg, leküzdhetetlen akadályként állt a zsidók hitre jutásának útjában, egészen addig, míg [egyesekek] rá nem döböntek, hogy az ő átkukat hordozta. Jézus nem a saját bűnéért halt meg, értünk »vált átokká.«” (J. Stott: *A Galatákhöz írt levél, Harmat Kiadó, Bp., 2002, 73. o.*)

„A világ bűnének teljes borzalma nehezedett az elképzelhető legnagyobb súllyal Isten Fiára. Ebben a hallatlan sötétségben csak annyit tudott, hogy az Atya gyűlöli a bűnt, és hogy a bűn büntetése a halál. Az a félelem kísértette, hogy a bűn annyira sértő az Atya szemében, hogy nem tud majd megbékölni Fiával. Az a borzalmas kísértés, hogy az Atya örökre elhagyta őt, kényszerítette ki belőle az átható kiáltást a kereszten: »Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?« Krisztus azt érezte, amit a bűnösök éreznek majd, amikor Isten kitölti rájuk haragját... Kílatástalan kétségbeesés, akár a halálharang fojtogatja akkor majd bűnös lelküket... Semmi más

nem vette volna rá Krisztust arra, hogy maga mögött hagyva megtisztelő helyzetét és dicsőséges állapotát a mennyben, eljőjön ebbe a bűnös világba, hogy azok vegyék semmibe, azok nézzék le, azok utasítsák el, akiket megmenteni jött, végül pedig a kereszten szenvedjen – csakis az örök, megváltó szeretet, ami mindig is titok marad.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 2. köt., Krisztus szenvedése c. fej.)

6 Milyen jelképes profetikus ábrázolások szóltak erről a megrendítő helyettesítésről már az Ószövetség idején?

- „Íme, én odaállok eléd a sziklára a Hórebben, és te sújts a sziklára, és víz jön ki abból, hogy igyék a nép. Úgy cselekedett Mózes Izrael vénei szeme láttára.” (2Móz 17,6, vö. 17,1–5)
- „Mondta az Úr Mózesnek: Csinálj magadnak tüzes kígyót, és tűzd fel azt póznára. Ha valaki megmarattatik, és feltekint arra, életben maradjon! Csinált azért Mózes rézkígyót, és feltűzte azt póznára. És történt, hogy amikor a kígyó megmarta valakit, és ő feltekintett a rézkígyóra, életben maradt.” (4Móz 21,8–9, vö. 21,4–7)
- „Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az Emberfiának felemeltetnie. Hogy ha valaki hisz öbenn, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,14–15)

.....

.....

.....

Isten úgy rendelkezett, hogy Mózes vegyen maga mellé többeket Izrael vénei közül, és vegye kezébe a vesszőt is, amivel a folyót (a Nílust) megsújtotta, és menjenek a Hóreb hegy sziklájához. Jelentőségteljes, hogy Isten nem ezt mondta: Vedd a vesszőt, amellyel a

tengert megütötte, hogy kettéválva menekülési utat biztosítson népednek (lásd 2Móz 14,16). Korábbi esetre utalt Isten utasítása, arra az esetre, amikor a Nílust kellett megsújtania Mózesnek büntető ítéletként, és az ihatatlanná vált (2Móz 7,17–25). Tehát nem a szabadítás, hanem a büntetés eszközeként kellett kézbe vennie a nevezetes vesszőt. A további utasítás így hangzott: „Íme én odaállok veled szemközt a kősziklára, te pedig sújts a sziklára, és víz jön ki abból, hogy igyék a nép.” (2Móz 17,6)

Döbbenetes szemléltetés ez, ha belegondolunk abba, hogy a kőszikla Krisztust jelképezte. A vérlázító módon, igaztalanul vádaskodó, hálátlan nép érdemelte volna meg a büntetést, Mózesnek azonban a kősziklára, azaz a Megváltóra kellett sújtania helyettük. Sőt ez is elhangzott: „Íme én odaállok veled szemközt a sziklára...” Így még markánsabb a szemléltetés: engem üss meg a nép helyett! (Az Isteni jelenlét nyilvánvalóan láthatatlan volt, de valóságos.) Az olyan yira vétkes nép viszont kegyelemben részesült, élő víz fakadt nekik a sziklából bőszegesen. Az Isteni megváltás legmélyebb titkáról lebbentette fel a fátyolt a megsújtott sziklából fakadó élő víz. Az Isteni szabadítás bámulatos elgondolása az önkéntes helyettes áldozat, a bűnös büntetésének Isten részéről való átvállalása.

Egy másik jelképes cselekedet, amire Isten Mózeszt utasította, ugyancsak a helyettes áldozatról szólt, de más kifejezőeszköz alkalmazásával. A kígyó a bűn és szerzője jelképe a Szentírásban. A pusztai mérges kígyó által megmárt izraelitákra halál várt. Ugyanígy halál vár a bűn által megmárt, megfertőzött emberre. Nem csupán az Isten törvénye által szabott büntetés folytán, hanem mindenekelőtt természetes következményként. Amint az Írás mondja: „A bűn teljességre jutva halált nemz.” (Jak 1,15) „A bűn zsoldja a halál.” (Rm 6,23)

Különösnek hat a rendelkezés, hogy a mérges kígyó mását kellett kiönteni rézből, feltűzni egy póznára, és az ígélet úgy szólt, hogy aki erre feltekint, az életben marad. Jézus ezt a magyarázatot fűzte e történethez, Nikodémussal folytatott nevezetes beszélgetése során: „Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, ak-

képpen kell az Emberfiának felemeltetnie, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert úgy szeretete Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta érte, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,14–16) E szerint a póznára tűzött rézkígyó a kereszten függő Krisztust jelképezte. De hogyan lehetséges ez, hiszen a kígyó a bűn és Sátán jelképe? Választ kapunk e kérdésre az alábbi ige által: „Mert azt, aki bűnt nem ismert, Isten bünné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne.” (2Kor 5,21) Ez a jelképes cselekedet tehát ugyanolyan mellbevágó, döbbenetes szemléltetés, mint a Krisztust jelképező szikla megsújtása. Világosan utal a helyettes áldozatra, a bűnös büntetésének átvállalására a Megváltó részéről.

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

*– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

Függelék a 4. tanulmányhoz

Félreérthető igék a „kárhozat” mibenlétére vonatkozóan, rövid magyarázattal

- Az *örök gyötrelem tana* bibliai tanításnak tűnhet egyes félreérthető igehelyek alapján. Ezek a „bizonyító” igék azonban – ha gondosan szemügyre vesszük őket – éppen azt erősítik meg, hogy a kárhozat halála valójában megsemmisülés.
- Az „örök”-nek fordított héber és a görög kifejezések (lōólám, eiszton aiónion) – mint arról Jel 14,9–11 magyarázatánál már szoltunk – a legtöbb esetben nem vég nélküli időt jelentenek. Istentől beszélve jelentik ezt, de ha halandó emberre vonatkoznak, akkor arra utalnak, hogy visszavonhatatlanul érvényesül valami, egészen addig, amíg az adott személy élete tart. Magyar nyelvünkben is használjuk ilyen értelemben az örök, örökre szavakat, például az ilyen mondásokban: „Hát ez már örökre így lesz?”, „Örökre neked adom...”
- *Mt 25,46-ban a „gyötrelem”-nek fordított szó* (kolaszisz) jelentése: büntetés. Egyszerűen azt jelenti ki ez az ige, hogy örökre szóló, elháríthatatlan, megsemmisülésig ható a kárhozatra ítétek büntetése.
- *Mk 9,44.46.48-ban Jézus Ésa 66,24-et idézi*, ahol nem élő emberek, hanem holttestek – férgek és tűz általi feltartóztathatatlan, teljes – pusztulásáról van szó, ami óriási különbség. A holttestek férgek és tűz általi megemésztése értelemszerűen nem tart sokáig, és abból csak a semmi marad vissza. Nem „halhatatlan

férgekről” és vég nélkül szenvedő kárhozottakról beszélt tehát Jézus az ószövetségi ígét idézve.

- *Lk 16,19–31, a gazdag és Lázár példázata* – Régi alapelv, hogy példázat hasonlatanyagára nem szabad dogmatikai tanítást építeni (vö. a fejezetben található másik, sajátos példázattal, amelyre vonatkozóan ugyanez az alapelv érvényes). Fontos megfigyelni, hogy kik voltak Jézus hallgatói, amikor elmondta ezeket a példázatokat: hallották pedig mindezeket a farizeusok is, akik pénzszeretők voltak, és csúfolták Őt (Lk 16,14). Találó összegező magyarázat az alábbi néhány sor: „Krisztus ezt a példázatát a nép elképzelésére építette. Hallgatói közül sokan a halál és a feltámadás közötti öntudatos állapot tanát vallották. A Megváltó ismerte nézeteiket, és példázatát úgy fogalmazta meg, hogy e nézetükre építve fontos igazságokat véssen szívükbe. Olyan tükröt tartott hallgatói elé, amelyben a maga valóságában megláthatták, hogy milyen viszonyban vannak Istennel. Saját elképzeléseiket használta fel arra, hogy megértesse velük e nagyon fontos igazságot: nem a vagyon határozza meg az ember értékét.”
- Fontos dokumentum a halálra vonatkozó, Jézus korabeli farizeusi elképzeléseket illetően Josephus Flavius *Beszéd a görögöknek a hadésről* c. töredéke. A farizeusok gondolkodásában ekkor már pogány és hellén hatásokkal is keveredett az Ószövetség tanítása. Idézzük azokat a részleteket, amelyekben egy az egyben ráismerhetünk a gazdag és Lázár példázatában megjelenő fogalmakra, kifejezésekre:

„A hadész a világ rendezetlen, befejezetlen része, földalatti világ, ahová ennek a világnak a világossága nem jut le, tehát nincs világosság, hanem szüntelen sötétség uralkodik. Ez a hely a lelkek számára van fenntartva, hol angyalok őrzik őket, és kinek-kinek élete és cselekedetei szerint, bizonyos idejű büntetést osztogatnak... Ebben a világban külön helye van az olthatatlan tűznek, amelybe, úgy gondoljuk, még senkit nem dobtak, de az Is-

tentől meghatározott napra elő van készítve. Akkor az igaz ítélet kiosztja mindenkinek, amit megérdemel. A hamisakat, engedetleneket, bálványtiszteelőket, tisztátalan kezűeket... örök büntetéssel büntetik meg. Az igazak pedig romolhatatlan, örök országot kapnak. Most az igazakat is a hadészbe küldik, de nem oda, ahova a gonoszokat...

Van egy lejárát abba a világba, s a kapunál a lelkek fölé rendelt angyalok vezetik az érkezőket, de nem egyformán. Az igazakat jobb kezüknél vezetik és örömhimnuszokkal viszik a világosság honába... az atyák színe elé. Ott várakoznak az örök életre, amely a mennyben lesz, és ezt a világot követi. Az igazak várakozási helyét mi Ábrahám kebelének nevezzük...

A gonoszokat viszont bal kéz felől vonszolják a bűnhődés helyére. Nem önszántukból mennek, hanem erőszakkal hurcolják őket mint foglyokat. A föléjük rendelt angyalok szidják őket, s rettenetesen néznek rájuk... odahúzzák őket a pokol mellé... hallják szüntelenül a tűz ropogását, és annak hevétől szenvednek... A jövőendő ítélet rettegéseivel telnek el... De nemcsak ennyi ám, nem elég ez, hanem látják az atyák helyét (kórusát) és az igazakét... de köztük mély és széles szakadék van... és azon átmenni nem lehet.”

- *Jel 14,10–11 idézet Ésa 34,8–11-ből*, ahol a tűz és a kénkő feltartóztathatatlan pusztítását követően semmiség és pusztaság marad, semmivé lesznek azok, akiket ez az ítélet sújt. Itt sincsen szó tehát vég nélküli szenvedésről, ellenkezőleg, az ige egy rövid folyamatról beszél, amelynek a vége a teljes megsemmisülés.
- *Jel 20,10 is félreértésre adhat okot* a Károlyi-fordítást olvasva. Úgy tűnik, mintha a fenevad és a hamis próféta már egy ideje a tűz és kénkő tavában lennének, amikor a kárhozottak tömegei is odavettetnek (vö. Jel 19,20). Az eredeti görög szövegben azonban nem az olvasható, hogy ahol van a fenevad és a hamis próféta, hanem, amint az új fordítású szövegben is láthattuk: *ahová*

a fenevad és a hamis próféta is. Az igei kijelentés tehát csupán arra utal, hogy mindezek egyenlőképpen fogják elnyerni büntetésüket.

- *Az „örök gyötrelém tana” a lélek természetes halhatatlansága eszméjéből alakult ki, amely – mint a 6. fejezethez kapcsolt függelék rámutat – pogány vallási eszmeeként, görög filozófiai közvetítéssel került be a keresztény közfelfogásba. E szerint az emberi lélek soha, semmiképpen nem pusztulhat el. Isten sem semmisítheti meg, ha egyszer halhatatlan, mint Isten maga is. Ennél fogva a kárhozat mibenlétét csak úgy lehetett értelmezni, hogy a kárhozott lelkek is örökké élnek, csakhogy nem örök boldogságban, hanem örök szenvedésben.*
- *A Biblia tanítása szerint a kárhozat végleges halál, a személyiség örökre szóló, teljes megsemmisülése, amit a „második halál” kifejezés is egyértelművé tesz. Az Isten kegyelmét visszautasító embereknek is fel kell támadniuk, hogy szembesüljenek Isten igazságos ítéletével, amely megrázó és tragikus lesz számukra, de szó nincs arról, hogy Isten örökké tartó, megtorló szenvedéssel sújtaná őket. Kívánva kívánom én a gonosznak halálát?... Nem gyönyörködöm a meghaló halálában – ezt mondja az Úr Isten (Ezék 18,23.32). A kárhozottak megsemmisítése valójában éppen annyira irgalmas ítélet lesz, mint amennyire igazságos. Megváltozni már nem tudnak, a szeretet életrendje szerinti világ idegen lenne, nem jelentene boldogságot számukra.*

Néhány ige, amely egyértelművé teszi, hogy a kárhozat valóban második, végérvényes halált jelent:

- **„Elvesztetted a gonoszt, nevüket mindörökre kitörölted. Az ellenség megszűnt, elpusztult örökre... még az emlékezetük is elveszett...”** (Zsolt 9,6–7)

- **„Az elvetemültek kivágattatnak... Egy kevés idő még, és nincs gonosz, nézed a helyét, és nincsen ott... A gonoszok elvesznek, és az Úr ellensége, mint a liget ékessége, elmúlik,**

füstként múlik el... Láttam elhatalmasodni a gonoszt, szétterjeszkedett, mint egy gazdag lombozatú vadfa, de elmúlt, és íme, nincsen! Kerestem, de nem található!" (Zsolt 37,9-10.20.35-36)

■ **„Közel van az Úr napja minden nép ellen. Amint cselekedtél, úgy cselekszenek veled, amint te fizettél, visszaszáll fejedre... Olyanok lesznek, mintha nem lettek volna.”** (Abd 15-16)

■ Jel 20,14 szerint a sír és a halál is örökre megsemmisülnek a második halálban. Ezt követően semmi elátkozott nem lesz többé (Jel 22,3).

Mi a megigazulás egyetlen lehetséges útja? Mit jelent „hinni Jézus Krisztusban”?

„Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által... mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem... Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus, amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.” (Gal 2,16–20)

1 Milyen alaptételt szögez le Pál apostol a Galáciabeliekhez írt levélben? Párhuzamba állítható-e ez a tétel Jézus egyik fontos kijelentésével?

- „Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, ...mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem.” (Gal 2,16)
- „...Mert ha törvény által van az igazság, tehát Krisztus ok nélkül halt meg.” (Gal 2,21)
- „A tanítványok pedig ezeket hallván, felettébb álmélkodtak, mondván: Kicsoda üdvözülhet tehát? Jézus pedig rájuk te-

kintve, mondta nékik: Embereknél ez lehetetlen, de Istennel minden lehetséges." (Mt 19,25–26)

Ha lehetséges volna, hogy mi emberek – a bűneset óta megromlott természetünk ellenére – megtartsuk Isten törvényét, betöltsük a benne foglalt igazságot, annak isteni mértéke szerint, akkor Krisztusnak nem kellett volna meghalnia. Isten nem hozta volna meg a kimondhatatlan áldozatot megmentésünkért, ha bármi más módon el lehetne szakítani minket a bűntől, és vissza lehetne vezetni bennünket az örök erkölcsi törvénnyel való egységhez. (Gal 2,16-ban a *szarx* szó szerepel, ami a megromlott, önzéssel fertőzött emberi természetet jelöli az Újszövetségben.)

Miért próbálkoznánk hát újra és újra azon az úton eljutni az üdvösséghez, amelyről Krisztus eleve kijelentette, hogy lehetetlen? Kijelentése a tanítványoknak a gazdag ifjú távozása után nagyon egyértelmű volt: emberileg *lehetetlen* megtartani Isten törvényét, ami az üdvösség feltétele. Létezik azonban egy másik út, amelyet Krisztus áldozata nyitott meg számunkra: lélekben a bűnt meggyűlölve, attól elszakadva, a hit alapján bűnbocsánatot nyerve, méltatlan voltunk, tökéletlen jellemünk ellenére szövetségi kapcsolatra léphetünk Istennel. Ő pedig Lelkének folyamatos munkálkodása által szívünkbe és jellemünkbe írja az erkölcsi törvény parancsolatait. Ezékiel próféta könyvében olvassuk az ígéretet: „Elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet. Az én Lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolataimban járjatok, s törvényeimet megőrizzétek és betöltsétek.” (Ezék 36,26–27)

„Aki megkísérli, hogy saját cselekedetei, azaz a törvény megtartása által a mennybe juthasson, az lehetetlent kísérel

meg. Az embert csak engedelmessége mentheti meg, de ez az engedelmesség nem önmagából ered, hanem Krisztus az, aki munkálja benne az akarást és a véghezvitelt jókedvűből.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1890. július 1.)

2 Mit jelent közelebbről a Jézus Krisztusban való hit? Mi alapozza meg ezt a hitet? Mit jelent Krisztussal együtt „megfeszítettetni”?

- **„Krisztussal együtt megfeszítettetem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus...”** (Gal 2,20)
 - **„Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt.”** (Gal 5,24)
 - **„Tudván azt, hogy a mi őemberünk övele megfeszítettett, hogy megerőtelenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek.”** (Rm 6,6)
 - **„Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, aki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak.”** (Gal 6,14)
-
-
-

„Isten csakis azokat teszi tökéletessé, akik meghaltak a maguk számára. Akik erre készségesek, azok mondhatják el: »Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.«” (Ellen G. White, 16. kézirat, 1900)

„Aki folyton Jézusra tekint, az mindent el fog hagyni. Meghal az önzésnek, hisz Isten teljes szavában, mely dicsőségesen és csodálatosan felmagasztosul Krisztusban. Senki sem

távozhat a megfeszített Jézus látványától kétséget ápolva. Itt szertefoszlik a hitetlenség.” (Ellen G. White, 49. kézirat, 1898)

„A föld mai korszakában ritka tapasztalat az újjászületés. Sokan (...) alámerítkeznek ugyan, de élve temették el, mivel énjük, önzésük nem halt meg. Így nem is támadtak fel új életre Krisztusban.” (Ellen G. White, 148. kézirat, 1897)

Mi „feszítették meg” tehát bennünk, minek „halunk meg”, ha Krisztus áldozatát szemléljük, és megnyitjuk szívünket, hogy a Szentlélek által azt igazán mélyen megérthessük? Két dolognak: mindenekelőtt saját énünknek, önzésünknek, másodszor pedig az önzéssel fertőzött világnak, mindannak, ami a környezetünkben a bűn által átszótt. Az utóbbiról Pál apostol így ír Filippibeliekhez írt levelében: „Amelyek nékem egykor nyereségek voltak, azokat a Krisztusért kárnak ítéltém. Sőt annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének mindent felülhaladó gazdagsága* miatt, akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem.” (Fil 3,7–8)

Ha valaki az énné és a világnak való megfeszítettetés, meghalás nélkül keresztelkedik meg és csatlakozik Krisztus gyülekezetéhez, akkor keresztisége az élve eltemetéshez hasonló, amint Ellen White írja. Hiányzik az alap ahhoz, hogy új életben tudjon járni, ön maga helyett valóban Istenre támaszkodva a világért, de a világtól elkülönülve tudjon igazi Krisztust-követő életet élni. Mindazonáltal van remény azok számára is, akik mások vagy a maguk hibájából felszínes megtéréssel lettek a gyülekezet tagjaivá. Ha nem sáncolják el magukat az önigazolásba, Krisztus megszólíthatja őket és munkálkodik értük, hogy átéljenek egy új, valódi megtérést, azaz bekövetkezzen életükben az énné és a világnak való meghalás.

* Pontosított fordítás szerint.

3 Hogyan ír Pál apostol arról is, hogy éppen ezért Krisztus keresztjének kell az evangéliumhirdetés középpontjában állnia mindenkor?

- „Mi pedig Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet...” (1Kor 1,23)
 - „Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak köztetek, mint a Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettéről... Az én beszédem és az én prédikálásom nem emberi bölcsesség hitető beszédében állt, hanem lélek és erő megmutatásában, hogy a ti hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodják.” (1Kor 2,2–5)
-
-
-

„Pál számára a kereszt volt a legfontosabb. Mióta megakadályoztatott a keresztre feszített Názáreti követőinek üldözésében, soha nem szűnt meg a keresztet dicsőíteni. Abban az időben kapta Isten végtelen szeretetének kijelentését, mely Krisztus halálában lett láthatóvá, és ez csodálatosan átalakította életét, s minden tervét, szándékát a mennyel hangolta össze. Ettől az órától kezdve új emberré lett Krisztusban. Saját tapasztalatából tudta, hogy amikor a bűnös megismeri az Atya szeretetét, mely Fia áldozatában látható, és enged az isteni befolyásnak, akkor szíve megváltozik és ezen túl Krisztus lesz számára minden, mindenenekben... [Pál] életét teljesen odaszentelte a megfeszített szeretetének és hatalmának szemléltetésére... Ha buzgalma a kötelességteljesítés útján alábbhagyott, feltekintett a keresztre, az ott megnyilatkozott csodálatos szeretetre, és ez elég volt ahhoz, hogy összeszedje értelmét és tovább haladjon az önmegtagadás útján.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Korinthus c. fejt.)

Ha azt akarjuk, hogy embereket valódi megtérésre vezessünk, olyan megtérésre, ami által meghalnak a bűnnek és a világnak, akkor az eddiginél sokkal inkább középpontba kell állítanunk a Krisztus keresztyéről, azaz az Ő kimondhatatlan áldozatáról való bizonyágtévést. A Szentlélek segítségére van szükségünk ehhez, mert az önző emberektől igen távol áll Krisztus áldozata szükségességének és valóságának a megértése. Ha alkalmatlannak érezzük magunkat erre a feladatra, akkor nekünk is szólnak azok a szavak, amelyeket az Úr egykor Mózeshez intézett: „Az Úr pedig mondta néki: Ki adott száját az embernek? Avagy ki tesz némává vagy sikké, vagy látóvá vagy vakká? Nemde én, az Úr? Most hát eredj, és én leszek a te száddal, és megtanítlak téged arra, amit beszélned kell.” (2Móz 4,11–12)

Óvakodjunk attól, hogy az általunk megtéréshez vezetettek hite „Isten ereje” helyett „emberek bölcsességén” nyugodjék. Az evangéliumról és a jelenvaló igazságról is lehet úgy beszélni, hogy az csak „emberi bölcsesség hitető beszédeként” hat. Ez történik, ha nem a megfeszített Krisztus a középpontja prédikálásunknak és bizonyágtévésünknek.

4 Mi az eredménye annak, ha az ember „Krisztussal együtt megfeszítettet”, hogyan fog élni a továbbiakban? Párhuzamba állítható-e Pál apostolnak ez a vallomása az előbbieken már idézett Hab 2,4-gyel?

- „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus, amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem...” (Gal 2,20)
- „Az igaz pedig az ő hite által él.” (Hab 2,4)
- „Adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az Ő Lelke által a belső emberben, hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben.” (Eféz 3,16–17)

A valódi hit többet jelent az elméleti meggyőződésnél vagy a hitvallásnál. A valódi hitből él az ember, mert lelkében folyvást Istennel tanácskozik, Istenre támaszkodik, jelenlétét nem veszíti el egy pillanatra sem. Mindent Őhöz mér és igazít. Krisztus ma nincs közöttünk testileg. Mégis lehetünk éppolyan mester-tanítvány kapcsolatban vele, mint egykor az apostolok, akik vele éltek, vele utaztak, tőle tanultak minden pillanatban, tanításait szívükbe zárva és viselkedését, cselekedeteit szemlélve. A mi esetünkben ez a Szentlélek által valósulhat meg, Krisztus a Szentlélek által lakhat folyamatosan szívünkben. A Szentlélek hivatása éppen az, hogy folyvást élénk tárja Krisztus tanításait és életét belső sugallatai által (Jn 14,26). Szembesít minket ezek tanúságtételével, amikor énünk másfelé vinne, amikor a kísértések levonnának lábunkról.

„Amikor a bűnös úgy látja Krisztust, amint van, reménység és megnyugvás árad szívébe. Tehetetlen lelke fenntartás nélkül Jézusra támaszkodik.” (Ellen G. White, 49. kézirat, 1898)

„Adja meg Isten mindenkinek a tehetetlensége érzését, hogy nem képes élete kicsiny hajóját maga kormányozni egyenesen és biztonságosan a kikötőbe... Hit által igazulunk meg. Aki megéri a szavakat, sohasem lesz önhitt... Amikor alkalmasnak véljük önmagunkat lelki életünk alakítására, súlyos hibát követünk el. Magunkban sohasem tudjuk kivívni a kísértés fölötti győzelmet. De akinek valódi a Krisztusba vetett hite, azt a Szentlélek munkálja. Akinek szívében hit él, az szépséges templommá növekszik az Úr számára. Krisztus kegyelme irányítja őt. Amilyen mértékben a Szentlélek vezetésére támaszkodik, olyan mértékben fog növekedni...” (Ellen G. White: „A Te igéd igazság”, 193. o.)

5 Szükséges-e külön figyelmet fordítaniuk a Krisztus-követőknek arra, hogy újjászületésük után valóban „Isten Fiában való hitben éljenek”?

- „Részeseivé lettünk Krisztusnak, ha ugyan az elkezdett bizodalmat mindvégig, erősen megtartjuk.” (Zsid 3,14)
 - „Maradjatok énbennem, és én is tibennetek!... Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek... Ha énbennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjeteK, amit csak akartok, és meglesz az nékteK.” (Jn 15,4-7)
 - „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam.” (2Tim 4,7)
-
-
-

Figyeljük meg jól e kifejezéseket: „erősen és mindvégig”, „maradjatok énbennem”, „a hitet megtartottam”. Tudatos odafigyelésre, tudatos cselekvésre van szükség ahhoz, hogy ránk vonatkozóan is igazak, érvényesek legyenek ezek a kifejezések. A Krisztusban maradáshoz szükséges, hogy „az ő beszédeiben maradjunk”, ehhez pedig az szükséges, hogy „az ő beszéde gazdagon lakozzék bennünk” (Kol 3,16). Erre pedig időt és figyelmet kell szánnunk. Ezenfelül pedig buzgón könyörögnünk kell a Szentlélekért, hogy Ő nyissa meg számunkra az Igét, Ő vessé azt szívünkbe, és Ő idézze emlékezetünkbe napi küzdelmeink közepette.

„A hitnek gyakorlás által kell növekednie. Akik Isten közelében élnek, megértik, hogy kicsoda Jézus számukra, és kik ők Jézus számára... A Krisztussal való, élő, hit általi közösség tartós egység. Ennek az egységnek ára van. Kevély lényeknek

teljesen függővé kell válniuk... Azért találják egyesek nehéznek a keresztény életet, azért olyan ingatagok, változékonyak, mert anélkül csatlakoztak Krisztushoz, hogy elszakadtak volna melengetett bálványaiktól... Tudatában kell lenniük Krisztustól való teljes függőségüknek. Hit által Isten fiában kell élniük. Ezt jelenti az az utasítás, hogy »maradjatok énbennem«. Testben élt életünk ne az emberek akarata szerinti, ne az Úr el-lenségeinek tetszése szerinti legyen, hanem Őt szolgáljuk és tiszteljük, aki szeretett minket és Önmagát adta értünk. Az egységbe való pusztá beleegyezés, ha ugyanakkor nem vonjuk vissza szeretetünket a világtól, csak még merészebbé teszi a szívet az engedetlenségre.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1910. november 29.)

„Sokan úgy viselkednek, mintha a Krisztussal való alkalmi kapcsolat lenne minden, amire szükségünk van. Úgy vélik, hogy élő szőlővesszőnek lehet számítani őket, azért, mivel időnként megvallják Krisztust. Ez azonban tévedés. Az ágnak bele kell oltódnia a tőkébe, és megmaradni benne... Ha nem lakozunk Krisztusban, értéktelen a hitvallásunk... Amikor a jelenvaló igazság hitvallói eleget tesznek a feltételnek [a Krisztusban maradás feltételének], akkor virágzó gyülekezetet fogunk látni, mivel a tagok nem maguknak, hanem annak fognak élni, aki meghalt értük.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1892. április 18.)

6 Hogyan tudta Pál élethossziglan megtartani a Jézus Krisztusban való hitet? Mi volt az a megrendítő valóság, amelyet egy pillanatra sem tévesztett szem elől?

- **„Amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.”** (Gal 2,20)

- „Krisztus szeretete szorongat minket, úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért – tehát mindazok meghaltak [azaz halálra ítélték voltak] –, azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámasztatott.” (2Kor 5,14–15)
-
-
-

Krisztusban való hitről csak akkor beszélhetünk egy ember esetében, ha Pálhoz hasonlóan, teljes szívből vallani tudja: „Isten Fia szeretett engem, és önmagát adta értem.” Gondoljunk bele, mekkora a távolság Isten Fia és közöttünk! Nagyságához képest parányi, méltatlan, Isten ellen ismételten vétkező, hálátlan, esendő teremtmények vagyunk. Isten Fia mégis „önmagát adta értünk”. Ekkora áldozatot nem lehet nem megbecsülni, nem szabad hiábavalóvá tenni! Egyedül az a méltó válasz rá, ha ezután „nem önmagunknak élünk, hanem annak, aki értünk meghalt és feltámasztatott”.

„Mennyire felértékel ez a szeretet bennünket, embereket! (...) Isten csodálatra méltó szeretete egy világ iránt, amely nem szerette Őt. Olyan hatalmat rejt ez a gondolat, amely Isten előtti meghódulásra készíteti a lelket. Foglyul ejti az értelmet, hogy meghajoljon Isten akarata előtt.” (Ellen G. White: *Krisztus-hoz vezető lépések*, 14. o.)

„Szorongat-e” bennünket Krisztus szeretete, azaz készít-e minket a folyamatos önmegtagadásra, áldozatvállalásra, hogy bármit vállaljunk és megtegyünk Őerte?

„Vannak, akik azt vallják, hogy Istent szolgálják, miközben a saját erőfeszítéseikre támaszkodva igyekeznek Isten

törvényének engedelmeskedni, igaz jellemet formálni, és üdvösségüket biztosítani. Nem Krisztus szeretetének a mélységes megbecsülése készíti szívüket, hanem azért akarják teljesíteni a keresztyén élet kötelezettségeit, mivel ezt kívánja tőlük Isten a menny elnyerésének feltételeként. Semmi értéke sincs az ilyen vallásosságnak. Ha Krisztus lakozik egy ember szívében, akkor a Lélek annyira megtelik szeretetével, a vele való közösség örömeivel, hogy mélységesen ragaszkodik hozzá, és – Őt szemlélve – egészen elfeledkezik énjéről. Krisztus iránti szeretete lesz a rugója minden cselekedetének. Akik szívükben érzik az isteni szeretet készítő – sőt szinte »kényszerítő« erejét, azok nem azt fogják tudakolni, hogy mi a legkevesebb, amit tenniük kell azért, hogy megfeleljenek Isten kívánalmainak. Nem a legkisebb kíváncsi után érdeklődnek, hanem az a céljuk, hogy tökéletes összhangra jussanak Megváltójuk akaratával... **Ilyen mélységű szeretet nélkül a Krisztus-követés csupán szóbeszéd, üres formáság és nehéz szolgaság.**” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Oda-szánás c. feje.)

*Az e heti adomány az Eleki Vendégház munkáját támogatja.
– Hozzájárulás a vendégházban folyó egészségügyi-lelki
missziómunka költségeihez.*

Hogyan nyerhetjük el a Szentlélek munkálkodását a szívünkben?

*„A törvény cselekedeteiből kaptátok-e a Lelket,
vagy a hit hallásából?... Aki a Lelket adja néktek,
és hatalmas dolgokat művel bennetek, a törvény cselekedeteiből
vagy a hit hallásából cselekszi-e?” (Gal 3,2–5)*

1 Milyen kérdésekkel akarta rávezetni az apostol a galáciabeli hívőket arra, hogy hitetés áldozatai és balga irányváltást valószínűsített meg?

- **„Csak azt akarom megtudni tőletek, hogy a törvény cselekedeteiből kaptátok-e a Lelket, avagy a hit hallásából? Ennyire esztelenek vagytok? Amit Lélekben kezdtetek el, most testben fejeznétek be?” (Gal 3,2–3)**
-
-
-

Megtérésük idején a Szentlélek hatalmas munkáját tapasztalták a galáciabeli hívők. Akkor még semmit sem tudtak a zsidó törvényrendszer kötelező megtartásáról, ami a judaista keresztény tév-

tanítók szerint – akik később megzavarták őket – az üdvösség feltétele. Mégis elnyerték a Lélek ajándékát, aki által örömmel, könnyen tudtak nagy változásokat megvalósítani az életükben. Milyen balgaság, hogy „testben”, azaz a megromlott emberi természetre támaszkodva folytatnák tovább keresztény életüket. Önerőből akarnának engedelmessé válni Isten törvényének és fejlődni jellemükben, ami korábbi tapasztalataikhoz képest súlyos következetlenség, sőt „esztelenség”, és eleve kudarcra van ítélve.

Mi is megismertük megtérésünk idején a Szentlélek munkáját. Szívünkben végzett hatalmas munkája által nagy változások mentek végbe életünkben, és áldott tapasztalatokat szereztünk. Ismerős-e az, amiről az alábbi sorok szólnak?

„Amikor tévedő bűnös lényekként Krisztushoz járulunk és részesülünk megbocsátó kegyelmében, szeretet ébred a szívünkben. Minden terhet könnyűnek találunk, mert az iga, amelyet Krisztus helyez ránk, gyönyörűsége bizonyul. A kötelességteljesítés, az áldozat örömmé válik. Életutunk, amelyet korábban sötétség borított, most ragyogóan fényes, mert az Igazság Napjának sugarai világítják meg.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 52. o.)

Velünk is megeshet azonban, hogy a későbbiekben „testben”, azaz az önerőnkre támaszkodva próbálunk engedelmessé válni Krisztusnak, noha a bűn hatalmához képest ez semmit sem ér. Még olyan tévtanítók sem kellenek hozzá, mint akik tévútra vezették a galáciabelieket. Ösztönös, énközéppontú természetünk eleve jobban hajlik a cselekvésre, a saját teljesítményben való bizakodásra, mint akaratumk alárendelésére Istennek, az Ő kegyelmétől való függésünk elismerésére.

„Sokakban az az elképzelés él, hogy a munka egy részét nekik kell elvégezniük. Krisztusba vetették bizalmukat a bűnbocsánatot illetően, ezt követően azonban már a saját erőfeszíté-

seikkel igyekeznek igaz életet élni. Ezek az erőfeszítések azonban szükségszerűen kudarcra vannak ítélve. Jézus világosan kijelentette: »Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.« (Jn 15,5) A kegyelemben való növekedésünk, az örömünk, a használhatóságunk – mindez a Krisztussal való egységünktől függ. Vele való, naponként és óránként megvalósuló közösségünk által, a benne maradás által növekedhetünk a kegyelemben. Jézus nem csupán szerzője vagy kezdeményezője a hitünknek, hanem Ő a bevezetője is. Ő az első és az utolsó mindenben. Nemcsak keresztény életünk kezdeténél és végénél akar velünk lenni, hanem életünk minden lépésénél.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 60. o.)

2 Örömteljes és eredményes lehet-e az életünk, ha a parancsolatok önerőből való megtartásával igyekszünk megfelelni Isten kívánalmainak? Milyen kérdéssel fordult Péter az apostoli zsinaton a judaista irányzat képviselőihez? Milyen meghívás szól azoknak, akik belefáradtak az önmagukkal és bűneikkel való kilátástalan küszködésbe?

- **„Miért kísértitek Istent, hogy a tanítványok nyakába oly igát tegyetek, melyet sem a mi atyáink, sem mi el nem hordozhatunk? Sőt inkább az Úr Jézus Krisztus kegyelme által hisszük, hogy megtartatunk, miképpen azok is.”** (Ap csel 15,10–11)
- **„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugvást adok néktek. Vegyétek föl magatokra az én igámat, tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és nyugalmat találtok a lelketeknek. Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.”** (Mt 11,28–30)

.....

.....

„Az izraeliták féltek, hogy ha korlátozó törvényeik megtartása nem lesz kötelező a pogányok számára a gyülekezeti tagság feltételeként, akkor nemzeti sajátosságuk, amely addig megkülönböztette őket minden más néptől, eltűnik az evangélium üzenetét elfogadók között... Ragaszkodtak ahhoz, hogy a zsidó törvények és szertartások beépüljenek a keresztény vallás szertartásaiba.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Zsidó és pogány c. fejelet)

„A zsidó vezetők önkényes szabályokat alkottak, amelyeket lehetetlen volt teljesíteni. Senki sem tudta, mikor tesz eleget kötelezettségének. Ahogyan Isten adta, a törvény igaz és észszerű volt, de a papok és rabbik fárasztó teherré tették... Értelmetlen korlátozásaikkal az emberek figyelmét elfordították az alapvető igazságoktól.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Jaj a farizeusoknak c. fejelet)

„Hit által lettél Krisztusé, és hit által kell növekedned is Őbenne. Hit által kell adnod és elfogadnod. Mindent oda kell adnod: szívet, akaratot, szolgálatot. Szánd oda magadat Őneki, határozd el, hogy minden kívánalmának engedelmeskedni fogsz. Hasonlóképpen kell mindent vened, Krisztust, aki minden áldás teljessége. Fogadd a szívedbe Őt, hogy benned lakozzék, s erőd, igazságod és örökkévaló Segítőd legyen, erőt adjon neked az engedelmességhez.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 61. o.)

Az iga okos szerszám volt, amelyet a szekeret húzó ökrök nyakába tettek, hogy elossa a terhet, s így mindkét állatnak könnyebb legyen a kocsí és a rakomány húzása. Az állatok azonban először nem örülnek az iganak. Jézus innen veszi a hasonlatot: az ember is vonakodik attól, hogy valódi szövetségre lépjen Istennel, mert alárendelésnek, szolgaságnak véli. Ha mégis magára veszi ezt az „igát”, akkor azt tapasztalja, hogy az valójában „gyönyörűség és könnyű”. Krisztus sohasem fogja ránk kényszeríteni a szolgálat „igáját”, csupán tanácsolja, hogy önként, szabad választásból vegyük magunkra. Azt fogjuk tapasztalni, hogy az Őerte és embertár-

sainkért végzett szolgálat – ha Jézusra támaszkodva, vele együtt, a Lélek által tesszük – nemcsak nem nehéz, hanem „gyönyörűséges és könnyű”.

„A Krisztus által felajánlott nyugalomnak és békének előfeltétele van. Vele kell hordoznunk egyazon igát. Aki elfogadja ezt az előfeltételt, észreveszi, hogy Krisztus igája segít hordozni minden terhet. Az iga és a keresztség jelképek, ugyanazt ábrázolják – akaratum Istennek való átadását... Amikor igád töri a nyakadat, akkor tudhatod, hogy az nem Krisztus igája. Mert hiszen azt mondja, hogy igája gyönyörűséges. Isten azt várja el, hogy életünk minden egyes napján tanuljuk jellemünk építésének módját... Ragadd meg Isten karját és mondd: »Semmi vagyok, Te viszont minden vagy. Te mondtad: Nélkülem semmit sem cselekedhetek. Ezért, Uram, neked kell bennem laknod, hogy így benned lakozhassam.« S aztán haladj előre lépésről lépésre, élő hit által Jézus Krisztusban lakozva. Ez az Ő igájának, az engedelmesség igájának viselése.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”*, 119–120. o.)

3 Hogyan irányította Pál apostol a galáciabeliek figyelmét arra, hogy valaki „adja” a Szentlelket? Ki által és miként nyerhetjük el a Lélek bennünk lakozását, szívünkben való munkálkodását?

- **„Annakokáért, aki a Lelket adja* néktek...”** (Gal 3,5)
- **„Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállt Jézus és kiáltott, mondván: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyék. Aki hisz énbennem, amint az Írás mondja, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből. Ezt pedig a Lélekről mondta, akit venni fognak a benne hívők.”** (Jn 7,37–39)

* Pontosított fordítás szerint.

- „Miután megigazultunk* hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által van menetelünk is hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben állunk, és dicsekedünk az Isten dicsőségének reménységében... A reménység pedig nem szégyení meg, mert az Isten szeretete kitöltetett szívünkbe a Szentlélek által, aki adatott nekünk.” (Rm 5,1–5)
- „Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az ő Fiának Lelkét szívetekbe, aki ezt kiáltja: Abba, Atya!” (Gal 4,6)

.....

.....

.....

A Szentlélek bennünk lakozását és munkálkodását csak Krisztus közbenjárása által nyerhetjük el. Miután megbocsát nekünk és igaznak nyilvánít minket helyettes áldozata alapján, ezzel egyidejűleg megvall minket az Atya előtt, aki viszont a fiúság zálogaként „kitölti Lelkét szívünkbe”. A Szentlélek az igazság és a szeretet Lelke. Ha pedig Isten igazsága és szeretete mintegy átplántáltatik a mi szívünkbe az odaköltöző Szentlélek által, „gyönyörűséges és könnyű” lesz betölteni Isten parancsolatait.

Más úton nem nyerhetjük el a Szentlelket. Ha önerőből próbáljuk megtartani Isten parancsolatait, csak küszködni fogunk örömtelenül és eredménytelenül. Amíg a magunkban bizás tart hatalmában, nem nyerhetünk Szentlelket. Továbbá a Szentlélek szent, isteni személy, aki „bűnnel együtt nem lakik” (Zsolt 5,5). A bűnbocsánat elnyerésekor azonban „a megbocsátás túláradó szeretete megtisztítja a szívet” (Ellen G. White). Az így „kisöpört házba”, azaz Isten kegyelme által megtisztított szívbe már beköltözik a Szentlélek, hogy munkálja bennünk „mind az akarást, mind a véghezvitelt” kegyelméből (Fil 2,13).

* Pontosított fordítás szerint.

Ha ezután valamilyen törvényszegéssel megszakítjuk a Lélek általi kapcsolatunkat Istennel, akkor újra végig kell járnunk a fent vázolt utat, hogy ismét megigazolást és Szentlelket nyerjünk. Mindannyiszor ezt kell tennünk, ha bűnbe esünk, mert a Szentlélek csak a bűnbánat, bűnvallás és bűnbocsánat által megtisztított szívbe költözik.

Dávid is érezte nagy vétke után a súlyos hiányt, a Szentlélek távollétét. Ezért könyörgött így Istenhez: „Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem. Ne vess el engem a te orcád elől, és a te szent lelkedet ne vedd el tőlem. Add vissza nékem a te szabadításod örömét, és engedelmesség lelkével támogass engem.” (Zsolt 51,12–14). Számunkra is üdvös lenne, ha egy-egy elesésünk nyomán késedelem nélkül, bűnbánó imával keresnénk Istent, és a mi ajkunkon is felhangzana olyan imádság, mint amelyet Dávid olyan tömören és tisztán fogalmazott meg.

4 Mit értsünk azon, hogy a Lélek jelenlétét és munkálkodását a „hit hallása” által nyerhetjük el?

- **„A törvény cselekedeteiből kaptátok-é a Lelket, avagy a hit hallásából?”** (Gal 3,2, vö. 5. vers)
 - **„Az Úr Isten... fölserkenti minden reggel, fölserkenti fületem, hogy hallgassak, miként a tanítványok. Az Úr Isten megnyitotta fületem...”** (Ésa 50,4–5)
 - **„Nem gerjedezett-é szívünk bennünk, mikor az úton szólt a és magyarázta nekünk az Írásokat?”** (Lk 24,32)
-
-

Csodálatos, hogy mi mindent tesz Isten értünk. Már a hitet is a Szentlélek gerjeszti szívünkben, Ő „serkenti fel fülünket”, Ő „nyitja meg szívünket”. Ha azt tapasztaljuk, hogy „gerjedezik” a szí-

vünk, mint egykor az emmauszi tanítványoké, amikor az Igét hallgatjuk vagy olvassuk, akkor ez annak a bizonyossága, hogy a Szentlélek munkálkodik bennünk. Ilyenkor nemcsak szavak, mondatok jutnak el a tudatunkhoz, hanem „a hit hallásával” halljuk, értjük az Igét. Erre a roppant értékes tapasztalatra kell vágyakoznunk, és mind gyakrabban elnyernünk, nem pedig azon fáradoznunk, hogy önerőnkéből igyekezzünk megtartani Isten parancsolatait.

5 Miért fontos, hogy miután „megízleltük” a mennyei világ „erőit” (Zsid 6,5), ismét és ismét kérjük Krisztustól Lelke ajándékát?

- **„Én is mondom néktek: Kérjétek és megadatik néktek, keresetek és találtok, zörgessetek és megnyittatik néktek! Mert aki kér, mind kap, és aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyittatik. Melyik apa pedig az közületek, akitől a fia kenyeret kér, és ő talán követ ad néki? Vagy ha halat, vajon a hal helyett kígyót ad-e néki? Avagy ha tojást kér, vajon skorpiót ad-e néki? Ha azért ti, gonosz létekre, tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik Tőle.”** (Lk 11,9–13)
- **„De ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé... Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok az Isten fiai.”** (Rm 8,9.14)

.....

.....

Isten csak akkor adhatja nekünk Szentlelkét, ha erőtlenségünket elismerve, mélyen átérezve, saját szabad választásunkkal kérjük Tőle ezt a mennyei ajándékot és segítséget. Ha enélkül is adná, csak ellenállnánk neki, megbántanánk Lelkét, ezzel is növelve bűneinket.

„Ahol alig gondolnak a Szentlélek szükségességére, ott bekövetkezik a lelki hanyatlás és a halál... Miért nem éhezünk és szomjazzuk a Lélek ajándékát? Miért nem beszélünk róla, miért nem imádkozunk érte, és miért nem prédikálunk erről? Az Úr készségesebben adja Szentlelkét azoknak, akik Őneki szolgálnak, mint ahogy a szülők adják jó ajándékaikat gyermekeiknek.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, A lélek adománya c. fejelet)

„Sok embernek nincs élő hite. Ezért nem látják, hogy Isten milyen hatalmas. Gyengeségük oka a hitetlenség. Jobban bíznak saját cselekedeteikben, mint abban, amit Isten tehet értük. Megpróbálnak Isten nélkül eredményeket elérni. Terveznek, de keveset imádkoznak. Nem bíznak igazán Isten ígéreteiben... Olyan kitartóan kell könyörögnünk, mint az a megszorult barát tette, aki éjfélkor ment kenyeret kérni. Minél állhatatosabban kérünk, annál szorosabb lelki egységre jutunk Krisztussal. Több áldást kapunk, mert hitben erősödünk.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Kérjünk, hogy adhassunk c. fejelet)

Vizsgáljuk meg magunkat Rm 8,9.14 fényében! Isten fiai vagyunk-e valóságosan? Azon múlik ez – mint az apostol mondja –, hogy Isten Lelke lakik-e bennünk, ténylegesen „vezérel-e” minket.

6 Milyen intést és bátorítást közvetít számunkra a tíz szűz példázata?

- **„Akkor hasonlatos lesz a menny országa ama tíz szűzhez, akik elővették lámpásukat, és kimentek a vőlegény elé. Őt közülük eszes volt, öt pedig bolond. Akik bolondok voltak, mikor lámpásukat elővették, nem vittek magukkal olajat, az eszesek pedig lámpásukkal együtt olajat is vittek edényükben... Vigyázatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, amelyen az Emberfia eljön.” (Mt 25,1–4.13)**

A Biblia jelképrendszerében az olaj a Szentlélek szimbóluma. Bátorító a tíz szűz példázatában, hogy lesznek olyan várakozók, akiknek elegendő olaj van a lámpásukban, azaz folyamatosan élő kapcsolatban állnak Istennel, szüntelenül világítanak környezetükben, ténylegesen a Szentlélek vezérli őket. Így találja őket Jézus eljövetele, ezért bemehetnek a menyegzőbe.

Súlyos, komoly intést közvetít viszont a balga szüzek esete. Ne felejtsük el, hogy a tíz szűz az előzőleg, egy vonatkozásban már megrostált adventhívőket jelképezi. Mind a tíz szűz ellenállt a „gonosz szolga” befolyásának (Mt 24,48), aki a világnak behódoló, korszellemhez igazodó adventvárókat szimbolizálja. Mind a tízet jellemzi ugyanis, hogy szüzek: „a tiszta és igaz hitet vallják”, amint Ellen G. White írja *Krisztus példázatai* című könyvében, a Találkozás a vőlegénnyel c. fejezetben. Továbbá mind kezükben tartják a prófécia lámpását, és a gondatlan, vigyázatlan adventhívőkkel ellentétben, akik úgy vélik, hogy „halogatja még az Úr a hazajövetelt” (Mt 24,48), ők „kimennek a vőlegény elé”, azaz közeli megjelenésével számolnak.

Ha figyelembe vesszük, hogy a tíz szűz csak a „hitvalló hívőket” ábrázolja, akkor megdöbbentő az alábbi bizonyágtétel:

„Tudjuk, hogy a tíz szűz képviseli a hitvalló hívőket. Őt közülük bölcs, őt pedig balga. Attól félek, hogy ez az az átlag, amit az Úr előre látott, hogy a hívők készek vagy készületlenek lesznek. Mégis azok közül, akik bár nagy világosságban, bőséges lehetőségekben és folyamatos kiváltságokban részesültek, nem rendelkeznek többel, mint az igazság elméleti ismeretével. Sokan azt képzelik, hogy csupán ez az ismeret az, amit Isten elvár. Azonban ők nem cselekvői az Igének.” (Ellen G. White: *Kiben bízhatunk?*, 4. köt., 1455. o.)

„Isten Lelke nélkül az Ige ismerete semmit sem ér. Elméleti igazság – ha nem kíséri a Szentlélek – nem tudja megeleveníteni az ember lelkét, sem megszentelni a szívét. Ha Isten Lelke nem vési szívünkbe az igazságot, hiába ismerjük a Biblia parancsait és ígéreteit, jellemünk nem alakul át.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Találkozás a vőlegénnyel c. fejj.)

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

Miként lett Ábrahám igazzá, és kik Ábrahám fiai?

*„Ábrahám hitt Istennek, és tulajdoníttatott néki igazságul.
Értsétek meg tehát, hogy akik hitből vannak,
azok az Ábrahám fiai.” (Gal 3,6–7)*

1 Milyen minősítést, megtisztelő címet nyert Ábrahám?

- „Beteljesedett az Írás, mely ezt mondja: Hitt Ábrahám Istennek, tulajdoníttatott ez néki igazságul, és Isten barátjának neveztetett.” (Jak 2,23)
- „Te, Izráel, az én szolgám, Jákób, akit én elválasztottam, Ábrahámnak, az én barátomnak magva...” (Ésa 41,8)

Ésaiás próféta által közvetített üzenetében nevezte Isten Ábrahámot a barátjának. Erre hivatkozik levelében Jakab apostol. Csodálatos, hogy Isten halandó, bűn törvénye alatt született, de igazsága előtt meghajló és Őbenne valóban bízó embert a barátjának nevez, hite alapján. Tanulmányoznunk kell, hogyan lett Ábrahám igazzá Isten előtt. Jézus kifejezésre juttatta, hogy nem csupán Ábrahámé az Isten barátja kiváltságos cím, hanem Jézus minden tanítványa az Ő barátjává lehet: „Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselek-

szitek, amelyeket parancsolok néktek.” (Jn 15,14) Döntő kérdés tehát, hogy miképpen tudjuk Isten parancsolatait betölteni: a cselekedetek útján, vagy a hit útján? Ezt kell megvizsgálnunk az Ábrahámról szóló igei kijelentések alapján.

2 Megigazulhatott-e Ábrahám a cselekedetei alapján? Megfeleltek-e ezek az Isten törvénye szerinti igazság mércéjének?

- „Éhség támadt az országban, és Ábrám aláment Egyiptomba, hogy ott tartózkodjék... Mondta feleségének, Szárainak: Ímé tudom, hogy szép ábrázatú asszony vagy, azért mikor meglátnak téged az egyiptomiak, majd ezt mondják: felesége ez, és megölnék engem, téged pedig életben tartanak. Mondd azért, kérlek, hogy húgom vagy...” (1Móz 12,10–13)
- „Szárai,* Ábrám** felesége nem szült néki, de volt egy Egyiptomból való szolgálója, akinek Hágár volt a neve. Mondta azért Szárai Ábrámnak: Kérlek, menj be az én szolgálómhoz, talán azáltal megépülök, és engedett Ábrám Szárai szavának... Hágár Ismáelt szülte Ábrámnak.” (1Móz 16,1–2.16)
- „Feleséged nevét ne nevezd Szárainak, mert Sára az ő neve. Megáldom őt, fiat is adok őtőle néked, és megáldom őt is, hogy legyen népekké, nemzetek királyai származzanak tőle. Ekkor arcra borult Ábrahám, nevetett és ezt gondolta szívében: vajon százesztendő embernek lesz-e gyermeke, avagy Sára kilencvenesztendő lévén, szülhet-e? És mondta Ábrahám Istennek: Bár csak Ismáel élne teelőtted!” (1Móz 17,15–18)

* Sára eredeti neve Szárai volt, amelynek jelentése: *hercegnőm*. Isten ígéréteinek a megerősítéseként változtatta nevét Sárára, melynek jelentése: *hercegnő*, utalva arra, hogy ezentúl nemcsak Ábrahám, hanem sok nép hercegnője, özanyja lesz.

** Ábrahám eredeti neve Ábrám volt, amelynek jelentése: *magas (vagy előkelő) atya*. Isten a vele kötött szövetség teljesítésének bizonyságául nevét Ábrahámra változtatta, melynek jelentése: *sokaság atyja*.

„Egyiptomi tartózkodása alatt Ábrahám bizonyosságát adta, hogy ő sem mentes az emberi gyengeségektől, tökéletlenségektől. Azzal, hogy eltitkolta, hogy Sára a felesége, Isten gondviselése iránti bizalmatlanságot árult el, annak az igaz hitnek és bátorságnak a hiányát, amelynek életében gyakran nemes bizonyosságát adta... Úgy érvelt, hogy nem hazudik, ha Sárát mint húgát mutatja be, hiszen atyja leánya volt, csak más anyától. Mégis, valódi kapcsolatuk leplezése csalás volt. A teljes becsületességtől való legcsekélyebb eltérés sem nyerheti el Isten tetszését. Ábrahám hitének ez a fogyatkozása Sárát nagy veszélybe sodorta... Azonban nagy irgalmában az Úr megőrizte Sárát. (...)

Ábrahám nem kételkedett az ígéletben, hogy fiúgyermek fog születni, de nem várta meg, hogy Isten szavai a maguk idejében és módján teljesséjének. Isten várt, hogy Ábrahám hitét próbára tegye, ő azonban nem állta ki a próbát. Sára, mivel lehetetlennek tartotta, hogy öregkorában gyermeke szülessen, azt javasolta, hogy Ábrahám vegyen magának a szolgálóleányok közül második feleséget, ami által Isten szándéka megvalósulhat. A többnejűség annyira általánossá vált, hogy már nem tartották bűnnek, de változatlanul Isten törvényének áthágása volt, a családi kötelék szentségére és békéjére nézve pedig végzetes.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 125., 143. o.)

Ábrahám hite nem volt tehát egyenletes és tökéletes. 1Móz 15,6 szerint teljes szívből hitte Isten ígéletét, amikor Isten kijelentette neki, hogy utódainak száma annyi lesz, mint az ég csillagai. Ezután következett az, hogy emberileg akarta megoldani Sarával kötött házassága gyermektelenségének problémáját. Mikor pedig Isten

határozottan kijelentette neki, hogy ígérete Sárától születő gyermekére vonatkozik, akkor kételkedett az ígéret megvalósíthatóságában, elfeledkezve Isten mindenhatóságáról. Olyannyira, hogy szívében „nevetett”, amikor Isten ígéretét hallotta, annyira képtelenségnek tartotta. Szavaival pedig mintegy ő „tanácsolta” Istent, hogy teljesítse az ígéretét a Hágártól születetett Ismáel által.

Ha önmagunkra tekintünk, és igazságosan értékeljük eddigi életünk cselekedeteit, vajon igaznak nyilváníthat-e minket Isten azok alapján? Még abban az esetben is, ha egyébként szeretjük Istent és igyekszünk az Ő parancsolatait megtartani. Vajon a mi életünkön és jellemünkön nincs folt, annyi sem, mint Ábrahámén? Soha ne felejtjük el, hogy Isten csak tökéletes igazságot fogadhat el!

3 Milyen alapon nyilvánította Isten igaznak Ábrahámot?

- **„Ábrahám hitt Istennek, és tulajdoníttatott néki igazságul.”**
(Gal 3,6, vö. 1Móz 15,6)
- **„Mit mond az Írás: Hitt Ábrahám Istennek, és tulajdoníttatott ez néki igazságul. Annak pedig, aki munkálkodik, a jutalom nem tulajdoníttatik kegyelemből, hanem tartozás szerint. Ellenben annak, aki nem munkálkodik, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, a hite tulajdoníttatik igazságul...”** (Rm 4,3–5)

.....
.....
.....

Pál apostol a *tulajdoníttatik* szó tartalmát, jelentését fejtegeti a Római levél 4. fejezetében. Világossá teszi, hogy az Írás nem használhatná ezt a kifejezést Ábrahámmal kapcsolatban, ha neki saját

magának lett volna olyan igazsága, amely Isten előtt elfogadható. Ez esetben tartozás szerint járt volna neki az igaznak nyilvánítás, nem pedig tulajdonítás alapján. A „hite tulajdonított néki igazságu” kifejezés azt jelenti, hogy a hitét, amely önmagában ugyan még nem igazság, Isten úgy számította be neki, mintha az lenne.

4 Milyen bizonyosságai voltak Ábrahám hitének?

- **„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhivatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökölendő volt, és kiment, nem tudva, hová megy.”** (Zsid 11,8, vö. 1Móz 12,1–4)
- **„Mondta Ábrám: Uram Isten, mit adnál énnékem, holott én magzatok nélkül járok, és az, akire az én házam száll, a damaskusbeli Eliézer?... És ímé szólt az Úr hozzá, mondván: Nem ő lesz a te örökösöd, hanem aki a te ágyékból származik, ő lesz a te örökösöd. Kivitte őt, és mondta: Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha azokat megszámlálhatod, és mondta néki: Így lesz a te magod. Hitt az Úrnak, és tulajdonítotték az néki igazságu.”** (1Móz 15,2–6)
- **„Isten ígéréteben sem kételkedett hitetlenséggel, hanem erős volt a hitben, dicsőséget adva az Istennek, teljesen elhitte, hogy amit Ő ígért, meg is cselekedheti. Azért is tulajdonított néki igazságu.”** (Rm 4,20–22)
- **„Hit által áldozta meg Ábrahám Izsákot, próbára tétetvén, és az egyszülöttet vitte áldozatul, ő, aki az ígéretek nyerte, akinek megmondatt: Izsákban neveztetik néked mag. Úgy gondolkozott, hogy Isten a halálból is képes őt feltámasztani, amiért példaképpen visszanyerte őt.”** (Zsid 11,17–19, vö. 1Móz 22,3–12)

Ábrahám példája által megérthetjük, hogy miért számítja be Isten a hitet igazságnak. Azért, mert a valódi hit esetében törvény, hogy vele együtt az ember szívből jövő engedelmissége is növekszik Isten parancsolatai iránt.

„Ábrahám feltétlen engedelmissége a hit egyik legszebb bizonyítéka az egész Szentírásban. Számára a hit »a remélt dolgok valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés« volt (Zsid 11,1). Az isteni ígéretben bízva, a teljesülés egyetlen látható biztosítéka nélkül otthagya otthonát, rokonságát, szülőföldjét, és elindult, hogy kövesse Istent, noha nem tudta, merre fogja vezetni... A próba, amit Ábrahám kiállt, nem volt könnyű. Isten nem csekély áldozatot követelt tőle. Szoros kötelékek fűzték hazájához, rokonságához és otthonához. De nem habozott, hanem engedelmeskedett a hívó szónak. Nem kérdezősködött az ígéret földje felől, hogy termékeny-e, egészséges-e az éghajlat, kellemes környezet vár-e rá, szerezhet-e ott vagyont. Számára az volt a legboldogabb hely, amelyet Isten jelölt ki neki. (...)

Isten a hívők atyjául hívta el Ábrahámot, és élete a hit példaképe kellett hogy legyen a következő nemzedékek számára. Hite azonban nem volt tökéletes. Hitetlenséget árult el akkor, amikor Egyiptomban eltitkolta, hogy Sára a felesége, és amikor Hágárt feleségül vette. Azért, hogy Ábrahám eljuthasson a hit legmagasabb fokára, Isten újabb próbának vetette alá, a legnagyobb próbának, melyet valaha embernek ki kellett állnia. Éjszakai látomásban azt az utasítást kapta, hogy menjen Mórija földjére, és azon a hegyen, amelyet mutatnak neki, áldozza meg fiát égőáldozatul... A parancs megremegettette atyai szívét... Izsák volt otthona fénysugara, időskora vigasza, de mindenekfelett a megígért áldások örököse. Ilyen fiú elvesztése baleset vagy betegség következtében is megszakasztotta volna a szerető atyai szívét, a parancs azonban úgy szólt, hogy saját kezével oltsa ki fia életét. Ábrahámot megkísértette a gondolat, hogy talán tévedés áldozata... Sötétség vette körül, de Isten parancsa

a fülében csengett: »Vedd a te fiadat, ama egyetlenegyedet, akit szeretsz.« A parancsot teljesíteni kell, nem mert tovább késlekedni... Most sem zúgolódott Isten ellen, hanem felvértezte lelkét, és az Úr jóságának és hűségének bizonyítékain elmélkedett. A fiút váratlanul kapta Istentől, és neki, aki ezt a drága ajándékot adta, nincs-e joga visszakérni azt, ami az övé? Izsák születése csoda volt, és az a hatalom, mely életet adott neki, nem adhatja-e vissza életét? Túl a látható világon, Ábrahám megragadta Isten szavát, »úgy gondolkozván, hogy Isten a halálból is képes feltámasztani« (Zsid 11,19).” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 120–121., 145–149. o.)

5 Hogyan szól az Írás arról, hogy Ábrahám hitéből Isten parancsolatai iránti engedelmesség fakadt?

- **„Mondta az Úr: Eltitkoljam-e Ábrahámától, amit tenni akarok?... Mert tudom róla, hogy megparancsolja fiainak és házanépének őutána, hogy megőrizzék az Úr útját, igazságot és törvényt téven, hogy beteljesítse az Úr Ábrahámon, amit szólt felőle.”** (1Móz 18,17–19)
 - **[Így indokolta Isten ígéretei megerősítését Ábrahám számára:] „Mivelhog hallgatott Ábrahám az én szavamra, és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet...”** (1Móz 26,5)
 - **„Látod, hogy a hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel, és a cselekedetekből lett teljessé a hit... Látjátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember, és nem csupán hitből.”** (Jak 2,22–24)
-
-
-

„Isten, aki ismeri gondolatainkat és igazán ítéli az embert, ezt mondta Ábrahámról: »Tudom róla, ismerem őt.« Ábrahám sohasem árulná el az igazságot önző érdekekért. A törvényt megtartja, helyesen és igazságosan ítélik. Nemcsak féli az Urat, hanem otthonában is ápolja a hitet. Családját az igazságra tanítja. Otthonában Isten törvénye a szabály.

Ábrahám háztartásának ezernél több tagja volt. Azok, akiket tanításai az egyedül igaz Isten tiszteletére vezettek, otthonra találtak táborában, és itt, mint egy iskolában, olyan oktatásban részesültek, mely felkészítette őket, hogy az igaz hit képviselői legyenek... Családfőként nevelt és az ő kormányzásának módszereit valósították meg mindazokban a családokban, melyeknek vezetőivé váltak...

Ábrahám a legnagyobb gonddal őrkdött azon, hogy távol tartsa a hamis vallás minden formáját, környezetének lelkére és értelmére az élő Isten fensége és dicsősége hasson... A legszerényebb szolgája lelki életét sem hanyagolta el. Háztartásában nem volt külön törvény a mesterember és egy másik szolga számára, bánásmódbeli különbség a gazdagok iránt és egy másfajta a szegényeknek. Mindenkivel igazságosan és együttérzéssel bánt, úgy, mint akik vele együtt az élet kegyelmének örökösei.” (Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*, 138–139. o.)

„Jakab apostol látta, hogy a hit általi megigazulás hirdetésénél veszélyek támadnak. Annak bizonyításán fáradozott tehát, hogy a valódi hit nem létezhet megfelelő cselekedetek nélkül. Ábrahám tapasztalatát hozza fel... A valódi hit nem létezhet megfelelő cselekedetek nélkül... Ábrahám hitt Istennek. Honnét tudjuk, hogy valóban hitt? Cselekedetei bizonyították hitét, s ez a hite tulajdonított neki igazságul. Ma is Ábrahám hitére van szükségünk, hogy bevilágítsa a körülöttünk sűrűsödő sötétséget... Hitünknek bővelkednie kell a jó cselekedetben, hiszen a hit cselekedetek nélkül halott.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1898. május 19.)

6 Kikre vonatkoznak tehát az Ábrahám utódairól szóló ígéretek? Kik Ábrahám fiai?

- **„Értsétek meg tehát, hogy akik hitből vannak, azok Ábrahám fiai. Előre látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, előre hirdette Ábrahámnak: Tebened fog megáldatni minden nép. Ekként a hitből valók áldatnak meg a hívő Ábrahámmal.”** (Gal 3,7–9)
-
-
-

Amikor Isten azt ígérte Ábrahámnak, hogy „az ő magvában”, utódában megáldatik minden nép, nem egyszerűen a zsidó népre utalt, hanem mindazokra, akik Ábrahám hitének példáját követik. A *minden nép* eleve azt fejezi ki, hogy a pogányok közül való hívők is benne foglaltattak az ígéletben. A galáciabelieknek azért kellett ezt hangsúlyozni, mert a judaista tanítók meggyőzték őket a körülmetélkedés fontosságáról. Ebből pedig az következett, hogy csak a zsidó nép hordozza az áldást, és a zsidó vallási kultuszba kell beilleszkedniük azoknak a pogányoknak, akik áldást akarnak nyerni Krisztus által. Pál apostol azonban világossá teszi, hogy a hittől függ az áldás, és hit által bárki Ábrahám fiává lehet, ha követi az ő hitének példáját.

Az e heti adomány az Útjelző Alapítvány által fenntartott internetes televízió működését támogatja.

– Hozzájárulás a közösség szellemiségében szerkesztett Light Channel Magyarország (www.vilagossagot.hu) internetes televízió működési költségeihez.

Ki által és kikben teljesedik be az Ábrahámnak adott ígéret: „Megáldatik a te magodban a Föld minden népe”?

„Előre látva pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, előre hirdette Ábrahámnak: Benned fog megáldatni minden nép... Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: »és a magvaknak« mint sokról, hanem mint egyről: »és a te magodnak«, aki a Krisztus... Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök.” (Gal 3,8.16.29)

1 Hogyan hangzott „Ábrahám áldása” (Gal 3,14), amelynek tartalmát a Galáciabeliekhez írt levél 3. fejezetében fejtegeti az apostol? Melyik korábbi ígéretre emlékeztet?

- „...megáldatik benned a Föld minden nemzetsége. ...megáldatik a te magodban a föld minden népe.” (1Móz 12,3; 22,18; vö. 26,4)
- „Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod és az ő magva között, az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.” (1Móz 3,15)

Az apostol előzőleg már kijelentette, hogy Ábrahám nem csupán a zsidó nép ősatyja, hanem minden hívő atyja, azaz lelki utódainak számítanak a hívő pogányok is (Gal 3,7–9). Bővebben is kifejti ezután, hogy mit tartalmaz, kire, illetve kikre vonatkozik „Ábrahám áldása”, azaz a neki adott áldásígéret. Ezáltal arra akar rávilágítani, hogy mennyire nagy tévedésben vannak a galáciabeliek, akiket a hamis tanítók elhitettek, mivelhogy most azt hiszik, hogy a törvény önerőből való megtartása által lehetnek az Ábrahámnak ígért áldás örökösei.

Az áldásígéret először úgy hangzott, hogy „megáldatik tebenned (azaz Ábrahámban) a föld minden nemzetsége” (1Móz 12,3), tehát közelebbi meghatározás nélkül. Később konkrétabb formában ismételte meg Isten ugyanezt az ígéretet: „megáldatik a te magodban a Föld minden népe” (1Móz 22,18; 26,4). Megjelenik az ígértben a héber zera ('mag') szó, amely az ősevangéliumban is szerepel. 1Móz 22,18 és 26,4 eredeti héber szövegében a népek fordított szó: goj, ami félreérthetlenné teszi, hogy az Ábrahám test szerinti utódai-ból származó népen kívül minden más nép, a hozzájuk képest idegen népek is áldást nyernek „az ő magva” által.

Az ősevangéliummal való egybevetés alapján kézenfekvő, hogy az Ábrahám magvára vonatkozó ígért a kígyó fejére taposó Szabadítóra vonatkozik. Bővül is a rá vonatkozó kinyilatkoztatás, mert az asszony magva tág megjelöléshez képest itt már közelebbi a meghatározás: Ábrahám magva lesz a Szabadító.

A Dávidnak adott ígértben is megjelenik a zera ('mag') szó: „feltámasztom utánad a te magodat, ...és megerősítem az ő királyságának trónját mindörökké”. Mind többet mond tehát az Írás az eljövendő, titokzatos mag származásáról: először csak az asszony magvának, aztán Ábrahám magvának, végül pedig Dávid magvából valónak mondja az eljövendő Szabadítót.

2 Kivel azonosítja Pál apostol az ősevangéliumban (1Móz 3,15) és az Ábrahámnak adott áldásígéretben szereplő „Mag”-ot, azaz Utódot?

- **„Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: »és a magvaknak« mint sokról, hanem mint egyről: »és a te magodnak«, aki a Krisztus.”** (Gal 3,16)
-
-
-

Az eredeti szövegben szereplő kifejezés szerint a „magvaknak” és „magodnak” inkább így értelmezhető, illetve fordítható: magvakra vonatkozóan, magra vonatkozóan (a héber zera ('mag') szónak egyes és többes számú jelentése is van). A zera szó többes számú jelentését figyelembe véve, úgy is értelmezhető az ígélet, hogy az Ábrahám leszármazottaiból létrejövő nép áldást közvetít majd más népeknek is. A zsidó írásmagyarázat csakis így értelmezi, mivel ők nem fogadják el, hogy Jézus Krisztus a megígért Megváltó, az, akiben minden nép megáldatik. Pál apostol azonban hangsúlyozza – az ősevangéliummal való kapcsolat alapján –, hogy a zera szó első-sorban egyes számú jelentésében értendő itt, azaz mindenekelőtt az Ábrahám nemzetségéből származó Szabadítóra utal, aki által valóban áldást nyer a Föld minden népe. Az egyes számot olyan értelemben is kiemeli, hogy Ábrahámnak ugyan két fia volt, Ismael és Izsák, de csak az isteni ígéletből, csodaképpen született Izsák leszármazottaira vonatkozott az áldásígélet. Ezt Isten maga tette egyértelművé, amikor így szólt Ábrahámhoz: „Izsákról neveztetik a te magod” (1 Móz 21,12). Ezzel is utal az apostol arra, hogy nem teljesítmény, nem a törvény önerőből való megtartása alapján nyernek áldást a pogányok, hanem Isten ígérete alapján, amely az ígélet gyermekének a hitbéli utódaira vonatkozóan érvényes. Az apostol végül

egyértelműen azonosítja az Ószövetség lapjain még titokzatos magot Krisztussal, azaz a Messiással (a görög Krisztosz pontos megfelelője a héber Messiahnak): „és a te magodnak, aki a Krisztus”.

Mindazonáltal benne rejlik a szövegben a „zera” szó többes számú jelentése is. Ábrahám test szerinti leszármazottaira is vonatkozhatott volna az ígélet, ha maradéktalanul engedelmeskedtek volna Isten parancsolatainak, vagy legalábbis a nép többsége betöltötte volna küldetését. Nem így történt. Ezért rájuk vonatkozóan csupán részlegesen – csak a nép kis csoportját képviselő, eljövendő Szabadítóban bízó „maradék” által – teljesedhetett az ígélet. Áldást nyernek viszont Krisztusban Ábrahám és Izsák pogányok közül való hitbéli utódai is.

3 Milyen következtetést von le Pál apostol az Ábrahámnak adott áldásígéret magyarázata nyomán?

- „Előre látva pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, előre hirdette Ábrahámnak: Tebened fog megáldatni minden nép.” (Gal 3,8)
- „Hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon.” (Gal 3,14)

.....

.....

.....

Az előzőekből az következik – jelenti ki az apostol –, hogy a pogányok nem az Izraelnek adott törvényrendszer megtartása által üdvözülnek, Isten előre kijelentett akarata szerint, hanem a Krisztusra vonatkozóan tett ígélet beteljesedése, illetve annak a hitbéli elfogadása által. Az Ábrahámnak adott áldásígéretben tehát eleve benne foglaltatik az, hogy a pogányok a Jézus Krisztusban való hit alapján nyernek áldást, nem pedig a törvény betartása által.

A galáciabelieket tehát alaposan félrevezették, megtévesztették. A rájuk vonatkozóan előre megígért áldást felcserélnék a törvény iránti szolgálai, külsődleges engedelmességgel, ami által nem áldást, hanem átkot vennének magukra. Ez nyilvánvaló, hiszen önjelöltől képtelenek betölteni a törvényt, törvényszegéseik által pedig a halálbüntetés átkát vonnák magukra. Nem véletlen, hogy az apostol korábban így szólítja meg őket: „Ó, balgatag galáciabeliek, kicsoda ígézett meg titeket...?!” (Gal 3,1)

Mi is beleeshetünk ebbe a balgaságba? Annak ellenére, hogy világos, többek között az Ábrahámnak adott áldásígéret alapján is, hogy csakis ingyen kegyelemből, a Krisztusban való hit alapján részesülhetünk a megígért áldásban, könnyen visszaesünk, visszaesünk az úgynevezett törvény alatti állapotba, amikor is önjelöltől próbáljuk megtartani Isten parancsolatait, azt remélve, hogy ezen az úton teljesíteni tudjuk az üdvösség elnyerésének feltételét. Intő példaként lebegjen mindig a szemünk előtt Izráel esete: „A pogányok, akik az igazságot nem követték, az igazságot elnyerték, mégpedig a hitből való igazságot. Izráel ellenben, mely az igazság törvényét követte, nem jutott el az igazság törvényére. Miért? Azért, mert nem hitből keresték, hanem mintha a törvény cselekedeteiből volna...” (Rm 9,30–32)

4 Milyen további érveléssel teszi világossá az apostol, szintén „Ábrahám áldása” kapcsán, hogy a megígért áldás csak a Krisztusban való hit által nyerhető el, nem pedig a törvény cselekvése által?

- **„Atyámfiai! Ember szerint szólok: Lám, az ember megerősített testamentumát senki nem teszi erőtlenné, sem ahhoz hozzá nem tesz... Ezt mondom pedig, hogy a kötést, amelyet Isten először megerősített Krisztusra nézve, a négyszázharminc esztendő múltán keletkezett törvény nem teszi erőtlenné, hogy megsemmisítse az ígéretet.”** (Gal 3,15–17)

A judaista tanítók Mózes törvényére hivatkozva meggyőzték a galáciabelieket, hogy meg kell tartaniuk az egész ószövetségi törvényrendszert, ha üdvözülni akarnak, beleértve a körülmételkedést is. Érvelésében Pál apostol időben még visszább megy, egészen Ábrahám ősatyáig. Rámutat arra, hogy Isten Ábrahámnak adott ígérete és a Mózes által adott kinyilatkoztatás között nem lehet ellentét. Változhatatlanul érvényes, hogy az Ábrahámnak ígért áldás – a zsidó népnek adott törvényrendszer betartásától függetlenül – vonatkozik mindazokra a pogányokra, akik hisznek a Messiásban, azaz Jézus Krisztusban. Hiszen eleve így hangzott az ígélet: „megáldatik a te Magodban a föld minden népe”. Mi tehát a Mózes által adott törvény szerepe akkor? Erre szintén rátér majd az apostol, és ez lesz a témája a mi jövő heti tanulmányunknak is.

„Emberi módon szólok” bevezetéssel az apostol azt hozza fel példaként, hogy a végrendeletet nem lehet megváltoztatni utólag. Hasonlóképpen, az ábrahामी „kötést” sem semmisíti meg a későbbi törvényadás. (Az eredeti görög szövegben ugyanaz a szó, a *diathéké* jelöli a végrendeletet és a szövetséget.)

„Pál azt hangsúlyozza, hogy a testamentumban [végrendeletben] lefektetett kívánságok és ígéretet megváltoztathatatlanok... Ha az ember végrendelete nem semmisíthető meg..., mennyivel inkább megváltoztathatatlanok Isten ígéretei...” (John Stott: *Pál levele a galatákhoz*, Harmat Kiadó, Bp., 2002, 81. o.)

Milyen 430 évre hivatkozik az apostol? 2Móz 12,40-ben olvasuk: „Izráel fiainak lakása pedig, amíg Egyiptomban laktak, négy-százharminc esztendő.” Hozzá kell tennünk magyarázatul, hogy Ábrahám, Izsák és Jákob idején laza egyiptomi fennhatóság alatt állt Kánaán. Jákob azután az éhínség következtében Egyiptomba költözött a családjával. A bibliai adatok szerint a 430 év felét még Kánaánban töltötték Ábrahám utódai, a második felét, azaz újabb

215 évet pedig már a szó szerinti Egyiptomban. A 430 év tehát az az időszak, amíg nem volt független, saját országuk az ígéret földjén, csak betelepült idegenekként éltek ott.

Az apostol azt hangsúlyozza, hogy az ábrahámi szövetségkötéshez képest 430 évvel később adott mózesi törvény semmiképpen nem teszi érvénytelenné az előbbi testamentumot, vagyis a szövetségkötéssel egybekötött ígéretet (vö. 1Móz 15,7–18). A két szövetség – az ábrahámi és mózesi szövetség – közötti kapcsolatot a továbbiakban fogja feltárni az apostol.

5 Hogyan szól az apostol Isten „ígéret általi ajándékaról”, mint amely alapvetően különbözik a törvény önerőből való megtartása által elnyerni vélt üdvösségtől?

- **„Ha törvényből van az örökség, akkor többé nem ígéretből. Ábrahámnak pedig ígéret által ajándékozta azt Isten.”** (Gal 3,18)
- **„Nem a törvény által adatott az ígéret Ábrahámnak vagy az ő magvának, hogy e világnak örököse lesz, hanem a hit igazsága által. Mert ha azok az örökösök, akik a törvényből valók, hiábavalóvá lett a hit, és haszontalanná az ígéret... Azért hitből, hogy kegyelemből legyen, hogy erős legyen az ígéret az egész magnak, nemcsak a törvényből valónak, hanem az Ábrahám hitéből valónak is, aki mindnyájunknak atyánk...”** (Rm 4,13–17)

.....

.....

.....

Az ószövetségi törvényrendszerhez ragaszkodó judaista tanítók azzal tévesztették meg a galáciabelieket, hogy kijelentették:

csakis akkor lehetnek az ábrahámi áldás örökösei, ha az összes őszövségi törvényt megtartják. Pál apostol azonban rá akarta vezetni az elhíttelt hívőket annak megértésére, hogy Ábrahám ígéret alapján, ajándékként kapta a háromszoros nagy ígéretet, azt, hogy utódai nagy néppé lesznek, nekik adja Kánaán földjét és minden nép megáldatik abban a bizonyos magban, aki a Krisztus. Az eredeti görög szövegben az „ajándékozta” igében bennefoglaltatik a *kharis* (kegyelem) fogalma. Ingyen kegyelmi ajándékról van tehát szó. Aki hisz Istennek, mint Ábrahám, aki hozzá hasonlóan teljességgel bízik Őbenne, az minden érdem és jó cselekedet előfeltétele nélkül részesül az Ábrahámnak tett ígéretek áldásában.

Pál apostol azt magyarázza el a Római levélben, hogy nemcsak a harmadik ígéret („megáldatik a te magodban a föld összes népe”) vonatkozik Ábrahám hitbeli utódaira, hanem a másik két ígéret is. A hitbeli utódok lesznek annyian – minden nép közül és minden nemzedékből –, mint az „ég csillagai és a tenger fövénye” (1Móz 15,5; 22,17). Ők öröklik majd az igazi Országot, nekik ígérte Isten örökségül „a világot”, ami utalás az újjáteremtett Földre.

Pálnak ez a kijelentése forradalmi jelentőségű volt a maga korában, amikor nehéz téma volt a zsidók és pogányok kérdésköre, mind a zsidó keresztények, mind a pogányok számára.

Valójában Keresztelő János is Ábrahám hitbeli utódaira utalt, amikor így szólt a hozzá sereglett zsidókhöz a Jordán partján: „Teremjetez hát megtéréshez illő gyümölcsöket! Ne gondoljátok, hogy így szólhattok magatokban: Ábrahám a mi atyánk! Mert mondom néktek, hogy Isten eme kövekből is támaszthat köveket Ábrahámnak.” (Mt 3,8–9) Keresztelő János arra emlékeztette a zsidókat, hogy amiképpen Isten „Ábrahámot kihívta a pogányok közül, úgy másokat is elhívhat szolgálatára. Szívük olyan élettelennek tűnhet, mint a sivatag kövei, de Isten lelke életre keltheti őket, hogy cselekedjék akaratát, és beteljesüljön rajtuk ígérete” – írja Ellen White (*Jézus élete, Kiáltó szó a pusztában* c. fejj.).

6 Miként hangzik az apostol végkövetkeztetése? Kizárólag hogyan lehetünk az ábrahámi áldás örökösei, akár zsidók, akár pogányok vagyunk? És mit jelent tulajdonképpen a megígért áldás?

- **„Hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon, hogy a Lélek ígéletét elnyerjük hit által.”** (Gal 3,14)
 - **„Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát Ábrahám magva vagytok, és ígélet szerint örökösök.”** (Gal 3,29)
-
-
-

Az Ábrahámnak adott három nagy ígéletben tehát csakis a Jézus Krisztusban való hit által részesülhetünk, nem pedig a törvény önerőből való megtartása által. Az utóbbi úton ugyanis sohasem lehet elérni Isten törvényének a valódi betöltését, mert csupán külsődleges, látszólagos összhangot lehet elérni Isten törvényével. Az Ábrahámnak adott ígélet egyértelmű: az ő Magvában, azaz Krisztusban áldatik meg minden nép.

Az áldás maga pedig nem más, mint a Lélek, akit a Krisztusban való megígazulás nyomán nyerhetünk el. Isten Szentleke munkálja azt, hogy Isten törvényét valóban betöltsük. Ő ugyanis mindekelőtt az értelmünket, szívünket hozza összhangba Isten törvényével, majd pedig isteni erővel ruházza fel akaratumkat, hogy megromlott természetünk ellenére be tudjuk tölteni Isten parancsolatait. Ezékiel próféta könyvében igen világos kijelentést olvashatunk erről: „Adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek...Az én Lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolataimban járjatok, és az én törvényeimet megőrizzétek és betöltsétek.” (Ezék 36,26–27)

Ez a legnagyobb áldás, amit nyerhetünk. A Szentlélek bennünk lakozását viszont csakis a Krisztustól és Krisztus által kapott bűn-

bocsánat következményeképpen nyerhetjük el, és a Szentlélek által közvetlen, személyes közösségre juthatunk a megváltó Krisztussal, Őáltala pedig az Atyával. A Szentlélek Istennel való megbékélésünknek, a fiúság visszanyerésének a záloga.

Csak a Jézus Krisztusban való hit által, csak a fent vázolt úton lehet bárki – akár zsidó, akár pogány – Ábrahám fiává, azaz a neki adott nagy távlatú ígéretek örökösévé, illetve Isten visszafogadott gyermekévé. Így lehet a miénk ez az ígélet is: „Aki győz, örökségül nyer mindent, én annak Istene leszek, és az fiam lesz nékem.” (Jel 21,7)

„A szív és az ész szentségét vallási formaságokkal helyettesíteni ma is kívánatos a meg nem újult természetnek, éppen úgy, mint a zsidó tanítók napjaiban. (...) Sátán el akar téríteni a Krisztusba vetett hit általi megváltás reménységétől.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Hitehagyás Galáciában c. fejj.)

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

– Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál megjelentetett kiadványok és a kiadó működési költségeihez.

Függelék a 8. tanulmányhoz

Az Ábrahám utódaira vonatkozó áldás ígését sokan félreértik ma is, zsidók és keresztények közül valók egyaránt. Az ember szíve elszorul, amikor Simon-Sámuel Frug eredetileg jiddis nyelven írt versét olvassa, amely fájdalommal szól arról, hogy Isten ígérete teljesedés nélkül maradt. A szerző ugyanis úgy tekint az ábrahámi ígéretre, mint amely csakis a testi Izráelre vonatkozik:

Fövény és csillagok

Hold fénye süt, a csillagok ragyognak,
Éj fátyla lebben völgyön és hegyen;
Vén, sárgult lapú könyv hever előttem,
Azt forgatom tűnődve szüntelen.

Olvasgatom a szent s oly drága esküt,
és szinte hallom: „Népem, esküszöm,
számos leszél, miként fövény a parton,
és mint az égen a csillagözön.”

Uram, teremtőm! Ugye, beváltatlan
Az ígéreted sohasem marad?
Ha eljön az ideje s itt a helye,
Ugye betartod áldó szavad?

Mert az egyik fele már megvalósult,
Ennek magam is tanúja vagyok:
Olyanok lettünk, mint fövény a parton,
Mít kényre-kedvre ki-ki megtapod.

Bizony, bizony, homok és murva lettünk,
Szabad préda a durva talp alatt,
De mit a csillagokról említettél,
az a jóslat, Istenem, hol marad?

Mennyire fontos hirdetni, képviselni tehát azt, amit Pál apostol így summáz: „Értsétek meg tehát, hogy akik hitből vannak, azok az Ábrahám fiai... Ekként a hitből valók áldatnak meg a hívő Ábrahámmal.” (Gal 3,7–9) Isten ígéretei nem hiúsulnak meg, de nem a test szerinti leszármazottakon teljessednek, hanem Ábrahám hitből való fiain, akár zsidók, akár pogányok közül valók.

Mi a törvény szerepe az üdvösség művében?

„Micsoda tehát a törvény? A bűnök okáért adatott, míg eljő a Mag... Mielőtt eljött a hit, a törvény alatt őriztettünk... Ekként a törvény Krisztushoz vezető pedagógusunk lett, hogy hitből igazuljunk meg.” (Gal 3,19–24)*

1 Miért tette fel az apostol a kérdést: „Micsoda tehát a törvény?”

- „Micsoda tehát a törvény?...” (Gal 3,19)
- „Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvény vagy a próféták eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltsem.” (Mt 5,17)

.....

.....

.....

A babiloni fogságból hazatért júdabeliek végre megértették és komolyan vették, hogy jólétük az Isten parancsolatai iránti engedelmességtől függ. Először pozitív reformáció indult el kö-

* Pontosított fordítás szerint.

rükben. Ennek során „erős kötést tettek..., hogy megőrzik és cselekszik az Úrnak, a mi Urunknak minden parancsolatát, végzését és rendelését” (Neh 9,38; 10,29).

A pozitív lelki megújulási mozgalom azonban hamarosan eltorzult, téves irányt vett. A törvény önerőből való megtartása került vallásosságuk középpontjába, és úgy gondolták, hogy ezzel érdemet szereznek Isten előtt, méltóvá teszik magukat az örök életre. Büszkén nevezték el „nomokráciának”, azaz törvényuralomnak a vallási rendszerüket. A rabbik sok-sok tilalmat és szabályt fogalmaztak meg, hogy – mint mondták – „körülkerítsék” a törvényt, hogy véletlenül se hágja át azt senki. Olyannyira magasztalták a törvényt, hogy még olyan rabbinikus tanítás is létezett, mely szerint a Tóra (Mózes öt könyve) már a teremtés előtt is létezett. A vallásos zsidók minden gondolata a törvény körül forgott.

Pál apostol viszont mindedig a hit általi megigazulás tanítását hangsúlyozta és fejtette ki levelében. A hamis tanítók által megtévesztett galáciabeliek eközben folyvást arra gondolhattak, hogy akkor mi a helyzet a törvénnyel, mire való a törvény. Erre vonatkozóan ugyanis azt sulykolták beléjük, hogy a törvény megtartása a legfontosabb.

Hasonló volt a helyzet, amikor Jézus elkezdte hegyi beszédét. Szólt arról, hogy kik a boldogok, miben áll tanítványai küldetése, de a törvényről még semmit sem mondott. Hallgatói fejében ekkor is az járt, hogy vajon miért nem említi a törvényt, netán el akarja törölni? Megváltónk ekkor, válaszolva belső kételyeikre, rátért beszédének törvénymagyarázó részére, amelyet így vezetett be: „Ne gondoljátok, hogy a törvény vagy a próféták eltörlésére jöttem...” (Mt 5,17)

Mindezt végiggondolva fel kell tennünk a kérdést, hogy mi áll a mi hitünk középpontjában? Nem szorul-e háttérbe az evangélium kegyelmi üzenete a törvény miatti aggódásunk, az isteni törvény önerőből való megtartására irányuló igyekezetünk folytán?

2 Hogyan adta meg a választ az apostol az általa feltett kérdésre?

- „[A törvény] a bűnök okáért adatott, amíg eljő a Mag...” (Gal 3,19)
-
-
-

Az apostol előzőleg már rámutatott, hogy az Ábrahámmal kötött szövetség – amely Isten ígéretein és az ősatya hitén nyugodott – 430 évvel megelőzte az utódaival kötött, Sínai-hegyi szövetséget (Gal 3,17). Törvényen itt nem egyszerűen a Tízparancsolatot, vagy a Mózes öt könyvében foglalt összes isteni rendelést kell értenünk, hanem az Egyiptomból kivonult néppel kötött átmeneti, ideiglenes szövetséget. Azért fogalmazhatunk így, hogy átmeneti szövetséget kötött Isten az izraelitákkal a Sínai-hegynél, mert az ószövetségi korszakban is elhangzott már az ígélet, miszerint Isten „új szövetséget” fog kötni népével (Jer 31,31–34).

Az *adatott*nak fordított görög kifejezés szó szerinti jelentése: *hozzáadatott*. Isten kegyelmi szövetséget akart és akar kötni minden emberrel, de Ábrahám testi leszármazottai, akik éppen egy súlyos elnyomatásból szabadultak, nem voltak olyan lelki-szellemi színvonalon, hogy Isten szándékát, a kegyelmi szövetség alapelveit megérthették volna. Hajlamosak voltak a büszkeségre, az önelégültségre, a dicsekvésre, és a törvény lelki, alapvető lényegét sem látták, ennél fogva törvényszegéseik súlyával sem voltak tisztában. Ezért Istennek hozzá kellett adni valamit az Ábrahámmal kötött kegyelmi szövetséghez, ami rádöbent a népet arra, hogy egész életük, minden tevékenységük bűnnel van átszöve, és Isten kegyelmére van szükségük, hogy megbocsássa bűneiket, új szívet adjon nekik, és munkálja bennük a törvény iránti engedelmisséget.

„Isten – még jóval a mózesi törvény kihirdetése előtt – a világot ígerte örökségül Ábrahámnak hit által (Rm 4,13). Ez az ígélet, amelyet Pál szintén szövetségnek nevez, valójában csak új formában való megismétlése volt annak az üdvígéletnek, amelyet Ádám kapott (1Móz 3,15; 12,1–3; Ap csel 3,25–26).

Annak a szerződésnek a megkötése, amelyet ószövetségnek nevezünk, a Sínai-hegy lábánál, Izráel Egyiptomból való kivonulása után, a Tízparancsolat ünnepélyes kihirdetésekor történt. A bűn, a törvénytelenység egyre növekedett a világban, és a fertőzés veszélye fenyegette Izráelt is. Ezért adta hozzá Isten a pátriárkának tett ígérétehez törvénye kinyilatkoztatását, tiltakozásul a bűn áradása ellen, és felhívásként Izráel számára, hogy szakadjanak el az őket mindenfelől körülvevő büntől.

A Sínai-hegyi szövetség Jahve és Izráel közötti szövetségekötés volt (2Móz 19,21). Ábrahám leszármazottait nem lehetett újjászületett népnek, a hívők élcsapatának nevezni, amikor egy csoportnyi hozzájuk verődött idegennel együtt elhagyták Egyiptomot. Az izraeliták többségükben megtéretlen emberek voltak, amint ezt további történetük mutatja is.

Isten nem beszélhetett azon a nyelven egy nemzettel, amelyet az egyháznál alkalmaz. Izráel népe nevelésre szorult, és Isten a törvénnyel akarta elvégeztetni ezt a nevelői szolgálatot.

Az Isten által adott Tízparancsolat (2Móz 20,1–17) az Ószövetség alapját jelenti. Igaz, szent, lelki és tökéletes (Neh 9,13; Rm 7,12.14; Zsolt 19,8).

A teremtő Isten nem azzal a szándékkal adott törvényt Izráelnek, hogy az isteni elgondolást egy testies nép színvonalára szállítsa le, hanem azzal a céllal, hogy ezt a népet a tökéletesség szintjére emelje.

Ennek a szövetségnek Mózes volt a közvetítője. Ez a szövetség időleges jellegű volt, és áldozatként felajánlott állatok vérével lett megpecsételve, amelyek valóságosan nem tisztíthatták meg a népet, de szimbolikus jelentőségük volt (2Móz 24,6–8; Zsid 9,9; 10,4.11).” (Alfred F. Vaucher: *Az üdvösség története*, 247–248. o.)

3 Hogyan mutat rá az apostol, hogy a törvény és a hit általi megigazulás ígérete között semmiképpen nincs ellentét?

- **„A törvény tehát Isten ígéretei ellen van-e? Távol legyen! Mert ha olyan törvény adatott volna, amely képes megeleveníteni, valóban a törvényből volna az igazság.”** (Gal 3,21)
 - **„A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-e a hit által? Távol legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük.”** (Rm 3,31)
-
-
-

A legnagyobb tévedés és ellentmondás szembeállítani egymással a törvényt és a kegyelmi szövetséget, avagy a törvényt és az evangéliumot, a törvényt és a hit általi megigazulást. A cél az, hogy az ember újra összhangba kerüljön Isten erkölcsi törvényével. Ha az ember természete nem romlott volna meg a bűneset után, lelki képességei épek maradtak volna, akkor a törvény ismerete önmagában elégséges lenne ahhoz, hogy az ember betöltse és üdvözülhessen. De nem ez a helyzet, mert az ember genetikusan örökli a bűnre, azaz az önzésre, énközéppontúságra való hajlamot, amit azután a szokás törvénye is megerősít. A bűn törvénye ezért „gyémántheggyel, vastollal van felírva szívünk táblájára” (Jer 17,1). Ezért nyitott Isten számunkra egy különleges utat az üdvösségre, amit Krisztus helyettes áldozatával alapozott meg. Ebben való hit által léphetünk kegyelmi szövetségre Istennel, és nyerhetjük el a megigazulást – az igaznak nyilvánítást és a tényleges igazzá válást – ingyen kegyelemből. Ha ilyen szövetségre lépünk Istennel, akkor érvényesül az ígélet: „Új szívet, új lelket adok belétek..., és az én Lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolataimban járjatok, az én törvényeimet megőrizzétek és betöltsetek” (Ezék 36,26–27).

4 Mit értsünk a „Mielőtt eljött a hit, a törvény alatt őriztetünk” kijelentésen?

- **„Minekelőtte pedig eljött a hit, törvény alatt őriztettünk, egybezárv a az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig.”** (Gal 3,23)

.....

.....

.....

Isten a Sínai-hegyi szövetség fennállása idején is kegyelmi szövetségre lépett az igazán hívőkkel. A törvény tanúságtétele őket már akkor is az eljövendő Megváltóban való hithez vezette. A nép többsége azonban, akik csak testi leszármazás szerinti utódai voltak Ábrahámnak, nem pedig hitbeli fiai, azaz hitének követői, a Sínai-hegyi szövetségben adott részletes törvények által „őriztettek” attól, hogy teljesen beolvadjanak a pogányok közé. Isten mintegy egybezárt, és elzárt, elkülönítette őket a pogány tömegektől a mózesi törvények által, hogy előkészítse őket a hit szövetségére, amelyre valamennyien elhívottak voltak.

5 Hogyan hangzik a döntő kijelentés a törvény szerepéről?

- **„Ekként a törvény Krisztushoz vezető pedagógusunkká lett, hogy hitből igazuljunk meg.”** (Gal 3,24)

.....

.....

.....

Az ókori görög–római kultúrában a kiskorú gyermekek felügyelő-jét, házi nevelőjét hívták pedagógusnak, aki akár testi fenyíték alkalmazásával is vigyázott a rábízott gyermekekre, visszatartotta őket a veszélyes, rossz cselekedetektől. (A nagyobb gyermekek tanítóját már másképpen hívták, őket *didaszkálosznak/tanítónak* nevezték.)

Kérdés, hogy mit ért Pál apostol a törvény fogalmán e fundamentális kijelentésénél. A szövegösszefüggésben elsősorban a mózesi törvényre vonatkozik a kijelentés, beleértve a tisztulási és ceremoniális törvényeket is. Ezentúl azonban a Tízparancsolatra vonatkozóan is érvényes a megállapítás. A Tízparancsolat olyan magas erkölcsiséget kíván, hogy az embert a tehetetlenség és az elveszés érzése fogja el, amikor szembesül vele, amikor igazán megéri. Rádöbbenti a Tízparancsolat arra, hogy Megváltóra, Szabadítóra van szüksége.

„Melyik törvény a pedagógus? – kérdezik tőlem a Galácia-beliékhez írt levél kapcsán. Melyik törvény a Krisztushoz vezető házi tanító? Ezt felelem: Mind a szertartási, mind a Tízparancsolat erkölcsi törvénye.” (Ellen G. White, 87. kézirat, 1900)

„A törvény Krisztushoz vezető pedagógusunkká lett, hogy hitből igazuljunk meg... A törvény leleplezi bűneinket, megérteti velünk, hogy Krisztusra van szükségünk, hogy hozzá meneküljünk bocsánatért és békességért, az Isten iránti bűnbánat, és a Jézus Krisztus iránti hit gyakorlása által...” (Ellen G. White, 23/a kézirat, 1896)

„Mi a bűn? A törvény áthágása. Amikor szemünk megnyílik, felismerjük a bűn természetét. A törvény megszegett lett, de nincs módja bocsánatban részesíteni a bűnöst. Pedagógusunk lett, büntetésre ítélve bennünket. Hol találunk gyógyírt? A törvény Krisztushoz űz minket, aki a keresztfán függött, hogy igaz életét az elesett, bűnös embernek adhassa, s így az ő igaz jellemében állítsa az embereket az Atya elé.” (Ellen G. White, 50. kézirat, 1900)

(Az 1888-as minneapolis-i konferencián az adventista vezetők és prédikátorok jó része azzal az érveléssel utasította el a hit általi megigazulás Alonzo T. Jones és Ellet J. Waggoner testvérek által előterjesztett üzenetét – amelyet Ellen G. White teljes szívből támogatott –, hogy Gal 3,24-ben kizárólag csak a szertartási törvényről van szó. Ők is beleestek abba a csapdába, amelybe egykor Izrael, hogy gondolkodásuk középpontjába a törvény elvárásai kerültek, s ehhez képest az evangélium háttérbe szorult.)

Szívleljük meg az Ellen White által adott bizonyágtételeket:
„Sok prédikáció hangzott el a törvény követelményeiről, de Krisztus nélkül, ez a hiányosság az oka annak, hogy az igazság nem vezetett lelkek megtérésére.” „Ha a harmadik angyal üzenetének lelkével és erejével akarunk bírni, akkor a törvényt és az evangéliumot együttesen kell feltárnunk, mert karöltve járnak, együvé tartoznak.” (*The Review and Herald*, 1891. február 3.; 1889. szeptember 3.)

6 Mit kellett megérteniük ennek nyomán a galáciabelieknek, és mit kell megértenünk nekünk is?

- „De minekutána eljött a hit, nem vagyunk többé a vezérlő mester alatt.” (Gal 3,25)

.....

.....

.....

A galáciabelieket arra akarta rávezetni Pál apostol ezzel az érveléssel, hogy megértsék: nem kell többé megtartaniuk a Sínai-hegyen adott összes törvényt, beleértve a körülmetélkedést, a tisztulási és szertartási törvényeket. A megígért Szabadító eljövételével

érvényét veszítette az előkészítő szövetség, most már a hit szövetsége, az örök kegyelmi szövetség érvényes.

Nekünk pedig azt kell megértenünk, hogy nem jutunk üdvösségre, ha az úgynevezett „törvény alatti” állapotban vagyunk és maradunk (1Kor 9,20). A törvény mindaddig rajtunk kívül álló, követelő elvárás lesz, és mi görnyedünk a súlya alatt, valamint félünk az elveszéstől, a méltatlanságtól, amíg nem az igazi rendeltetését tölti be életünkben, azaz nem Krisztushoz vezet bennünket. Csak Jézus Krisztus tudja „a törvényt elménkbe és szívünkbe írni” – ami az új szövetség, avagy az örök kegyelmi szövetség célja (Zsid 10,16).

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

Az Ó- és Újszövetség egymáshoz való viszonya

„Amíg az örökös kiskorú, semmiben sem különbözik a szolgától, jóllehet ura mindennek... Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát, aki asszonytól lett, aki törvény alatt lett, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot.” (Gal 4,1–5)

1 Milyen hasonlattal világítja meg az apostol, hogy a rabszolgaságból szabadult Izráel erkölcsi-lelki állapota miatt kellett közbeiktatni a „törvényszövetséget”?

- „Mondom pedig, hogy ameddig az örökös kiskorú, semmiben sem különbözik a szolgától, jóllehet ura mindennek. Hanem gyámok és gondviselők alatt van az atyjától rendelt ideig. Azonképpen mi is, mikor kiskorúak voltunk, a világ elemei alá voltunk vettelve szolgaként.” (Gal 4,1–3)
- „Nem lehet tökéletessé tenni... csakis ételekkel meg italokkal és különböző mosakodásokkal, melyek testi rendszabályok és a megjobbulás idejéig kötelezők.” (Zsid 9,9–10)

.....

.....

.....

Pál apostol folytatja a 3. fejezetben már megkezdett gondolatmenetet, és Izráel népének lelki-erkölcsi kiskorúságát jelöli meg okként, amiért Istennek a Sínai szövetséget közbe kellett iktatni. Nem vonhatta őket – pusztán testi leszármazás alapján, újjászületés nélkül – azonnal az örök kegyelmi szövetségbe, a hit szövetségébe. A „világ elemei” kifejezéssel azokra a „testi rendszabályok”-ra utal, amelyeket a Zsidókhoz írt levél 9. fejezete is említ, és fel is sorol.

Az újszövetségi korban is beleeshet valaki abba a tévedésbe, hogy külsődleges szertartások megtartásában látja az üdvösség útját. Időről időre előfordul, hogy egyesek úgy gondolják, bizonyos dolgokat meg kellene tartani ma is az ószövetségi törvényből. Nem látják, hogy a Tízparancsolaton kívüli, a zsidóságnak mint nemzetnek adott törvények csak a „megjobbulás idejéig voltak kötelezők”.

Vannak keresztények, akik a miseáldozatban vagy az úrvacsorában való részvételtől várják megújulásukat. Mások úgy vélik, hogy a rendszeres gyülekezetbe járás, a különböző szolgálatokban való részvétel, a hűséges tizedadás és szombatünneplés tartja meg őket az üdvösségre. Súlyos tévedés ezekben bizakodni, mert ezek nem tudják tökéletessé tenni az embert.

„Lehetséges, hogy forma szerint buzgó hívők vagyunk, mégis híjával találtatunk és elveszítjük az örök életet. Lehetséges, hogy gyakorlatilag megtartjuk a Biblia több parancsolatát, és keresztényeknek tartanak bennünket, mégis elveszhetünk, mert hiányoznak belőlünk a keresztény jellemet alkotó lényeges tulajdonságok.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1887. január 11.)

„A gyülekezetben túl sok a formáság... Akik állítják, hogy Isten szava vezeti őket, jól ismerhetik hitünk tantételeit és bizonyítékait, mégis a hivalkodó fügefához hasonlíthatnak, amely fitogtatta lombozatát a világ előtt, de amikor a Mester átkutatta, gyümölcstelennek találta.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1887. február 15.)

2 Mikor, hogyan és miért jött el Isten Fia, a Megváltó?

- **„Mikor pedig eljött az idő teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát, aki asszonytól lett, aki törvény alatt lett, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot.”** (Gal 4,4–5)
-
-
-

Az „idő teljessége” kifejezés valamely üdvtörténeti esemény Isten által előkészített, alkalmas történelmi idejére utal (lásd Eféz 1,9–10).

Az a megfogalmazás, hogy Isten „kibocsátotta az ő Fiát”, kettős jelentésű. Egyrészt arra utal, hogy Krisztus testtelésének a csodája az Atya bölcsessége és teremtő hatalma által valósult meg. Zsolt 2,7 profetikus kijelentése erre is utal, így értelmezi Zsid 1,5–6. Másrészt megrendítő és csodálatra méltó döntés volt az Atya részéről, hogy „kibocsátotta az ő Fiát” ebbe a világba.

„Sátán gyűlölte Krisztust a menyben azért a magas tiszttségéért, amelyet Istennél elfoglalt. Gyűlölete fokozódott, amikor ő maga levettetett a mennyből. Gyűlölte azt, aki elkötelezte magát a bűnös ember megváltására. Isten mégis megengedte, hogy Fia mint emberi gyengeségeknek alávetett, gyámoltalan csecsemő eljőjön-e világba, amelyet Sátán magáénak igényelt. Megengedte, hogy egyszerű emberként szembenézzen az élet veszélyeivel, amelyekkel minden ember találkozik, és hogy megvívja azt a harcot, amelyet az emberiség minden gyermekének meg kell vívnia, azzal a kockázattal, hogy elbukik, és örökre elvész.

A földi apa is aggódik fiáért. Amikor kisgyermeké szemébe néz, remegve gondol az élet veszedelmeire. Oltalmazni szeretné kincsét Sátán hatalmától, távol tartani a kísértéstől és a küzdelemtől. Isten pedig odaadta egyszerűen Fiát, egy még ádázabb küzdelem megvívására, egy még félelmetesebb kockázat vállalására, hogy az élet útját biztosítsa kicsinyeink számára. Ebben van a szeretet! Csodálkozzatok, egek, ámulj, Föld!” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Született néktek ma a megtartó c. fejj.)

Az a kifejezés, hogy Jézus „asszonytól lett”, idézet az ősevangéliumból (1Móz 3,15). Jézus születésének titkára utal. Jézus rendkívüli születése szükségszerű volt, hiszen nem apától és anyától származó új emberi személyiség jött a világra, hanem Isten Fia született meg csecsemőként, megőrizve isteni személyisége azonosságát és isteni erkölcsi természetét, felvéve ugyanakkor az emberi természetet a földi anya által.

Az a meghatározás, hogy Isten Fia a „törvény alatt lett” emberre, kettős jelentésű. Egyrészt arra utal, hogy Jézus Dávid családjában, a „törvény alatti” állapotban veszteglő zsidó nép tagjaként született meg (Mária dávidi származásának egyértelmű bizonyossága Lk 1,30–32). Másrészt arra utal, hogy Jézus az öröklés törvényének alávetetten született meg:

„Már az is határtalan leereszkedés lett volna Isten Fia részéről, ha azt az emberi természetet ölti magára, amelyet az édenben élő Ádám a bűnbeesés előtt birtokolt. Ám Jézus akkor vállalta az emberi természetet, amikor a bűn már négyezer éve gyöngítette azt. Ádám bármelyik leszármazottjához hasonlóan alávetette magát mindannak, amit az átöröklés hatalmas törvénye létrehozott. Hogy mi e törvény működésének a következménye, azt Jézus földi őseinek a történelme mutatja be. Ezzel az örökséggel jött földünkre, hogy osztozzon bánatunkban, kísértéseinkben, és hogy példát mutasson a büntelen életre.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Született néktek ma a megtartó c. fejj.)

Miért lett Isten Fia emberré? Erre a kérdésre a válasz: „hogya a törvény alatt levőket megváltta”. Mindennél világosabban tanúsodik ez a kijelentés arról, hogy a törvény alatti állapot nem vezethet üdvösséghez. Hiába igyekszik az ember önerejéből engedelmeskedni a törvénynek félelemmel és aggodalommal, ezen az úton nem tud alkalmassá válni az örök életre az újjáteremtett Földön, mivel szíve-lelke nem jut összhangra az isteni, erkölcsi igazsággal.

3 Hogyan váltja fel a kiskorúság, avagy a szolgaság állapotát a fiúság állapota?

- **„Mint hogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta Isten az ő Fiának Lelkét a szívetekbe, aki ezt kiáltja: Abba, Atya! Azért nem vagy többé szolgál, hanem fiú, ha pedig fiú, Istennek örököse is Krisztus által.”** (Gal 4,6–7)
-
-
-

Az arám „Abbá” bizalmas megszólítás, az a kifejezés, amellyel egy gyermek bizalommal szólítja meg apját. Csak a Szentlélek adhat bátorságot a szívünkben arra, hogy Istent így szólítsuk meg, mivelhogy meggyőző bennünket Isten ránk is vonatkozó szülői szeretetéről. Az Atya részéről a fiúvá fogadás jele az, hogy „kibocsátja az ő Fiának lelkét szívünkbe”. A Szentlélek, noha különálló személy, „Krisztus Lelkének” nevezetik. Egyrészt Ő gyámolította és támogatta Jézust földi életében, és segítette Őt győzelemhez, másrészt pedig a Szentlélek Krisztust képviseli és teszi jelenvalóvá lelkivilágunkban. Jézus így szól erről: „Amikor eljön amaz az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra... Ő engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz és megjelenti néktek... Min-

denre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja majd mindazokat, amelyeket mondtam néktek.” (Jn 16,13–14; 14,26)

A Szentlélek viszont szent, isteni személy, aki csak „kisepert házba”, azaz a bűntől megtisztított szívbe költözik. Ilyen szívhez pedig csak úgy juthatunk, ha engedünk a Szentlélek bűnfelismerésre és bűnbánatra készítetésének, majd pedig Krisztushoz folyamodunk mint aki helyettes áldozat értünk és egyben közbenjárónk. Általa bűnbocsánatot nyerünk, a bűnbocsánat túlradó szeretete pedig megtisztítja szívünket a bűnnel való megalkuvástól, és hálás odaadó szeretetre készítet Isten iránt.

Mit jelent az, hogy aki elnyeri a fiúságot „Isten örököse lesz Krisztus által”? Válaszoljunk erre a kérdésre az alábbi igék át gondolásával: Zsolt 2,7–8; Dn 7,13–14.27, vö. Jel 20,4; 21,7.

4 Milyen újabb hasonlatot alkalmaz az apostol az Ó- és az Újszövetség egymáshoz való viszonyulásának szemléltetésére?

- **„Mondjátok meg nékem, akik a törvény alatt akartok lenni: nem halljátok-é a törvényt? Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt, egyik a szolgától, és a másik a szabadostól. De a szolgától való test szerint született, a szabadostól való pedig az ígélet által. Ezek mást példáznak: mert azok az asszonyok a két szövetség...”** (Gal 4, 21–24)
-
-
-

Figyelembe kell venni azt az újszövetségi szóhasználatot, amely nemcsak a Tízparancsolatot és a Mózes által adott többi törvényt nevezi törvénynek, hanem az egész ószövetségi iratgyűjteményt is

(lásd pl. Jn 10,34, vö. Zsolt 82,6). Pál apostol Mózes 1. könyvére hivatkozik itt, ahol Ábrahám két fiáról, Izmáelről és Izsákról olvashatunk. A szolgától született Izmáel nem örökölhette Ábrahám után, csak a feleségétől, a szabad státuszú Sárától származó fia lehetett a kizárólagos örökös.

Ezzel a példabeszéddel arra utal az apostol, hogy akik ószövetségi viszonyban voltak és maradtak Istennel, vagyis csak szolgai módon, emberi erővel, kötelezettségből és félelemből próbáltak engedelmessé válni a törvénynek, azok nem lehetnek az örök élet és az új Föld örökösei. Azok lehetnek csak örökösök, akik szabadságban, belső egyetértésből, fiúi lelkülettel, szeretetből, Isten Lelke által töltik be a törvényt.

5 Mit kíván megértetni az apostol a Sínai-hegy, a mostani Jeruzsálem és a magasságos Jeruzsálem hasonlatával?

- **„Az egyik a Sínai-hegyről való, szolgaságra szülő, ez Hágár, mert Hágár a Sínai-hegy Arábiában, hasonlatos pedig a mostani Jeruzsálemhez, nevezetesen fiaival együtt szolgál. De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunknak anyja.”**
(Gal 4,24–26)
-
-
-

A Sínai-hegy Izráellel kötött átmeneti, előkészítő szövetséget szimbolizálja, amelynek a megkötése a Sínai-hegynél történt. Ennek a szövetségnek az volt a célja, mint előzőleg az apostol kifejtette, hogy bűnnel fertőzöttségükre és elveszettségükre döbbsen rá az izraelitákat, és sóvárgó vágyakozást ébresszen bennük a megígért Szabadító után, üdvösségre azonban nem vezethetett.

A „mostani Jeruzsálem” kifejezés nyilvánvalóan a Pál apostol korabeli Jeruzsálemre, az ott élő zsidóságra utal, akik elutasították a Megváltót, és megmaradtak a törvényhez való szolgálai viszonyulásban, a törvény alatti állapotban. A „magasságos Jeruzsálem” kifejezés viszont az igazi Jeruzsálemre, a mindenkori hívő népre utal, akik szabadságban, szabad választásukból, félelem nélkül, szeretetből a Szentlélek által szolgálnak Istennek, és tartják meg törvényét.

„A világ vallásai között az Ószövetség vallása az egyetlen, amely-nél azzal a sajátos jelenséggel találkozunk, hogy miközben isteni ki-nyilatkoztatásnak vallja magát, előre bejelenti saját átalakulását egy új, nálánál magasabb rendű vallásba... Ha a nép hűséget tanú-sított volna a Sínai szövetségben... nem fájdalmas eltávolodás kö-vetkeztében zárult volna le ez a szövetség, hanem a nép Istenhez való viszonyának békés átformálódásával ment volna át az egyik szövetség a másikba. A betű szövetsége forradalmi fordulat nélkül a Lélek szövetségévé alakult volna át, amiképpen a kiskorú gyermek nagykorúvá érik.” (A francia Bible Annotée, idézi A. F. Vaucher: *Az üdvös-ség története*, Spalding Alapítvány, 2006, 249. o.)

6 Milyen végkövetkeztetést von le Pál apostol az előző okfej-tése után?

- **„Mi pedig, atyámfiai, Izsák szerint, ígéretnek gyermekei va-gyunk. De valamint akkor a test szerint született üldözte a Lé-lek szerint valót, úgy most is. De mit mond az Írás? Űzd ki a szolgálót és az ő fiát, mert a szolgáló fia nem örököl a szabad nő fiával. Annakokáért, atyámfiai, nem vagyunk a szolgáló fi-ai, hanem a szabadoséi.”** (Gal 4,28–31)

.....

.....

.....

Az apostol előzőleg is kifejtette már, és most megismétli, hogy azok Ábrahám fiai, avagy Izsák fiai, akik hitszövetségben élnek Istennel, akik Isten ígéreteire építenek, nem pedig önmagukban bíznak. Szemléltető példaként utal arra, hogy amiképpen egykor Izmaél gúnyosan és ellenségesen viszonyult Izsákhhoz (1Móz 21,9), ugyanúgy üldözi most a törvényhez csak szolgálai módon viszonyuló zsidóság azokat a honfitársait, akik Istennek szabadságban, szeretetből engedelmeskedve Krisztust követik.

Az e heti adomány az Eleki Vendégház munkáját támogatja.

Mit jelent megállni az evangélium által elnyert szabadságban?

„A szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne kötelezzétek el ismét magatokat a szolgaság igájának... Mert ti szabadságra hívtatok, atyámfiai, csakhogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek, sőt szeretettel szolgáljatok egymásnak.” (Gal 5,1–13)

1 Megkísértheti-e az újjászületett hívőt a „törvény alatti” állapotba való visszaesés, azaz hogy ismét szolgál, nem pedig fiúi módon viszonyul Istenhez és az Ő törvényéhez?

- **„A szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne kötelezzétek el ismét magatokat a szolgaság igájának!” (Gal 5,1)**

„A szolgaság lelkét támasztjuk fel, ha a törvényeskető vallás szerint igyekszünk élni, ha a magunk erejéből törekszünk megtartani a törvény követelményeit. Csak amennyi-

ben az Ábrahám szövetsége alá jövünk, van reménységünk. Ez pedig a Krisztusban való hit által megvalósuló kegyelem szövetsége... Ábrahám is Jézusra tekintett, aki hitünk szerzője és bevégzője.” (Ellen G. White, *The Youth Instructor*, 1892. szeptember 22.)

„Elhagyhatunk több rossz szokást, ideiglenesen megszakíthatjuk kapcsolatunkat Sátánnal, de ha nincsen élő összeköttetésünk Krisztussal, azáltal, hogy magunkat neki percről percre átadjuk, akkor vereséget szenvedünk.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 323–324. o.)

„Az öt balga szűznek volt lámpása, ismerték az Írás igazságait, de nélkülözték Krisztus kegyelmét... Napról napra végezték a szertartások sorozatát, és külső kötelességeiket, de szolgálatuk élettelen volt... Erőfeszítéseikbe nem vegyítették a kegyelem olaját... Vallásuk megszáradt héj volt csupán, mag nélkül. Szigorúan ragaszkodtak a tantételek formaságaihoz, de keresztyén életük csak öncsalás volt, telve önigazultsággal.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1894. március 27.)

2 Hol találunk szemléltetéseket a Szentírásban a törvényhez való szolgai viszonyulást illetően?

- **„Ő pedig felelvén, mondta atyjának: Ímé ennyi esztendőől fogva szolgálok néked, és soha parancsolatodat át nem hágtam. Nekem soha nem adtál egy kecskefiat, hogy az én barátaimmal vígadjak, mikor pedig ez a te fiad megjött, aki paráználkával emésztette föl a te vagyonodat, levágattad néki a hízott tulkot.”** (Lk 15,29–30)
- **„Jöttek a tizenegy órásak, és fejenként tíz-tíz pénzt vettek. Jöttek azután az elsők, azt gondolták, hogy ők többet kapnak, de ők is tíz-tíz pénzt vettek fejenként. Amint pedig felvették,**

**zúgolódtak a házigazda ellen, mondván: Azok az utolsók egyetlen óráig munkálkodtak, és egyenlőkké tetted őket ve-
lünk, akik a napnak terhét és hőségét szenvedtük.”** (Mt 20,9–12)

„[Krisztus példázatában az idősebb testvér] azt hangoztatja, hogy élete atyja házában a viszonzatlan szolgálat körforgása, és ezt most szembeállítja a hazatérő fiú iránti megkülönböztetett bánásmóddal. Ezzel elárulja, hogy szolgálata inkább szolgálai, mint gyermeki. Amikor élvezhette volna atyja közelségét, inkább azon a hasznon járt az esze, amely elővigyázatos életéből fakad. Szavai arról árulkodnak, hogy ezért mondott le a bűn örömeiről. Ha pedig az Atya most kisebbik fiát is részesíti ajándékaiban, méltánytalan vele, az idősebbel...

Az idősebb fiú a Jézus korabeli megtérni nem akaró zsidókat, és minden kor farizeusait ábrázolja... Mivel nem követnek el látványos bűnöket, öngazultak... Isten családjában a fiú helyére tartottak igényt, de lelkükben béresek voltak. Nem szeretetből szolgáltak, hanem a jutalom reményében. Szemükben Isten szigorú gazda volt. Látták, hogy Krisztus felkínálja a vámszedőknek és bűnösöknek kegyelmi ajándékát ingyen – azt az ajándékot, amelyet a rabbik csak fárasztó munkával és vezekléssel próbáltak megszerezni – és megsértődtek.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A tékozló hazatalált c. fejj.)

„A szőlőmunkások béréről szóló példázatban bemutatott, zúgolódó munkások ilyen keresztényeket ábrázolnak: E példázat munkásai azokat ábrázolják, akik szolgálataikért előnyre tartanak igényt másokkal szemben. Dicsekedve fognak a munkához,

de önmegtagadás és önfeláldozás nélkül dolgoznak. Lehet, hogy egész életükben Krisztus szolgáinak mondták magukat. Talán jól viselik a nehézséget, nélkülözést és megpróbáltatást. Ezért nagy jutalomra formálnak jogot. Többet gondolnak a jutalomra, mint arra, hogy Krisztus szolgálói lehetnek. Véleményük szerint, munkálkodásuk és áldozataik miatt nagyobb elismerést érdemelnének, mint mások... Krisztus óva intette tanítványait..., hogy óvakodjanak ettől a büntől. Láta, hogy a gyülekezetre átokként nehezedik majd az önigazultság... Az emberek azt fogják gondolni, hogy tehetnek valamit a mennyei polgárság megszerzéséért. Azt képzelik, hogy az Úr akkor siet segítségükre, ha ők maguk már előreléptek. Ebből az következik, hogy saját maguknak nagy jelentőséget tulajdonítanak, Jézusnak pedig csak keveset. Sokan, akiknél némi előrelépés tapasztalható, felfuvalkodnak, és azt gondolják, hogy különbek, mint mások. Elvárják, hogy hízelegjenek nekik, és irigykednek, ha nem tulajdonítanak nekik nagy fontosságot. Ettől a veszélytől akarja Jézus megóvni tanítványait..." (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Jutalom c. fejt.)

3 Miről tesz bizonyosságot ezután Pál apostol a megtévesztett pogány-keresztényeknek?

- „Ímé, én, Pál mondom néktek, hogy ha körülmetélkedtek, Krisztus néktek semmit sem használ. Bizonyosságot teszek pedig ismét minden embernek, aki körülmetélkedik, hogy köteles az egész törvényt megtartani.” (Gal 5,2-3)

.....

.....

„A hamis tanítók számára a körülmetélkedés nem csupán egy vallási szertartást jelentett, hanem egy vallást jelképezett, amely a törvény iránti engedelmesség cselekedeteiben jelölte meg az üdvösséghez

vezető utat. A hamis tanítók mottója így hangzott: Ha nem metélkedtek körül, és nem tartjátok meg Mózes törvényét, nem üdvözülhettek (vö. Ap csel 15,1–5), vagyis azt tanították, hogy a Krisztusba vetett hit önmagában nem elegendő a megváltáshoz, ki kell egészíteni a körülmetéléssel és a törvénynek való engedelmességgel...” (John Stott: *Pál levele a galatákhoz*, Harmat Kiadó, Bp., 2002, 124. o.)

Az apostol arra mutat rá, hogy súlyos következetlenség egyes parancsolatokat illetően kötelezően elvárni a külsődleges engedelmességet, és ezzel egyidejűleg a hit általi megigazolást is vallani. Ha ugyanis úgy véljük, hogy legalábbis egyes parancsolatok megtartását követelő igényként, önerőből várja el Isten (például a szombatünneplést, a külső ékességek elhagyását, vagy a tizedadást), akkor ezt valamennyi parancsolatra ki kell terjesztenünk, ha következetesek vagyunk. Akkor viszont megtagadtuk ezzel a hit általi megigazolás evangéliumát.

A hitből való engedelmességre kell elvezetnünk és bátorítanunk az igazsághoz közeledőket, az új hívőket és a keresztyén családokban felnövekvő gyermekeket. Sajnos sok hívő családban nevelkedő gyermeket távolított el Krisztustól az, hogy követelő igénnyel várták el tőlük a parancsolatok megtartását, ahelyett, hogy a szülők szívbeli megtérésükért imádkoztak volna, és ezt igyekeztek volna munkálni bennük, a Szentlélek bölcsességét és tanácsát kérve.

4 Milyen igazságot mond ki az apostol ezután, amely az idők végéig érvényes?

- „Elszakadtatok Krisztustól, akik a törvény által akartok megigazolni, a kegyelemből kiestetek.” (Gal 5,4)

.....

.....

„Pál (...) a körülmetélkedés gyakorlásának súlyos következményére figyelmezteti a galatákat: Krisztus semmit sem használ nektek, el-

szakadtatok a Megváltótól, a kegyelemből pedig kiestetek... Arról van szó, hogy aki a körülmetélést szükségesnek tartja, az elveszíti Krisztust, aki a törvény által akar megigazulni, az kiesik a kegyelemből. A kettő együtt nem megy. Lehetetlen, hogy miután valaki elfogadta Krisztust – s ezzel beismeri, hogy önerőből nem tudja megváltani magát –, körülmetélkedjen, vagyis azt állítsa, hogy mégis képes rá. Választanunk kell a törvény vallása és a kegyelem vallása között... A megváltás egyedül Krisztusban lehetséges, egyedül kegyelemből, egyedül hit által.” (John Stott: *Pál levele a galatákhöz*, 124. o.)

„Sokan eltévesztik a helyes utat, mert azt gondolják, nekik kell a mennybe vezető létrán felfelé kapaszkodniuk, tenniük kell valamit, amivel kiérdemlik Isten kegyét. Javulni akarnak saját, elégtelen igyekezetükkel... Jézus ezt mondja: »Én vagyok az út, az igazság és az élet.« Ha a saját igyekezetünk árán akárcsak egyetlen fokkal is feljebb juthatnánk a létrán, akkor Krisztus szavai nem bizonyulnának igaznak.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1890. szeptember 4.)

„Sokan úgy érzik, nagy munkát kell végezniük önmagukért, mielőtt Krisztushoz járulhatnának szabadításért. Nehéznek lát-szik hinniük, megérteniük, hogy Krisztus tökéletes Üdvözítő, aki mindenképpen üdvözítheti azokat, akik általa járulnak Istenhez. Szem elől tévesztik azt a tényt, hogy Krisztus »az út, az igazság és az élet.«” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1880. február 5.)

5 Kizárólag milyen úton juthatunk üdvösségre?

- **„Mi a Lélek által, hitből várjuk az igazság reménységét. Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem ér semmit, sem a körülmetéletlenség, hanem a szeretet által munkálkodó hit.”** (Gal 5,5–6)

Az „igazság reménysege” az a reménység, hogy Krisztus igaz élete egyrészt kegyelemből nekünk tulajdoníttatik, másrészt részeseülünk benne a Szentlélek szívünkben végzett munkája által. A Szentlélek munkájának az az alfája és ómegája, hogy valódi szeretetet plántál a szívünkbe Isten és felebarátaink iránt: „Isten szeretete kitöltetett a szívünkbe a Szentlélek által, aki adatott nekünk.” (Rm 5,5) Ez a szeretet készlet azután igaz, tiszta indítékú tettekre.

„Az egyedüli út, amelyen a bűnös szentségre juthat, a hit útja. Hit által tárhatja Isten elé Krisztus érdemeit, az Úr pedig a bűnös javára számítja be Fia engedelmességét. Elfogadja Krisztus szentségét az ember hiányossága helyett... Úgy bánik vele, mintha megigazult volna, és úgy szereti, mint egyszülött Fiát. Ez a módja annak, ahogyan a hitet igazságnak, szentségnek számítja be. A bűnbocsánatban részesült lélek pedig kegyelemről kegyelemre, világosságról világosságra jut.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1890. szeptember 4.)

6 Miben áll a keresztény ember szabadsága, és milyen visszaéléstől kell óvakodni ezt illetően?

- **„Szabadságra hívatatok, atyámfiai, csakhogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek, sőt szeretettel szolgáljatok egymásnak.”** (Gal 5,13)
-
-
-

„Az ember engedelmesség nélkül nem váltható meg, de cselekedetei nem önmagából erednek. Krisztusnak kell munkálni benne az akarást és a véghezvitelt kegyelméből. Krisztus nemcsak szerzője hitünknek, hanem bevégzője is.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1890. október 7.)

„Ha Krisztus életszentségébe öltöztünk, nem vonz többé a bűn, mert Krisztus munkálkodik velünk, bennünk. Elkövethetünk hibákat, de gyűlölni fogjuk a bűnt, mert Isten Fiának szenvedéseit okozta.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1890. március 18.)

„Ha Krisztus él bennünk, akkor szívünket annyira lecsillapítja és fékezi az Isten és embertársaink iránti szeretet, hogy nem lesz többé helye ingerültségnek, hibáztatásnak, versengésnek. Ha Krisztus vallását a szívünkbe fogadtuk, akkor tökéletes győzelmet szerez számunkra az uralomra törő szenvedélyek felett.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 4. köt., 610. o.)

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

Mit jelent „Lélek szerint járni” a „test ellenében”?

*„Lélek szerint járjatok, és a test kívánságát véghez ne vigyétek.”
(Gal 5,16)*

1 Milyen rossz gyümölcsöket terem a megromlott emberi természet önmagában? Milyen segítségre van szükségünk, hogy „jó fa” váljunk belőlünk?

- „Lélek szerint járjatok, és a test kívánságát véghez ne vigyétek. Mert a test a lélek ellen törekszik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok. Ha azonban a Lélektől vezéreltetek, nem vagytok a törvény alatt. A test cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések, irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások, és ezekhez hasonlók: melyekről előre mondom néktek, amiképpen már ezelőtt is mondtam, hogy akik ilyeneket cselekszenek, Isten országának örökösei nem lesznek.” (Gal 5,16–21)
- „Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt; romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt.” (Mt 7,20, vö. Rm 7,18; 8,7–9)

A „test cselekedetei” kifejezés, ahogyan az eddigiekből is nyilvánvaló, nem azt jelenti, hogy csupán a tagjaink bűnösök, hiszen maga Jézus utalt rá, hogy „a szívből származnak a gonosz gondolatok”, amelyek azután tettekké válhatnak. Olyan mélyen megfertőződünk a bűn miatt, hogy „romlott fák” lettünk, és semmi jó nem lakik bennünk. Az igei felsorolásban „a test cselekedetei” között nem csupán botrányos bűnök szerepelnek, hanem ott találjuk a versengést és az irigységet is, amelyek „kegyes”, buzgó vallásosság mellett is uralhatják a lelkünket. Ebben az esetben nem a bennünk élő Krisztus, az Isten iránti szeretet irányítja tetteinket, hanem a saját önzésünk készletet még a jó cselekedetekre is.

Mi különbözteti meg a farizeusi, „törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen” vallásosságot a „Lélek szerint járó” keresztény életének gyümölcseitől? A különbség kívülről nem mindig nyilvánvaló, még önmagunkat is becsaphatjuk. De ha Isten jelenlétében vizsgáljuk indítékainkat, Lelke által felfedi az igazságot. Megláthatjuk önmagunkban a test cselekedeteit, a megromlott emberi természet megnyilvánulásait. Laodicea „igazsága” és Krisztus igazsága nem ugyanaz. A fehér ruha, amelyet ma is kínál nekünk, csak akkor lehet a miénk, ha maradéktalanul befogadjuk Őt, ha Isten Lelke lakik bennünk.

„Lehetetlen, hogy saját erőnkől kimenekülhessünk a bűn örvényéből. Szívünk hajlamai gonoszak, és ezen nem tudunk változtatni. »Ki adhat tisztát a tisztátalanból? Senki.« (Jób 14,4) »Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.« (Rm 8,7) A nevelésnek és képzésnek, az akaratfejlesztésnek és igyekezetnek megvan a jelentősége, de e tekintetben teljesen tehetetlen. Külsőleg kifogástalan magaviseletet eredményezhet ugyan, de a szívet átalakítani és a cselekvés titkos rugóit megtisztítani nem tudja. Előbb egy felsőbb hatalomnak kell a szívben működnie; felülről jövő új életre van szükség, mielőtt a bűnös ember a szentség állapo-

tába juthat. Ez a hatalom: Krisztus. Egyedül az Ő kegyelme képes a lélek holt erőit megeleveníteni, és Istenhez, szentséghez vezetni.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A bűnösnek Krisztusra van szüksége c. feje.)

2 Isten Lelkének befolyása által milyen jellemtulajdonságok fejlődnek ki és érlelődnek bennünk?

- **„De a Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.”** (Gal 5,22)
-
-
-

Az Ige szerint a Szentlélek munkálja életünkben azokat a gyümölcsöket, amelyek a krisztusi jellem ismertetőjelei. Ezekről részletesen szólt 2010/1. negyedévi tanulmányunk, most csak rövid áttekintésként gondoljuk át, miért csupán mennyei befolyással érhetők el ezek a jellemtulajdonságok.

Mindenekelőtt a legfőbb krisztusi jellemvonást említi az apostol a felsorolásában, mert Isten a szeretet, és törvényének lényege is ez: „Annakokáért a törvény betöltése a szeretet.” (Rm 13,10)

Amikor Isten Igéje szeretetről beszél, akkor tudnunk kell, hogy ez nem azonos az emberi világban tapasztalt és gyakorolt szeretettel, amelyet érzelmek vagy különféle érdekek irányítanak. A görög *agapé* szóval fejezi ki a Biblia az Istentől származó, viszonzástól független, önzetlen és önfeláldozó szeretetet. A szeretet himnuszában Pál apostol utal arra, hogy az önző ember is képes bizonyos áldozatokra, jótettekre, mégis hiányozhat szívéből az isteni szeretet. Tehát mindenekelőtt azt kell megértenünk és megismernünk, milyen is az Isten szeretete. Isten nem válogat: kivétel nélkül minden-

kit szeret. Teljesen együtt érez minden emberrel, ad és szolgál szüntelenül, a szükségletek szerint. Nincs határa a szeretetének: kész a legnagyobb áldozatot meghozni minden teremtményéért, az ellenségeiért, a gonoszokért is.

Amikor megismerjük Isten szeretetét, és szembesülünk saját önzésünkkel, óriási szakadékot láthatunk a kettő között. Sokan megállnak itt, és azt mondják: egyedül csak Isten képes ilyen szeretetre, de mi emberek vagyunk. Megtesszük, ami tőlünk telik, adunk, akinek tudunk, igyekszünk minél több emberen segíteni, de többre nem vagyunk képesek. Ám ha megelégszünk ennyivel, akkor hiába fáradunk és hozunk áldozatokat: ez a szeretet nem tesz bennünket Isten gyermekeivé, és nem tesz alkalmassá az üdvösségre. Többre, a teljességre kell törekednünk: Krisztus befogadásával, a Szentlélek munkájának naponkénti igénylésével az Ő szeretete költözhet a szívünkbe, és képesíthet bennünket az önzetlen szolgálatra.

„Isten gyermekei azok, akik részesei az isteni természetnek. Nem a magas állás, nem a születés vagy nemzetiség, sem a vallási kiváltságok nem tesznek bennünket az isteni család tagjaivá, hanem egyedül a szeretet – olyan szeretet, amely minden embert átölel. Egyedül Isten Lelke ad a gyűlöletért cserébe szeretetet. A hálátlanokkal és gonoszokkal szemben tanúsított barátságos magatartás, a jóindulat azokkal szemben, akiktől semmit sem várhatunk, ismertetőjele a mennyei királyi családhoz való tartozásnak. Ez a leghatározottabb bizonyíték, amellyel a Magasságos gyermekei igazolják küldetésüket.” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről*, Szeressétek ellenségeiteket c. fej.)

„Az igazi szeretet, amely a mennyben született, nem önző és nem állhatatlan. Nem emberi elismerés függvénye. Aki elfogadja Isten kegyelmét, annak a szívében túlrad a szeretet Isten iránt és azok iránt, akikért Krisztus meghalt. Nem harcol az elismerésért. Nem azért szeret, mert őt szeretik és a kedvé-

ben járnak. Nem azért szeret másokat, mert elismerik érdemeit, hanem azért, mert Krisztus megváltottai.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A kovász c. fejj.)

Isten szeretetének megismerése és közvetítése részesít bennünket abban az örömben is, amely szintén a Lélek gyümölcse:

„Vannak, akik úgy gondolják, hogy a vidámság ellentmond a keresztyén jellem méltóságának, azonban ez tévedés. A menny maga az öröm. Ha összegyűjtjük lelkünkben a menny örömét, és amennyire lehetséges, kifejezzük azt szavainkkal és magatartásunkkal, ez kedvesebb mennyei Atyánk előtt, mint ha komorak és szomorúak volnánk. A Jézusnak végzett szívélyes, készséges szolgálat napfényes vallást eredményez. Azok, akik közvetlen közlőről követték Jézust, nem voltak komorak. Krisztusban örök világosság, béke és öröm van.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Öröm c. fejj.)

Az Isten iránti engedetlenség, a bűn következménye a félelem, aggodalom, harag, irigység is, pedig mindenki vágyik a békére, nyugalomra. Jézus az Istennel való megbékélés maradandó áldását ígéri: „Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, amint a világ adja. Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (Jn 14,27)

„Sok embernek nincs sem békéje, sem nyugalma. Sokan állandó izgalomban élnek, s engedik, hogy az indulat és a szenvedély uralja szívüket. Nem tudják, mit jelent békét és nyugalmat találni Krisztusban. Olyanok, mint a kormány vagy horgony nélküli hajó, melyet ide-oda hány a szél. De azok, akiknek elméjét a Szentlélek irányítja, alázatosan és szelíden járnak, mert Krisztus seregében dolgoznak, aki tökéletes békét ad nekik. Akiket viszont nem a Szentlélek irányít, olyanok, mint a háborgó tenger.” (Ellen G. White: *„A Szentlélek eljö reátok”*, 73. o.)

Isten Lelke abban is segítségünkre van, hogy a tőle nyert szeretetet a helyzetekhez, szükségletekhez mértén gyakorolni tudjuk, amint a következő néhány „gyümölcsben” ez kifejeződik: szíveség, jóság, hűség, szelidség, mértékletesség, önuralom. Jézus arra készítette hallgatóit, hogy vizsgáljanak meg mindenkit, aki Isten nevében jön hozzájuk, mert „gyümölcsseikről ismeritek meg őket”. Vajon a mi életünk gyümölcsei miről tanúskodnak?

„Arra kell nevelnünk szívünket, hogy legyen könnyörületes, kedves, szelíd, telve megbocsátással és együttérzéssel... Az Úr Lelke megnyugszik rajtad, míg dicsőségről dicsőségre átváltozol, jellemed átalakul, egyre több erőt kapsz, s egyre jobban és jobban tükröződ vissza Jézus drága képmását. Nekünk, keresztényeknek nem szabad keményszívűnek és megközelíthetetlennek lennünk. Magatartásunknak Krisztust kell tükröznie, jellemünknek pedig a mennyei kegyelem szépségét kell magán viselnie. Isten jelenlétének kell velünk lakoznia, s bárhol vagyunk, árásszunk fényt a világra! A körülötted élőknél fel kell ismerniük, hogy a menny léggömbje leng körül téged.” (Ellen G. White: „A Szentlélek eljő reátok”, Gyümölcstermés a Lélek által c. fejelet)

3 Miért van olyan nagy jelentősége ezeknek a jellemvonásoknak az örök sorsunk szempontjából? A mennyei ítéletben milyen szerepe van a cselekedeteinknek?

- **„Az ilyenek ellen nincs törvény.”** (Gal 5,23)
- **„Nincsen azért immár semmi kárhozzátásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, akik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint.”** (Rm 8,1)

Cselekedeteink, jellemvonásaink tükrözik azt, hogy életünket ki irányítja. Átadtuk-e valóban Isten Lelkének a vezetést gondolataink, indítékaink felett is, vagy pedig test szerint járunk, és önző emberi természetünk ural bennünket? Ez nem egyszeri döntés következménye csupán, hanem folyamatos átadás és a mennyel való állandó kapcsolat eredménye. A „Krisztusban maradás”, „Lélek szerint járás” lehet üdvösségünk bizonyosságának egyedüli alapja. Hitvallásunk csak akkor válik hitelessé emberek előtt, de a menny előtt is, ha életünk megtermi a „megtéréshez illő gyümölcsöket”, láthatóvá téve a Lélek megfoghatatlan munkáját.

4 Milyen küzdelmet igényel részünkről, hogy teljesen átadjuk és alárendeljük magunkat Isten akaratának?

- **„Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt.”** (Gal 5,24, vö. Mt 5,29–30; Kol 3,5)

.....
.....
.....

Mivel önző énünket kell megtagadni, hogy Krisztus élhessen bennünk, ez fájdalmas küzdelemmel jár. Jézus a kéz és láb levágásához, a szem kivájásához hasonlította azt a döntést, amikor lemondunk saját vágyainkról azért, hogy neki élhessünk.

„Áldozathozatalt követel, ha Istennek adjuk át magunkat. Ez azonban csupán alantasabb dolgaink feláldozása a magaszosabbért, a testi feláldozása a lelkiért, a mulandó feláldozása az örökkévalóért. Istennek nem szándéka, hogy megsemmisítse akaratunkat, hiszen szándékát csakis az akarat segítségével tudjuk megvalósítani. Neki kell átadnunk az akara-

tunkat, hogy azután visszakapjuk, de már megtisztítva, finomítva, és a szeretet által úgy Istenhez kötve, hogy az Úr rajtunk keresztül áramoltathassa a szeretet és az erő hatalmas árait. Bármilyen keserűnek és fájdalmasnak tűnik is ez az átadás a makacs, konok szív előtt, mégis áldás lesz számára: »Jobb tenéked.« (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, A törvény szelleme c. fej.)

5 Mit jelent mindennapi életünkben a Szentlélek vezetése, hogyan lehet Istennel járni?

- „Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járjunk.” (Gal 5,25)

.....
.....
.....

A fizikai és lelki élet is Isten Lelkétől származik. Nem ellentmondásos az, ha mégis tőle függetlenül akarunk dönteni valamiben, és tenni a dolgainkat? Mennyire fontos számunkra, hogy vele közönségben, általa éljünk, naponta átadva neki az irányítást?

„Járjunk alázattal Isten előtt, hogy különleges szemgyógyító irt vehessünk tőle azért, hogy meg tudjuk különböztetni Isten Szentlelkének munkáját attól a lélektől, amely fanatizmust és vad féltelenséget gerjeszt. »Azért az ő gyümölcsseikről ismeritek meg őket.« (Mt 7,20) Akik valóban Krisztust szemlélik, az Úr Lelke által el fognak változni az Ő hasonlatosságára, és teljes férfiúságra jutnak Jézus Krisztusban. Isten Szentlelke szeretettel és tisztasággal tölti majd meg szívüket. Jellemük csiszolódní fog.» (Ellen G. White: *Szemelvények...*, 1. köt., Az új tapasztalat védelmezése c. fej.)

6 Mire kell a legfőképpen ügyelnünk, hogy Istennel fenntartott közösségünk meg ne szakadjon? Miért olyan veszélyes az a lelkület, amelyről Pál ír?

- **„Ne legyünk hiú dicsőségkivánók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők!”** (Gal 5,26)
-
-
-

Milyen sokszor úrrá lesz rajtunk ez a lelkület, és nem is rettenünk meg tőle eléggé! Pedig éppen ebben volt Sátán lázadásának a gyökere, és ma is a viszály, békétlenség, egymás elleni harc legfőbb okozója. Ami pedig még veszélyesebb számunkra, hogy elűzzük lelkünkéből Isten Lelkét, megszomorítva Őt, magunkat pedig megfosztjuk jelenlétének áldásaitól.

„Sátán ujjong, ha Isten gyermekeit – különösen a felelős tisztséget betöltőket – ráveheti, hogy a Teremtőnek járó dicsőséget maguknak tulajdonítsák. Ekkor győzött felettük. Ez a legsikeresebb módszere az emberek romlásba döntésére.

Ő maga is így bukott el. Isten azért adott Igéjében annyi példát, amelyek bemutatják az önfelmagasztalás veszélyeit, hogy őrködjünk a gonosz csalásaival szemben. Nincs a természetünknek olyan ösztöne, olyan szellemi adottságunk vagy szívbeli indítékunk, amelynek ne kellene percről percre Isten Lelkének ellenőrzése alatt állnia. Nincs Istennek olyan áldása vagy az emberre mért próbája, amelyet Sátán ne akarna és ne tudna felhasználni a lélek megkísértésére és elvesztésére, ha a legkisebb alkalmat szolgáltatjuk is. Ezért bármilyen nagy világosságunk legyen, bármilyen mértékben részesüljünk Isten kegyelmében és áldásában, járjunk

mindenkor alázatosan az Úr előtt, és kérjük hittel, hogy irányítsa gondolatainkat és uralkodjék indulatainkon!”
(Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A sziklából víz fakad c. fej.)

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

- Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál megjelentetett kiadványok és a kiadó működési költségeihez.

Hogyan töri le az emberek közötti korlátokat a Krisztusba vetett hit?

*„Egymás terhét hordozzátok, úgy töltsétek be
Krisztus törvényét!” (Gal 6,2)*

1 Miért és hogyan szűnnek meg az embereket elválasztó korlátok, előítéletek, megkülönböztetések, ha Krisztusban vagyunk?

- „Mindnyájan Isten fiai vagytok, a Krisztus Jézusban való hit által. Mert akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöttétek fel. Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.” (Gal 3,26–28)
- „Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem ér semmit, sem a körülmetéletlenség, hanem a szeretet által munkálkodó hit.” (Gal 6,15)

.....

.....

Aki Krisztusban van, Őt „öltözte fel”, tehát nem a származás, rang vagy műveltség adja egy keresztyén ember értékét. Az apostolok korában még erősen álltak azok a válaszfalak, amelyeket a zsidó nép húzott maga köré, megkülönböztetve és minősítve a po-

gányokat, félreértelmezve a „választott nép” fogalmát. Ez a felfogás még a megtért zsidók esetében is sok problémát és nézeteltérést okozott, miután pogányok sokasága fogadta el Krisztust. Emlékezzünk arra, hogy Péter apostol szemléletét milyen módon formálta át az Úr, amikor Kornélius százados magához hívatta. Óriási szakadék volt a szabad emberek és a rabszolgák között is, sokan úgy gondolták, nem is emberi lények. Így amikor egyre szaporodott a megtért szolgák száma, a keresztény közösségnek meg kellett tanulnia őket is testvérként kezelni. Napjainkban talán nem ilyen fajta megkülönböztetések vannak az emberek között, de az előítélet nagyon sokszor megjelenik mégis, akár származás, társadalmi helyzet, külső megjelenés, és még sok minden közrejátszhat ebben. Aki őszintén megtért, bárhonnan jött is, arra nézve igaz Pál apostol kijelentése: „mindnyájan Isten fiai vagytok”.

A megváltásnak csak egyetlen útja létezik, és Krisztust elfogadva, Őt felöltözve mindenki végighaladhat ezen az úton, tekintet nélkül nemi vagy etnikai hovatartozására, társadalmi státuszára vagy képzettségére, mert Isten hit által mindenkit személyre szabottan tud vezetni. A keresztény ember legfontosabb ismertetőjele „a szeretet által munkálkodó hit”, a többi: a származás, társadalmi státusz, hagyományokhoz ragaszkodás „nem ér semmit”.

2 Hogyan segíthetünk egymásnak a bűn felismerésében és elhagyásában? Mire kell ügyelnünk, amikor a testvérünket „útbaigazítjuk”?

- **„Atyámfiai, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek, igazítsátok útba az olyant szelídség lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is.”** (Gal 6,1, vö. Mt 18,15; 3Móz 19,17–18)

Ha Krisztusban mindnyájan egyek vagyunk, akkor nem csupán azt jelenti, hogy megszűnnek az előítéletek és megkülönböztetések, hanem felébred az egymás iránti felelősség is.

Pál apostol kifejezése: *előfogja* (jelentése még: *utoléri, rajtakapja*) *a bűn*, arra is utal, hogy a bűnös emberre úgy tekintünk mint áldozatra. Bár mindenki felelős a tetteiért, de nem feltétlenül azonosul a bűnnel, amely őt legyőzte.

Az útbagazításként fordított kifejezés is jelentőségteljes, mert a görögben eredetileg orvosi szakkifejezés szerepel: „kificamodott tagot, testrészt helyretenni”. Így érthető, hogy Pál a legkíméletesebb bánásmódra int, amikor a bűn áldozatául esett, lelkileg beteg ember kezeléséről ír. Át kell gondolnunk, hogy a gyógyítás, a helyreállítás, a testvérünk megnyerése-e a célunk, vagy az, hogy még nagyobb fájdalmat okozzunk neki.

„Addig nem tudtok áldásos hatást gyakorolni másokra, amíg tulajdon szíveteket meg nem aláztátok, meg nem tisztítottátok, és Krisztus kegyelme által szelíddé nem tettétek. Míg csak azt nem érzed, hogy le tudsz mondani a tekintélyedről, sőt az életedről azért, hogy megmentsd tévelygő testvéredet, addig nem vetted ki szemedből a gerendát, és nem vagy alkalmas segítség senki számára.

Gáncsoskodással, szemrehányással még senkit sem térítették vissza a helytelen útról – viszont sokakat elűztek már így Krisztustól.

A gyengéd lelkület, a szeretetteljes, megnyerő viselkedés megmentheti a tévelygőt, és bűnök sokaságát fedezheti el. Ha Krisztus jelleme nyilatkozik meg benned, ez átalakító erővel érinti majd környezetet. Krisztus legyen észlelhető benned naponta, Ő majd kinyilatkoztatja Igéjének teremtő erejét – azt a gyengéd, kérlelő, mégis csodálatosan áldásos hatást, hogy Urunk és Istenünk szépséges képmására teremtsé újjá mások lelkét.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Gáncsoskodás helyett mutass jó példát! c. fejj.)

3 Mit nevez Pál apostol Krisztus törvényének? Milyen kiapadhatatlan forrásból meríthetünk, és hogyan adhatjuk tovább ezt a szeretetet?

- **„Egymás terhét hordozzátok, úgy töltsétek be Krisztus törvényét.”** (Gal 6,2)
 - **„Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást! Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”** (Jn 13,34–35)
 - **„A szeretet soha el nem fogy.”** (1Kor 13,8)
-
-
-

Krisztus törvénye az általa gyakorolt szeretet, amelyet csak tőle tanulhatunk meg. Mivel a forrása örökkévaló és végtelen, ezért nem fogyhat el, és nem hülhet ki. Ha mégis ezt tapasztaljuk, akkor vissza kell térnünk az élet és szeretet forrásához, és nem másoktól várni azt, hogy töltsék be szeretetigényünket.

Egymás terhének hordozása az együtt érző, gondoskodó szeretet megnyilvánulása. Sokszor annyira lekötnek bennünket a saját gondjaink, hogy eltávolodunk egymástól, sokszor nem is ismerjük a másik nehézségeit. Az is visszatart minket a testvéreinkkel való gondos törődéstől, hogy pluszterhernek érezzük a sajátunk mellett, s úgy gondoljuk, ehhez nem lenne elég erőnk. Pedig számunkra is áldás és öröm lehetne mások bátorítása és erősítése. Biztosan volt már részünk ilyen tapasztalatban, amikor a saját gondjaink eltörpültek, aggodalmaink megszűntek, miközben valakit vigasztalni próbáltunk. Ha megtanuljuk átadni a terheinket Krisztusnak, akkor nem fogunk összeroppanni sem a saját magunk, sem mások nehézségeinek súlya alatt.

„Önző étellel nem lehet Isten ügyét szolgálni. Isten ügye az elnyomottak és szegények ügye. Krisztus állítólagos követőinek szívéből hiányzik Krisztus együttérző szeretete. Jobban kellene szeretnünk azokat, akikben Krisztus olyan nagy értéket látott, hogy az életét adta üdvösségükért... A keresztyén ember jelleme akkor jut el a tökéletességre, amikor benső énje állandóan arra készíti, hogy másokon segítsen; amikor a menny napfénye tölti be szívét, s ez arcáról is sugárzik. Nem juthatunk közösségre Istennel, ha nem ápoljuk a kapcsolatot embertársainkkal, mert benne, aki a világegyetem ura, együtt van mind az isteni, mind az emberi. Ha közösségre lépünk Krisztussal, a szeretet láncának arany láncszemei egybekapcsolnak embertársainkkal; akkor krisztusi szánalmat és könyörületet tanúsítunk; akkor nem várjuk meg, amíg a szegényeket és nyomorultakat elénk hozzák; akkor nem kell a mások fájdalma miatti szánakozást kicsikarni belőlünk, mert olyan természetességgel fogunk szolgálni a nélkülözőknek és szenvedőknek, mint ahogy Krisztus »széjjeljárt, jót tévén« (Ap csel 10,38). Ahol szeretet és együttérzés ébred, ahol valaki a másik ember felé fordul, hogy felemelje, ott Isten Lelke munkálkodik.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Ki az én felebarátom? c. fejezet)

4 Milyen tömör kijelentéssel foglalja össze Pál az önhittség ellentmondásosságát és veszélyeit? Szükséges-e az önvizsgálat, és milyen módon? Hogyan óv az Ige attól, hogy másokhoz mérjük magunkat?

- „Ha valaki azt véli, hogy ő valami, holott semmi, önmagát csalja meg. Minden ember pedig a maga cselekedetét vizsgálja meg, és akkor csakis önmagára nézve lesz dicsekedése, és nem másra nézve.” (Gal 6,3–4)
- „Kísértések meg [tegyétek próbára] magatokat, hogy a hitben vagytok-e? Magatokat próbáljátok meg! Avagy nem

ismeritek-é magatokat, hogy a Jézus Krisztus bennetek van? Kivéve, ha méltatlanok vagytok.” (2Kor 13,5)

- **„Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam, semmire nincs szükségem – és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, nyavalyás, szegény, vak és mezítelen.” (Jel 3,17)**
-
-
-

„Semmi sem sérti úgy Istent, és semmi sem veszélyezteti annyira az ember lelki életét, mint a gőg és az önelégültség. A bűnök között ez a legreménytelenebb, a legnehezebben gyógyítható. Péter bukása nem egy pillanat alatt, hanem fokozatosan történt. Nagyon magabiztos volt. Azt gondolta, hogy megmentett ember. Lépésről lépésre süllyedt, míg nem képes lett arra, hogy megtagadja Mesterét. Nem bízhatunk önmagunkban! Amíg e földön élünk, nem érezhetjük magunkat biztonságban a kísértésekkel szemben. A Megváltót elfogadó, őszintén megtért hívőkben se keltsük azt az érzést, hogy most már biztosan üdvözülnek. Ez tévútra vezet. Mindenkit bizakodásra és hitre kell biztatnunk – de ha át is adjuk magunkat Krisztusnak, és ha tudjuk is, hogy elfogad, akkor sem vagyunk mentesek a kísértésektől. Isten Igéje kijelenti: »Megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak sokan.« (Dn 12,10) Csak az kapja meg az élet koronáját, aki a próbát kiállja (Jak 1,12). Csak akkor vagyunk biztonságban, ha sohasem önmagunkban, hanem állandóan Krisztusban bízunk. Péter az önelégültsége miatt bukott el, és alázatos bűnbánata nyomán állt újra talpra. Történetéből minden bűnbánó bűnös bátoritást meríthet... Énünket nemcsak keresztyén életünk kezdetén kell megtagadnunk. A menny felé tett minden lépésünkör újra és újra meg kell ezt tennünk. Minden jó cselekedetünk rajtunk

kívül álló erő függvénye, ezért állandóan Isten felé kell fordítanunk a szívünket, mélységes, töredelmes bűnbánattal és alázattal. Csak akkor lehetünk biztonságban, ha énünket megtagadjuk, és Krisztusra támaszkodunk. Minél közelebb jutunk Jézushoz, és minél jobban meglátjuk jellemének tisztaságát, annál inkább érezzük a bűn mérhetetlen rütségét, és annál kevésbé dicsőítjük önmagunkat. Azok, akiket a menny szentnek ismer el, soha nem hivalkodnak jóságukkal.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A farizeus és a vámszedő imája c. fej.)

Hajlamosak vagyunk arra, hogy mások hibáit könnyebben észrevegyük, mint a sajátunkat, és sokszor még ki is fejezzük, mennyivel különbnek érezzük magunkat. Gondoljuk csak meg, hányszor fordult meg a fejünkben, vagy mondtuk is talán: „Én ezt nem tettem volna meg senkivel”, vagy: „Soha nem tudnék így beszélni a családtagjaimmal”, „Ilyenre még gondolni sem tudnék” – pedig ez mind azt jelenti, hogy jobbnak, különbnek tartjuk magunkat a másiknál. Pál apostol azt tanácsolja, hogy mindenki a saját cselekedeteit vizsgálja meg, magát tegye próbára, de ne úgy, hogy a másik emberhez képest milyen. A farizeus is azért volt megelégedve önmagával, mert ő „nem olyan, mint egyebek, vagy ez a vámszedő is”. Ha a nekünk adott lehetőségek, világosság, áldások ismeretében, Isten színe előtt vizsgáljuk magunkat, ez nagyobb odaszánást, komolyabb imaéletet eredményezhet az életünkben. A következő néhány sort Ellen White a saját fiának írta, és az ilyen önvizsgálatra nekünk is szükségünk van:

„Újra lezárul életednek egy éve. Hogyan tekintesz vissza rá? Tettél-e előrehaladást az isteni életben? Növekedtél-e lélekben? Megfeszítetted-e énedet, vonzalmaival és kívánságaival együtt? Növekszik-e érdeklődésed Isten Igéjének tanulmányozása iránt? Értél-e el győzelmeket saját érzelmeid és makacsságod fölött? Milyen jelentés készült életednek erről az évről, amely most letűnik, és soha többé nem fog visszatérni?” (Bizonyosságtételek, II. köt., 261. o.)

5 Hogyan jelennek meg a hívő ember életében a vetés és aratás törvényszerűségei?

- **„Ne tévelyegjeteK, Isten nem csúfoltatik meg; mert amit vet az ember, azt aratja is. Mert aki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet; aki pedig vet a léleknek, a lélekből arat örök életet.” (Gal 6,7–8)**
-
-
-

Isten Igéje arra figyelmeztet, hogy a romlás, a bűn útjára nagyon könnyű rálépni, nem kerül semmi erőfeszítésbe az, ha valaki „vet a testének”. Csak engednie kell megromlott természetének, vágyainak, szabadjára engedni indulatainak, és sajnos a vetés növekedni fog, s előbb-utóbb beérik. Azért olyan könnyelmű sok keresztény is a kívánságok, gondolatok, indulatok megítélésében, mert a gyümölcs nem azonnal mutatkozik. Az aratás azonban egyszer csak bekövetkezik, legtöbbször földi életünkben is tapasztalhatjuk rossz döntéseink következményeit, még akkor is, ha megbántuk bűneinket, és bocsánatot nyertünk.

„Minden mag a maga fajtája szerint hoz termést. Így van ez dédelgetett jellemvonásainkkal is. Az önzés, önmagunk szeretete, a túlzott önérzet, az önző vágyaink hajszolása mindmind újratermeli önmagát, aminek vége az összetört élet és a romlás. »Mert aki vet az Ő testének, a testből arat veszedelmet; aki pedig vet a léleknek, a lélekből arat örök életet.« (Gal 6,8) A szeretet, a részvét és a jóság áldott gyümölcsöt terem, ami romolhatatlan.” (Ellen G. White: *Gyermeknevelés*, Legfőbb feladat a jellemépítés c. feje.)

Mindaz, ami lelki, hitbeli növekedésünket szolgálja, jó vetés. Az Ige kutatása, lelkileg építő olvasmányok, Istennel szerzett tapasztalatok megosztása egymással – mind segítségünkre van abban, hogy hitünk erősödjön. Az Istennel töltött csendességre időt kell szánnunk, mert így valósulhat meg, hogy minden tevékenységünk szolgálattá válhat, azaz olyan vetéssé, amely mások életére is jó befolyással van.

6 Hogyan fejeződjön ki az egymással való törődés elsősorban hívő testvéreinkkel szemben, de minden ember iránt is?

- **„A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk. Annakokáért míg időnk van, cselekedjünk jót mindenkivel, kiváltképpen pedig a mi hitünk cselédeivel.”** (Gal 6,9–10)
- **Vö. 2Kor 9,6–10**

.....

.....

.....

Ha mások testi-lelki szükségleteiről gondoskodunk, olyan folyamatot indítunk el, amely sokszoros áldássá válhat. Jézus a legkisebb, áldozatot sem igénylő figyelmességről is megjegyezte, hogy „el nem veszíti jutalmát”. A legjelentéktelenebbnek tűnő dolog is messzemenő következményekkel járhat – akár emberek üdvössége is múlhat rajta. Egy szíriai fővezérnél szolgáló kis rabszolgálynak hűséges szolgálata s uráért aggódó lelkülete, és az a néhány szó, amit úrnőjének mondott, nemcsak egy ember életét mentette meg, hanem hitre vezette őt és családját, sőt befolyása által még sokan megismerhették az igaz Istent. Keressünk az Igében hasonló eseteket, amelyek azt tanúsítják, hogy egy kicsinek

tűnő szolgálat messzemenő következményekkel járt! Gondoljuk át saját életünk tapasztalatait is ilyen szempontból, és osszuk meg egymással is, bátorításul!

„Minden vizek mellett vetni annyit jelent, mint Isten ajándékait folyamatosan továbbítani. Azt jelenti, hogy adjunk mindenütt, ahol Isten ügye és az emberiség nyomora a segítségünket igényli. Ezzel nem leszünk szegényebbek. »Aki bőven vet, bőven is arat.« A magvető úgy sokszorozza meg a magot, hogy megválnak tőle – ez azokra is vonatkozik, akik hűségesen osztogatják Isten ajándékait. Miközben adnak, áldásokban gazdagodnak. Isten annyit ígért nekik, ami elég ahhoz, hogy állandóan adhassanak. »Adjatok, néktek is adatik; jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, szinig teltet adnak a ti öletekbe.« (Lk 6,38)

A vetés és aratás még másra is tanít. Amikor Isten földi áldásait adjuk tovább, szeretetünk és együttérzésünk Isten iránti hálára és köszönetre indítja a megajándékozottat. A szív talaja alkalmassá válik a lelki igazság magvainak befogadására. Aki pedig magot ad a magvetőnek, ki is csiráztatja a magot, hogy gyümölcsöt teremjen az örök életre.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A magvetés egyéb tanulságai c. fej.)

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

*– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

„Isten Izráele”

– az Isten népéhez tartozás jelei

*„Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés,
sem a körülmetéletlenség nem használ semmit,
hanem az új teremtés.” (Gal 6,15)*

1 Miért tér vissza újra levele befejező soraiban Pál a hamis tanítók zavarkeltésére? Hogyan leplezi le indítékaikat?

- **„Akik testre szépek szeretnének lenni, azok kényszerítenek titeket a körülmetélkedésre, csak azért, hogy Krisztus keresztjéért ne üldöztessenek.” (Gal 6,12)**
-
-
-

Ezek szerint a zsidó keresztények közül többen azért is ragaszkodtak a hagyományok és az ószövetségi szertartási törvények megtartásához, mert így kevésbé voltak kiteve zsidó honfitársaik üldöztetésének. Nehezebb volt üldözőbe venni egy hagyománytisztelő zsidó-keresztényt, mint aki nyíltan vallotta meggyőződését, és nem követte a hite szerint már érvényét veszített ceremóniákat. A vakbuzgó zsidó vezetők vádjait azzal is enyhíteni igyekeztek, hogy a pogányokból megtértek számára is mintegy kötelezővé

tették az ószövetségi előírások megtartását. Többen félelemből, és nem meggyőződésből követték ezeket a hamis tanítókat. Ez a valódi megtérés hiányát jelezte, mert akik valóban megértették és elfogadták a Megváltó érték vállalt áldozatát, azok nem féltek az üldözésektől, sőt előjognak tartották, hogy a „Krisztus keresztiért üldöztessenek”. Gondoljuk át mi is, hogy milyen indítékok, hatások állnak a hitbéli állásfoglalásunk és gyakorlatunk hátterében!

2 Hogyan mutatnak rá a következő igék arra, hogy a külsőségek megtartása nagyon távol van még a törvény igazi betöltésétől?

- „Maguk a körülmetélkedettek sem tartják meg a törvényt, hanem azért akarják, hogy ti körülmetélkedjétek, hogy a testeikkel dicsekedjenek.” (Gal 6,13)
- „Jaj néktek, képmutató írástudók és farizeusok! mert megdézsmáljátok a mentát, a kaprot és a köményt, és elhagyjátok, amik nehezebbek a törvényben, az ítéletet, az irgalmas-ságot és a hűséget, pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni. (...) Jaj néktek, képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlatosak vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépeknek tetszenek, belől pedig holtaknak csontjaival és minden undoksággal rakvák. Éppen így ti is, kívülről igazaknak látszotok ugyan az emberek előtt, de belül rakva vagytok képmutatással és törvénytelen-séggel.” (Mt 23,23.27–28)

.....

.....

.....

.....

.....

A megtévesztett emberek védelmében Jézus is többször leleplezte a zsidó vezetők képmutató magatartását. A külsőségek túlhangsúlyozása általában a lelki élet és az Istennel való kapcsolat hiányára utal. Könnyebb megtenni a látható dolgokat, mint az önzést legyőzve engedelmeskedni Isten szeretettörvényének. Nagy kísértés a mai kereszténység számára is a formai vallásosság, a „lélekben és igazságban” való istentisztelet helyett.

„Jézus azt tanítja, hogy a törvény betűihez ragaszkodó vallás gyakorlása nem elegendő ahhoz, hogy Isten és az ember között összhang jöjjön létre. Így a farizeusok és írástudók oly nagyra becsült igazsága teljesen értéktelen volt. Kemény és szigorú hagyománytiszteletükben sem alázatnak, sem szeretetnek, sem gyengédségnek nem volt helye; csak botránkoztatást a bűnösöket. Így lett belőlük izetlen só, hiszen mennyei kegyelem hiányában befolyásuk hatástalan, erőtlenné vált ahhoz, hogy a világot a pusztulástól megóvják. Csak a szeretet által munkálkodó igaz hit tisztíthatja meg a lelket, mint valami féle kovász, amely az egész jellemet átalakítja.

Hivalkodó látszat-istentiszteletükkel valójában a saját vágyaikat szolgálták. Vélt igazságuk és életmódjuk annak a törekvésüknek volt a gyümölcse, hogy a törvényt saját elképzelésük szerint tartásuk meg, s így munkálták önzésüket. Ezért igazságuk sem lehetett jobb, mint ők maguk, és szentségre való törekvésük is hiábavaló kísérlet maradt csupán, ugyanis a tisztátalant akarták tisztává varázsolni. A törvény olyan szent és tökéletes, mint Isten! Feltárja az ember előtt Isten igazságosságát és szentségét. Az ember nem képes a törvényt saját erejéből megtartani, mert alaptermészete megromlott és eltorzult, így Isten jellemével ellentétben áll. Az önző szív cselekedetei nem tiszták, hisz »minden mi igazságunk olyan, mint a szennyes ruha« (Ésa 64,5).

A törvény szent, Izráel fiai azonban mégsem igazulhattak meg általa, mert saját erejükkel akartak megfelelni neki.

Krisztus tanítványainak más igazságra, illetve életszentségre van szükségük, mint a farizeusoknak, ha Isten országába akarnak jutni. Isten az Ő Fiában felajánlotta nekik a törvény tökéletes igazságát. Ha szívüket megnyitják Krisztus befogadására, akkor bennük lakozik majd az Istenség egész élete és szeretete, amely őket teljesen átalakítja saját képmására. Így nyerhetik el a megigazulást, az életszentséget, amelyet a törvény megkövetel mint Isten ingyen ajándékát.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről, A törvény szellem c. feje.*)

3 Miben akarta megerősíteni Pál apostol a galáciai hívőket ismételt hitvallásával?

- **„Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségében, aki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak.”** (Gal 6,14)

.....

.....

.....

.....

Pál azt hangsúlyozza, hogy semmi másra nem akar támaszkodni, sem hivatkozni az üdvössége szempontjából, csak Krisztus áldozatára. Bármi, amit mellé teszünk, amit szükségesnek gondolunk a megmentésünk szempontjából, gyengíti a kegyelem bennünk végzett munkáját. Ha úgy gondolkodunk, hogy „Krisztus és az én engedelmességem vagy jó cselekedeteim”, akkor máris könnyen rossz vágányra jutunk, és nem kizárólag Istennek tulajdonítjuk üdvösségünket. Az igazi engedelmesség csak Krisztus bennünk lakozása által valósulhat meg, a tetteink csak akkor lehet-

nek igazak, ha a hit cselekedetei. A hit általi megigazulás legfőbb tanítása éppen az, hogy amire önmagunktól képtelenek vagyunk, azt Isten elvégzi bennünk.

„A mennyei szövöszéken készült palást egyetlen szálát sem szótték emberi elgondolás szerint. Krisztus emberi testben tökéletes jellemet alakított ki, és ezt a jellemet felkínálja nekünk. »Mint megfertőztetett ruha minden mi igazságunk.« (Ésa 64,5) Mindazt, amire önmagunktól vagyunk képesek, bezsenyezi a bűn. Isten Fia azonban »azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye, és Őbenne nincsen bűn.« Tökéletes engedelmissége által Krisztus lehetővé tette minden embernek, hogy engedelmeskedjék Isten parancsolatainak. Ha alárendeljük magunkat Krisztusnak, szívünk egyesül az Ő szívével, akaratumk beolvad akarátába, lelkünk eggyé lesz lelkével, gondolatainkat foglyul ejti, és az Ő életét éljük. Ez történik, ha Krisztus felöltöztetett igazságába.» (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A menyegzői ruha c. fej.)

„A golgotai kereszt álljon fensége fényében minden ember előtt, hogy kedélyüket áthassa és gondolataikat foglyul ejtse. Akkor szellemi képességeiket isteni erő eleveníti majd meg, akaratumkat pedig teljesen átadják Isten igaz munkájára. Ilyen munkások világosságot árasztanak majd a világra, és megvilágítják a Földet.» (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, „Ti vagytok a világ világossága” c. fej.)

„Gyülekezeteink tagjai tartsák szemüket a megfeszített és föltámadott Krisztusra függesztve, kiben örök életünk reménysége összpontosul. Ez a mi üzenetünk, érvünk, hit-életünk, tanításunk, figyelmeztetésünk a megátalkodottaknak, bátorításunk a szomorkodóknak, reményünk minden hívő számára. Ha fel tudjuk kelteni az érdeklődést az emberekben, hogy Krisztusra függeszék tekintetüket, mi félre-

állhatunk s csak arra kérhetjük őket, hogy tekintetüket rögzítsék továbbra is Isten Bárányára... Akinek a szeme Jézuson függ, mindent el fog hagyni. Meg fog halni az önzésnek. Hinni fog Isten teljes szavában, mely dicsőségesen és csodálatosan fölmagasztosul Krisztusban. Amikor a bűnös úgy látja Krisztust, amint van, reménység és megnyugvás veszi birtokba lelkét. Tehetetlen lelke fenntartás nélkül Jézusra támaszkodik. Senki sem távozhatsz a megfeszített Jézus látványától kétségét ápolva. Itt szertefoszlik a hitetlenség.” (Ellen G. White, 49. kézirat, 1898)

4 Hogyan válik értelmetlenné a körülmetélkedéssel kapcsolatos vita Krisztus megváltó művének ismeretében? Mit jelent az, hogy „új teremtés” történik a megtérő ember életében?

- „Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés, sem a körülmetéletlenség nem használ semmit, hanem az új teremtés.” (Gal 6,15)
 - „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak, imé újjá lett minden.” (2Kor 5,17)
-
-
-

A körülmetélkedés a szövetség jele volt az ószövetségben, de akkor sem ez a külső jel volt az üdvösség feltétele, hanem az új szív és az Istennel fenntartott élő kapcsolat. A Lélek általi újjászületést, Isten újjáteremtő munkáját jelképezi a szövetségekötés új szertartása, a bemeztítés általi keresztség. Azonban mély belső változás nélkül, az „új teremtés” nélkül a keresztség sem tart meg senkit, csupán külsőség marad.

„Egyedül az isteni hatalom képes megújítani az emberi szívet, és betölteni a lelket Krisztus szeretetével, amely szüntelenül árad azokra, akikért Megváltónk meghalt... Szemlélés által változunk el. Miközben az isteni minta tökéletességén elmélkedünk, teljes átalakulásra és az Ő tisztasága szerinti megújulásra vágyakozunk. A jellembeli változás az Isten Fiában való hit által megy végbe. Az engedetlen gyermek Isten gyermekévé válik. Átmegy a halálból az életbe, lelkivé és a lelki dolgok megértőjévé válik. Isten bölcsessége megvilágítja értelmét, s így feltárunak előtte a törvény csodálatos kijelentései.

Miután egy ember megtér az igazság által, a jellemátalakulás munkája tovább folytatódik életében. Egyre inkább megérti Isten szándékait. Mivel Isten engedelmes gyermekévé vált, Krisztushoz hasonlóan gondolkodik. Isten akarata a saját akaratává válik. Krisztussal eggyé válva alapelvei tiszták és erősek lesznek. Értelme kitisztul, és Istentől kapott bölcsességről tanúskodik.” (Ellen G. White: *Szemelvények...*, I. köt., Az élő szőlőtővel egyesülve c. fej.)

5 Mi jellemzi a lelki Izráelt, kik tartozhatnak Isten népe tagjai közé?

- **„Békesség és irgalmasság mindazoknak, akik e szabály szerint élnek, és az Isten Izráelének.”** (Gal 6,16)
- **„Mi vagyunk a körülmetélkedés, akik lélekben szolgálunk az Istennek, s Krisztus Jézusban dicsekedünk, és nem a testben bizakodunk.”** (Fil 3,3)

.....

.....

.....

Sokan félreértik Izráel népének szerepét, elhívásuk lényegét. A Szentírás azt hangsúlyozza, hogy az áldások továbbadását, Isten ismeretének, az Ő törvénye elméleti és gyakorlati igazságának képviselőit bízta rájuk. Ezt a küldetést többnyire a népnek csupán egy töredéke, igei kifejezéssel: „maradéka” töltötte be. Ugyanakkor már az Ószövetség idején létezett a „lelki Izráel” is, amely a pogányok közül megtért istenfélő embereket is magában foglalta (rájuk utal Jézus pl. Mt 12,41–42-ben). A zsidó nép szolgálatra való kiválasztottsága megszűnt akkor, amikor mint nép nem ismerték fel Krisztusban a Messiást, sőt ellenálltak a megváltás üzenetét hirdetőknak. Ezért mondta ki Jézus az ítéletüket: „Elvéteitek tőletek az Isten országa, és oly népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét.” (Mt 21,43)

Isten ettől kezdve nem Ábrahám utódaira, hanem a minden nép közül megtért hívőkre bízta Igéjének közvetítését. Azokra, akik nem „testben bizakodtak”, hanem teljesen Krisztus kegyelmére és érdemére hagyatkoztak megmentésük érdekében. Természetesen ennek a választott népnek ugyanúgy tagjai lehettek zsidók is mint pogányokból megtért hívők. „Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.” (1Kor 12,13)

Azokat az ígéreteket, amelyek nem teljesültek az ószövetségi Izráel életében, a lelki Izráel, Isten mai választott népe örökölte, és megvalósulnak a megváltási terv részeként. Az új szövetség egyik szerepe, hogy „ledöntse a válaszfalakat” Isten és ember, de a népek között is. Krisztus ellen dolgoznak azok a keresztények, akik újraképezik ezeket a falakat, és akár a zsidókhoz, akár más származású emberekhez előítéllettel viszonyulnak.

Jakób hitbeli győzelme nyomán kapta az *Izráel/Isten győztese* nevet. Ezért is alkalmas az Izráel név arra, hogy a mindenkori hívő nép neve legyen. Az „Isten Izráele” kifejezés tehát nem a szó szerinti testi Izráelre vonatkozik, hanem a mindenkori, Istenre támaszkodó, hit által győztes népre.

6 A fentiek ismeretében mi a feltétele az Isten népéhez tartozásnak ma is?

- „Itt van a szentek állhatatossága,* itt, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét!” (Jel 14,12)
- „Mindenekelőtt, hogy Isten rájuk bízta a beszédeit.” (Rm 3,2)
- Vö. „Nem az a zsidó, aki külsőképpen az, sem nem az a körülmetélés, ami a testen külsőképpen van. Hanem az a zsidó, aki belsőképpen az, és a szívnek lélekben, nem betű szerinti körülmetélése az igazi körülmetélkedés, amelynek dicsérete nem emberektől, hanem Istentől van.” (Rm 2,28–29)

Már Krisztus is egyértelműen tanította, hogy azok lehetnek az Ő tanítványai, akik mindenben követik Őt (Lk 14,27; Jn 12,26). A választott nép minden időben szolgálattal megbízott nép volt, feladta Isten lényének, jellemének és üzenetének képviselése a földön, minden nép között. Elsősorban tehát nem a külsőségek formai betartása, hanem az evangélium lényegének, Krisztus igazságának megértése, hitbéli elfogadása, és a ránk bízott üzenet hűséges közvetítése az, ami eldönti, hogy „Isten Izráéléhez” tartozunk-e.

„Átsiklott tekintetünk a »Jézus hitén«, közömbösen és gondatlanul figyelmen kívül hagytuk a Biblia-vers e részletét. Nem foglalta el azt a kiemelkedő helyet, ahol a János apostol-

* Pontosított fordítás szerint.

nak adott eredeti kinyilatkoztatásban találjuk. A Krisztusba vetett hit mint a bűnös egyetlen reménysége nagymértékben kimaradt nemcsak a beszédekből, hanem sokak vallási tapasztalatából is, akik pedig azt vallják, hogy hisznek a harmadik angyal üzenetében.

Isten parancsolatait prédikáltuk, de Jézus Krisztus hite nem hirdettetett a hetedik napot ünneplő adventisták által úgy, mint ami ezzel egyenlő fontosságú. Nem találok szavakat ahhoz, hogy a maga teljességében kifejtsem e téma fontosságát: Jézus hite. Beszéltünk róla, de nem értettük meg.

A lélekmentő üzenet, a harmadik angyal üzenete az az üzenet, amelyet át kell adnunk a világnak. Isten parancsolatai és Jézus hite egyformán fontos. Mindkettő hatalmasan fontos. Egyenlő erővel és hatalommal kell hirdetnünk őket.

Az üzenet első részével sokat foglalkoztunk, a második részével azonban csak alkalmilag és mellékesen. Nem értettük meg, hogy mit jelent Jézus hite. Beszélünk, élünk és imádkozunk ezzel a hitet, és nevelnünk kell népünket arra, hogy az üzenet e része szerint éljék mindennapi életüket.” (Ellen G. White: *Selected Messages/Válogatott üzenetek*, III. köt., 168., 172., 184. o.)

„Ha az egyház, amelyet most saját visszaesésének kovácsa jár át, nem bánja meg bűneit és nem tér meg, addig eszi saját tetteinek gyümölcsét, amíg meg nem utálja önmagát. Ha a gonosznak ellenállva a jót választja, és teljes alázattal keresi Istent, amikor betölti krisztusi szent hivatását, és az örökkévaló igazság magaslatán állva hit által igényt tart számára kijelölt képességekre, akkor meggyógyul. Isten adta egyszerűségében és tisztaságában jelenik majd meg, földi kötelekektől mentesen, bizonyítva, hogy az igazság valóban szabaddá tette őt. Tagjai akkor valóban Isten választottai és képviselői lesznek.” (Ellen G. White: *Bizonyásgtélételek*, VIII. köt., 247–251. o.)

„Jézus Krisztus élete teljes volt az Úr szeretetének isteni üzenetével, és hőn vágyakozott ezt a szeretetet gazdagon kiárasztani másokra. Arca együttérzést tükrözött, s magatartását irgalmasság, alázat, igazság és szeretet jellemezte. Küzdő egyháza minden tagjában ugyanezek a tulajdonságok nyilvánulnak meg, amikor a győző egyházhoz tartoznak majd.” (Ellen G. White: *Fundamentals of Christian Education*, 179. o.)

*Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja.
– Hozzájárulás a rászorulóknak anyagi vagy természetbeni támogatásához.*

IGÉK MINDEN NAPRA

Július

1. szombat	5Móz 23,14	
2. vasárnap	1Móz 2,15 és 2Móz 20,9	
3. hétfő	5Móz 6,6–7	
4. kedd	Mt 5,15	
5. szerda	2Móz 4,7	
6. csütörtök	Zsolt 101,3–4	
7. péntek	Rm 12,9	Napnyugta: 20.42
8. szombat	Rm 12,10	
9. vasárnap	Zsolt 4,7–8	
10. hétfő	Ef 4,29	
11. kedd	Jak 3,16–17	
12. szerda	1Pt 2,5	
13. csütörtök	Zsolt 25,12	
14. péntek	Jn 3,36	Napnyugta: 20.38
15. szombat	Zsolt 33,12	
16. vasárnap	Ef 5,11	
17. hétfő	1Jn 2,15	
18. kedd	Zsolt 61,4–5	
19. szerda	Péld 17,9	
20. csütörtök	Jer 29,12–13	
21. péntek	Rm 12,11	Napnyugta: 20.32
22. szombat	Zsolt 119,162	
23. vasárnap	Zsolt 23,1–3	
24. hétfő	Zsolt 141,4	
25. kedd	Péld 1,23	
26. szerda	Zsolt 119,67; 71	
27. csütörtök	Zsid 12,2	
28. péntek	Péld 19,22	Napnyugta: 20.25
29. szombat	Jób 37,4; 13	
30. vasárnap	1Pt 5,7	
31. hétfő	Lk 11,13	

Augusztus

1. kedd	Mt 9,35	
2. szerda	Mt 7,28–29	
3. csütörtök	Lk 17,20–21	
4. péntek	Mk 10,14	Napnyugta: 20.15
5. szombat	Jn 6,28–29	
6. vasárnap	Rm 8,39	
7. hétfő	Mt 9,13	
8. kedd	1Tim 1,12–13	
9. szerda	Zsolt 71,23–24	
10. csütörtök	Mt 16,24	
11. péntek	1Kor 9,26–27	Napnyugta: 20.04
12. szombat	Ésa 41,17	
13. vasárnap	Zsid 9,14	
14. hétfő	2Kor 5,20	
15. kedd	Zsolt 66,19–20	
16. szerda	Fil 2,1–2	
17. csütörtök	Zsolt 68,4	
18. péntek	2Kor 3,2–3	Napnyugta: 19.53
19. szombat	Zsolt 34,6	
20. vasárnap	Fil 4,6	
21. hétfő	Zsolt 37,23	
22. kedd	Jn 6,56–57	
23. szerda	Ésa 55,10–11	
24. csütörtök	1Kor 1,22–24	
25. péntek	Jak 4,6	Napnyugta: 19.40
26. szombat	1Jn 3,8	
27. vasárnap	Ésa 2,12	
28. hétfő	Péld 16,6	
29. kedd	Rm 6,20–22	
30. szerda	Ésa 43,1	
31. csütörtök	Jak 4,11–12	

IGÉK MINDEN NAPRA

Szeptember

1. péntek	Ésa 2,2–3	Napnyugta: 19.27
2. szombat	Lk 24,49	
3. vasárnap	Ap csel 3,19	
4. hétfő	1Jn 4,13	
5. kedd	1Pt 1,15	
6. szerda	Ap csel 5,29	
7. csütörtök	Jn 15,19	
8. péntek	1Tim 1,15–16	Napnyugta: 19.13
9. szombat	Zsolt 91,11	
10. vasárnap	2Thessz 3,1–2	
11. hétfő	Ésa 65,1	
12. kedd	Péld 19,22	
13. szerda	1Kor 9,19; 22	
14. csütörtök	Fil 2,13	
15. péntek	Zsolt 104,1; 13	Napnyugta: 18.58
16. szombat	2Kor 10,5	
17. vasárnap	Zsolt 139, 23–24	
18. hétfő	Zak 13,9	
19. kedd	Ésa 49,3–4	
20. szerda	Péld 3,6–7	
21. csütörtök	Péld 8,13–14	
22. péntek	Ésa 35,3–4	Napnyugta: 18.44
23. szombat	Lk 14,33	
24. vasárnap	Jn 5,44	
25. hétfő	Ezék 33,15–16	
26. kedd	1Jn 4,19	
27. szerda	Lk 7,47	
28. csütörtök	Zak 9,9	
29. péntek	Lk 19,41–42	Napnyugta: 18.30
30. szombat	Mt 12,30	

JEGYZETEK

JEGYZETEK

JEGYZETEK

